

พระยาโสม

กระบือของพระยม ขอม สรัสวรณ
ดาฬพิศุจน์สังข์ ขอม ร. วุฑาติศย์
พิษไต้สูง ขอม พันธุ์งาม
กับเรองขอม

หุตะโกวิท, ช. บุญโญปถัมภ์ ๑๓๑

กันย.

๒๔๖๘

ระเบียบการของหนังสือรายเดือน "ไทยเชรม"

กำหนดเวลาออกของ "ไทยเชรม"

หนังสือ "ไทยเชรม" จะออกในวันที่ ๑๕ ของเดือนทุกๆ เดือนไป หากระดลาค
เคลื่อนไ้ยบ้างโดยอุปสรรคต่างๆ คณะกั้ทั้งใจจะพยายามไม่ให้เกินกว่าในเกื่อนที่ออก
ทุก ๆ เดือนไป

ฉนั้น ท่านผู้ใดที่ไ้ขอรืขำรงหนังสือ "ไทยเชรม" ยังมิได้รับหนังสือ "ไทย
เชรม" ภายในกำหนดเวลาทแ่งไว้ข้างบนนี้แล้ว ขอไ้ไปรคเคื่อนไปยังสำนักงานด้วย

อัตร่าบ้ำรุง

๑ ปี (๑๒ เล่ม) เป็นเงิน ๑๐ บาท

๖ ปี (๖ เล่ม) เป็นเงิน ๖ บาท

การบอกรับ

ถ้าไม่สะดวกที่จะส่งคนไปขอรับที่ สำนักงาน "ไทยเชรม" เลขที่ ๓๕๕
ถนนนำพระลาน พระนคร ไปรคเขียนทขหมายแ่งความประสงค์, นาม และตำบลที่อยู่
ให้ชัดเจน ส่งไปยังบรรณธิการ ฉสำนักงานที่ไ้กล่าวไว้ข้างบนนี้แล้ว โดยทางไปรษณีย์

ส่วนเงินค่าบำรุงจะส่งโดยทางธนาคารไปพร้อมกั้ขทหมายขอรับที่ไ้ข้วกไ้ไ้ ถ้า
ท่านอยู่ใน กรุงเทพฯ จะไ้ไปรับที่บ้าน พร้อมด้วยนำหนังสือส่งท่านที่เคื่ยวักจะเป็นพระคุณ
ที่สุด

อัตร่าล่งแ่งความ

ก. ในแผ่นกระดาษหลังปก	พิมพ์ด้วยหมกสี	เต็มหน้า	๖๐ บาท
ข. ในแผ่นกระดาษสีข้างๆ	สอชอยู่ภายในเล่ม	เต็มหน้า	๕๐ บาท
		ครึ่งหน้า	๓๐ บาท

นายพัน ลักขณสูตร เจ้าของและบรรณาธิการ

โรงพิมพ์อักษรศรีสมิต ผู้พิมพ์ คราวละ ๑,๐๐๐ ฉบับ

สำนักงาน เลขที่ ๓๕๕ ถนนนำพระลาน พระนคร

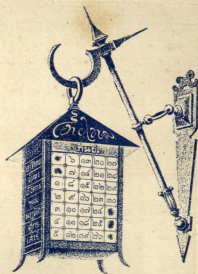
(ปีที่ ๒ เล่ม ๕ วันที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๘)

மாகานுสร	“พวงทอง”	หน้า ๗๑๓
นิยายณูยูน	“ประกาศวี”	,, ๗๑๔
กาพระภัก (กธ)	จ. วุฑฒะกุล	,, ๗๒๐
พิษไฟสูง	“พันธุ้งาม”	,, ๗๓๗
ชาติที่ไม่มียานเมือง	“หุตะโกวิท”	,, ๗๓๕
กัญไชยรกี (ทอนรบ)	พ. ทองพูนศักดิ์	,, ๗๔๔
ฆาฏกรรมที่วัดลาพิชชาติ	ช. บุญโญปถัมภ์	,, ๗๕๕
พุทธศาสนสถานสุรณ	“อุบลวรรณ”	,, ๘๑๘
คำพิศุณสร	นายจรัญ วุฑฒิตย	,, ๘๑๘
เปลี่ยนสมัย	“ป่าเข้ยม”	,, ๘๔๓
กระษัตริย์ของพระชม	“ศรีสุวรรณ”	,, ๘๕๓
ครัวของไทยเขมม	“หลานแม่ครัวหัวป่าก์”	,, ๘๖๓
วิชานาวั	ช. ประเสริฐธรรม	,, ๘๖๘
สารเขมม		,, ๘๗๑
ปวิศนาวงเวียน	“เตสะแพทย์”	,, ๘๗๔
อินทวาท		,, ๘๗๕

(List of names and titles in Thai script, likely a table of contents or index.)

หน้า ๑		"พจนานุกรม"		พจนานุกรม	๑
หน้า ๒		"พจนานุกรม"		พจนานุกรม	๒
หน้า ๓		พจนานุกรม		พจนานุกรม	๓
หน้า ๔		"พจนานุกรม"		พจนานุกรม	๔
หน้า ๕		"พจนานุกรม"		พจนานุกรม	๕
หน้า ๖		พจนานุกรม		พจนานุกรม	๖
หน้า ๗		"พจนานุกรม"		พจนานุกรม	๗
หน้า ๘		พจนานุกรม		พจนานุกรม	๘
หน้า ๙		"พจนานุกรม"		พจนานุกรม	๙
หน้า ๑๐		พจนานุกรม		พจนานุกรม	๑๐
หน้า ๑๑		"พจนานุกรม"		พจนานุกรม	๑๑
หน้า ๑๒		พจนานุกรม		พจนานุกรม	๑๒
หน้า ๑๓		"พจนานุกรม"		พจนานุกรม	๑๓
หน้า ๑๔		พจนานุกรม		พจนานุกรม	๑๔
หน้า ๑๕		"พจนานุกรม"		พจนานุกรม	๑๕
หน้า ๑๖		พจนานุกรม		พจนานุกรม	๑๖
หน้า ๑๗		"พจนานุกรม"		พจนานุกรม	๑๗
หน้า ๑๘		พจนานุกรม		พจนานุกรม	๑๘
หน้า ๑๙		"พจนานุกรม"		พจนานุกรม	๑๙
หน้า ๒๐		พจนานุกรม		พจนานุกรม	๒๐

ภาพหน้า.....“แก๊ง ๒ เป็นตัวมหาวายร้าย”.....หน้า ๘๑๖

มาศานุสร

กนิยาน

ธมโมทเวรกุ ขติธมจารี

๑๑ ธรรมของสันตผล นรชนประภักย์ธรรม

เห็นชอบประกอบกรรม สุวัตินวินัยกาล

๑๒ ธรรมจักพิทักษ์คน ทูรผลฤพ้องพาน

สพสุขเกษมสำนัค ขมิแค่นระคายเคือง

“พวงทอง”

นิยาย ญี ปุ่น

ของ

ประภาศรี

จุฬาริเริ่มเรื่องกลอนสุนทรแกลง ตาม
นิทานโบราณเล่า กล่าวแสง ถึง แกลง
กระพุนทาวุธครัน ว่าเหตุไฉนจึงไม่
เหมือนสัตว์อื่น ทอญพุนทะเลกว้าง ทาง
มทรณพี ด้วยพวกพ้องหลายอย่างต่างเพศ
พรณ ทั้งทั้งนั้นม่กระทองของกันกาย ยัง
มีเกล็ดอย่างปลามีฉาซาคี ล้วนสามารถ
กำยั้งทั้งหลาย แกลงกระพุนอาภัพน้ำ
อัยฮาย มีแต่สายกับเนือ เหลือ กันการ
เพราะครั้งนั้นมันทำชั่วคว้อยทวี่ จึงประสาท
สาปแช่งด้วยคำขาน ให้สัวสมทมนันคิกตั้ง
จิตพาล ถึงนิทานที่จะกล่าวเล่าต่อไป ยัง
มีราชันที่สาละเวศ ทรงพระเกษกระเบื้อง
ล้ำเขตรน้ำไหล สถิตยัยสระคือสมุทแสนลึก
ไกล ในวังใหญ่แกลงามอร่วมคา พระนาม
โอโตทิเมเกไฉ่น้อย นางใช้สรวลวันสัตว์
เหล่ามีฉา ท่างเผ้าคอบปรนนิบัติอยู่อัครา
ตามเวลากำหนดเวรเกณฑ์ระคม เพราะ
ประชวรมีอาการพาลระหนัก กองพระพักตร์
เคร้าสลดขวัญตกดม พระวรกายซบผอม
เผ้าครอมครม ทุกซัระทมอยู่ทั่วหน้าเหล่า
ข้าไทย พวกเหล่าแพทยทั้งมหาสาสินธุ์
แพทยหมคสันประกอบยาบริกษาใช้ พระโรค
นั้นกลัษหนักมากกลงไป กวงหทัยจวนจะ
คัยวิวายลง แต่ยังมีพระยานาคราช ซึ่ง
สามารถ กอปร ทั้งฤทธิ อัก พิศม์ สง เป็น
แพทยใหญ่อยู่ใต้ยาตาลตรง ทางช่องลง
จากปราสาทราชเทวี เคยขึ้นมาเผ้าองค์
อนงค์นุช เพราะแสนลึกเส้นทามาระศรี
ถึงเวลาชวนข้าเหล่าหน้าคี่ รลชันมาหน้า

วังไชย พอยฉกักรักรรเรศเรศเกยสร้างค
เห็นพระนางเศร้าหมองไม่ผ่องใส จึงซัก
ถามถึงเหตุจากข้าไทย ผู้รับใช้ใกล้ชิดสนิท
กาย ครั้นทราบว่าพระโรควิโยคสุด รวย
ม้วยมุตติชีพิตย คบ สลาย ไม่มีแพทย์ที่
สามารถรักษาคิดสลาย พระโรค หาย ค้น
ได้ เห็นไม่มี ทราบ กระหนัก นาคราชม
พักอยู่ รัชโหม่ ออกยังหน้า พลับพลาศรี
พลันชมสัตว์มีควาในวารี แล้วจึงมีบัญชา
หาฤๅไป นี้คุณทวยพระยามัทธวชาติ ผู้
นิวาคันเนาสถานข่านน้ำไหล บัดนี้ พระ
โรคนี้รวยบรรลัย ใครจะคิดอย่างไรให้ว่า
มา จึงเหลาสัตว์ในมหาศาลินธู พอ
ไ้ยินเรื่องพระนางพลางตอบว่า อันข้าเจ้า
นี้ถ้อยน้อยข้อนาน มีรู้ว่าจะกล่าวขานประการ
ใด ถึงแม้ จะใช้ การงานที่หนัก ก็มีอีก
หนักหน้าอาษาได้ ถึงมาคร้ แม้ ชื่น จะ
บรรลัย ก็มีไ้ข้อยกข้อเหตุการณ์ พอพอ
แล้วทำงานนี้คอยฟังว่า รัชบัญชาเรื่องว่า
ที่กล่าวขาน พระยานาคจึงพกพลันมีทนนาน
ก็แล้วท้านขอขบพิศม์มีตรีไ พระโรคนี้
มีหมกที่รักรักษา หนัก แต่ว่า ก็ ผ่อนเบา
บรรเทาได้ อันเครื่องขานนี้แล้วต้องเข้าไค
จวนไฟรแสนยาก ลำบากครั้น เพราะใน
เขตรมหาสาครวิน หาบดินไว้บูชาพระนาสน

ถ้าจะให้ ไ้ ค้องไพรวัน เรายันหมกถ้า
ข้อนานทราบ แม้นมีไค อธิไทยคงม้วยมอด
ที่ระรอกช้วนน้อยยาม เขาสัตว์ก้อยอยู่ใน
พงแพทงราม เราสัตว์น้ำทำอย่างไรไค
มา กระหนใหญ่ น้ำ ไค ลง อาย แก้ม
ค้อย ๆ แยมปากพลางแล้วทางว่า อันข้าเจ้า
เป็นผู้ น้อยถ้อยข้อนาน ขออาษารับรองสนอง
คุณ ถึงตัวตายไว้ ขอให้ ลือล่าว ว่ารักเจ้า
ขอรับ สนับสนุน ให้ สมกับพระ เมศตาที่
การบุญ ถ้าคราวบุญ คงสำเร็จ เสรี สมใจ
แมลงกระพรวนเหลยอยู่ข้างขวา กระซิบ
ว่าชีชายเขลาเจ้าเท่าใหญ่ เลือกออกคน
อาษาว่าจะไป คงบรรลัยมิไคมาหาลูกเมีย
สัตว์ ๆ มีอยู่ออกพรหมพวง เขายังนั่ง
ละเลยทำเฉยเฉย เรื่องหาไควนรแสน
อ่อนเพลีย พากันเอ๋ยมิรู้ทำะว่าไร เจ้าออก
คนเลือกก็มีความรู้ คิดว่าหุไม่เขาเจ้า
เท่าใหญ่ ถ้ากลั้มมาค้ำชีระก็ไ้ จะพลอย
ไ้ หนักกับเจ้าเมศควาจน กระหนฟังพระ
เกียขเปรียยเฉลย กระพรวนเอ๋ยข้างว่าน่า
ฉงน ครั้นจะคอยไคไม่ช้าค้องจำหน กี่ว้าย
วนชยยังฝั่งคงคา กระถยขึ้นหากทวยวิม
ชายเกาะ เป็นละเมาะ ย่ำไม้ ล้วนโยหนา
คราวแตกเหลยเรื่องงามอวามศา ผั่งถึง
ข้าคราเช้อยู่แจะรวบ กระหนใหญ่ใช้เขลา

ตัวเจ้าเล่ห์ แกล้งทำเสือกเหมือนเหมื่อน
 อาสัณ แล้วนอนนิ่งคอยสังเกตุหวั่นเคียว
 พลัน เจ้าถึงนั้นจะลงมาทำท่าไค ฝ่ายฝูงลิง
 ต่างวิ่งบนกิ่งพฤกษ ^๕สังเสียงกุกก้องบ้า
 พฤษยาไสว บ้างกุกกอกกลุกแอบไว้นัย
 กาย บ้างแกว่งไกวทางคระหวัดเลาติคคา
 พอเห็นตะหนนอนขวาง อยู่กลาง หาค ^๕นิก
 ประหลาดสักอะไรใหญ่หนักหนา ต่างพากัน
 คุ่วิ่งชิงกันมา เข้าแอบเข้ามามองคอยแต่ไกล
 บ้างเก็บผลพฤษยามาฆ่าเล่น ^๕ตายหรือ
 เป็นนึ่งเลยเฉยเสียไค เห็นเท่านั้นถึงหนิง
 เพลินเกินเข้าไป พอเข้าไกล มีชยาค่อย
 คล้าก เจ้าตะหนนิ่งไว้ พอไคท่า ^๕ถึงชลา
 คล้ากหัวถึงหัว พอมีพลากมาถูกหน้าลิ้ม
 คาก แล้วเลยชูหัวขยิบขยแชนลิง แล้วลาก
 ลงมายังริมฝั่งน้ำ พลาถกล่าวคำปลอยใจ
 ไว้ทุกสิ่ง ^๕นั่นแน่เจ้าเราจะบอกออกความจริง
 ถ้าเจ้านั่งเรามาทำให้จำตาย จะพาเจ้าลงไป
 ในไค่น้ำ ^๕เข้าสู่ดำพร้อมพร้องอย่างสะหาย
 เมื่อเจ้าไค ^๕ทุกข ไร้ คุชกาย จะพาผวยผัน
 ครอบสังคินมา ^๕วานรไพรไค พงจิตบุผ
 เหลือพิศุครถอัยคำที่รู้ว่า ^๕แต่ระขึ้นก็ระชิต
 อธิบาย จำต้องคลามากับเจ้าเขี้ยวฉิ่ง จิตจุ
 ก็ตายกรวาวไว้ ^๕ถึงไคโหลชั้นชิตเบื้องหลัง
 ความก็ไคใหญ่ไค ^๕ใช้กำลัง ^๕เร่งกระทั้งลุ

เขตรันเวศน์เวียง พอมาถึงซึ่งยานทวาร
 ใหญ่ ต่างก็ไคก้องร้องสังเสียง ^๕เจ้าเต้า
 เอื้ออย่าช้าเลยเข้าสู่เวียง ^๕ถวายเพียงพระนาง
 เจ้าของเรา ^๕ยักเดียวไคพาเจ้าวานร มา
 เผ้าองค์ ^๕ยังจรขมันจมี ^๕รับสั่งกับวานรไพร
 ไปไคยไค ^๕ว่าเรา ^๕จะเลี้ยงให้เที่ยง ^๕จรม
 อยู่เป็นเพื่อนเราสักหน่อยแล้วค่อยกลับ ^๕จง
 ลิ้มสรวปมาไม ^๕โนไพรสัน ^๕ทั้งพชนผลพรอด
 ไม ^๕ในอาวณ ^๕ชมมะทรวงพล่นให้เย็นใจ
 เชิญลงชิมผลพฤษยามาผลาหาร ^๕รคหวานๆ
 เสพย์เล่นเป็นไค ^๕พอเย็นหน่อยจึงค่อยชม
 พนมไพร ^๕แล้วจะให้ ^๕ชม มีฉานนาง ^๕สาคร
 พลาถศรีสัสสาวไค ^๕นางเงือกน้ำ ^๕ไปจักถ้ำ
 ให้สำนกัน ^๕ไคพิศ่อน ^๕จงปรนนิบัติมิให้
 ชิตะนาทร ^๕นางเงือกพาวานรเจ้าไคคลา
 เจ้าถึงไพรไค ^๕อ่อนสัทธนอก ^๕แสนวิคถึง
 เพื่อนรักนั้นหนักหนา ^๕บ้านคนเคยโลกไค
 กันไปมา ^๕ตามประสา ^๕คุชสำราญยานกระมล
 ตัวเราก่อนนั่งร้องในท้องไค ^๕มีไคโลก
 เล่นฆ่าพะนาสน ^๕อีกต้อง ^๕ยังอยู่ในไค ^๕สายชล
 เหลือจักคันวรลิ้นกลัยไพร ^๕ไคพฤษยา
 ยางยุงสูงระหง ^๕ตะโกกผลอ่วมงามไสว
 ที่สกลอมหล่นกลาออกคากไป ^๕เราเคยไค
 เก็บลิ้มอมทุกวัน ^๕ทรมเขตร ^๕สิ่งขรฉงฉนา
 เราเคยพากันชิงวิ่งผวยผัน ^๕เก็บวิ่งปราง

ทางแย่งแล้วแย่งขึ้น กระเซมสันต์ตามเล่า
เหล่าลิงไพร่ ทั้งแก๊งที่โหดจะไล่กลับ จำ
ต้องลี้ภัยอยู่ใต้หล้าชะลาโหล คึกพลางทาง
สีก้อนเผ่าถอนใจ นั่งอยู่ในถ้ำแก้วอันแพรว
พรรณ รวยเวลากระพรวนน้อยลอยเข้าซิก
ใต้ เห็นมีครวณรอนโคจรคล้าย จิ้งเข้า
ใกล้ กระซิบเล่าข่าวสำคัญ ว่าเจ้านั้นจะถึง
ซึ่งความตาย พระราชันผู้เป็นเจ้าของเหล่า
ข้า พระโรคเรื้อรังไม่หวังหาย ถ้าได้โค
วานระม่อนคลาย จิ้งได้ใช้ให้เค้ายี้เจ้า
มา การที่ให้เป็นนียกอยู่ยั้ง คอยแพทย
ก็มาลงจิ้งยี้มา แล้วเอาโคเจ้าระคนเข้า
ปณยา นั้ตัวข้าส่งสาร บอก จิ้ง บอก ความ
วานระพั้งด้วยกระพรวนการณุล่า ตามข้อเค้า
ออกรู้สึกให้นักขาม แล้วตอบต่อข้อคว
มิลวนลาม เนื่องในความที่ข้ามีครว ทั้ง
จิตต์มา ขอขอบใจใหญ่หมั่นค้ำท่านสหาย
เรื่องเกิดตายทั้งมวลทุกถ้วนหน้า เป็นสิ่ง
ที่ประจักษ์ตามเวลา วานระมีไม้ไค้ ขามความ
ตายเลย แต่มานักสงสารจนครณนิก พระ
โรคทนกร้าวกายาหนีจาเชย ชุบฉวีเศร้าใจ
ไม่สะเมย โอ้ทวามเซยจะถึงซึ่งข้า เจ้า
ลิงไพร่ชาญเล่าห์เสกแล้วน้อย ทำนั้งหงอย
สันเทาหนาวหนักหนา เจ้าประคุณพระวรุด
องค์เทวาท คดลงมากัด ๆ มากกระไร ข้า

ล้มโคแขวนไว้ ทักอันหิน แล้วหากินวิ
มะหาชะลาโหล ฝนตกหนักหนาวนิกแพย
บรรโหลย ด้วยล้มโคไว้ ยังแพยฝั่งชล แล้ว
ทำงอตัวเข้ร้องหนาวนิก ถ้าตกหนักยั้ง
เห็นมีเป็นผล เจ้ากระพรวนก็ส่งสยในกระมล
เอ๊ะพิกลจริง ๆ เจ้าลิงไพร่ แล้วร้องถาม
ออกไปมีไม้ไค้ ข้า เจ้าลิงไพร่ได้เชิญเป็นไหน
ทำจนพองกายสันนังนิกไป เจ้าเป็นไซ้หรือ
จิ้งหนาวจงกล่าวมา เจ้าเล่าห์ใหญ่ลิงไพร่
ได้ฟังถาม ถึงข้อความมุ่งมาคร่ปรารถนา
จิ้งตอบต่อข้อความตามวาท ว่าตัวข้าล้ม
โคไว้ ย่นเนิน เมื่อถูก คราว ฝนตกลงยก
ใหญ่ หนาวกระไรเกิดขุบคึกขุคเจิน ทวัง
ระชมท้องชะลาให้พาเพลิน ก็ยังเอนมา
เป็นเช่นนั้นไป แล้วแกล้งทำ ย่อยย่อยค้อย
หมอยลค ทำกำสรวกเศร้าหมองไม่ผ่องใส
ตัวสันเทาวาระกันลงสันใจ ร้องครางไป
ระมท้องท้องนที เมื่อพระขอมุขพิณได้ยิน
เสียง แขน่สำเนียงลิงป่าพะนาสี ตกพระไทย
ไหวหวั่นพรวนอินทรีบ รลิมาทักพิกลสำนังนิก
จิ้งปร่าไสยได้ถามไปถามยท อ้ายลิงปค
เล่าถวายไปทกลิ่ง ไม่รู้กลวณรอนักว่า
จริง ประทัยนั้งอ้าอึ้งคลั่งไป พระวาโยแพย
จะประทะกับ ควียหม่นหมองไม่ผ่องใส
สิ่งสมมาครักจะคลาคระเคลอนไป เลี่ยพระ

ไทยรวระชบสลดลง แล้วฝนอารมณ์ข่ม
 พระไทยปราไสยว่า แน่ลึงข้าพเจ้าเห็นระ
 เปนผง ทำไฉนจึงจะให้เจ้าคั่นคง จะประ
 สงค์สิ่งใดให้วาม่า พอใดทำลึงข้าเจ้า
 รอมเล่ให้ สมคะเนทูลพลงแล้วทางว่า ถ้า
 ทรง ปลอຍ ข้า ขึ้นไปในระนา เทบเชิงผา
 เพื่อไปเอาไคคั่น ก็ระกลายหายใช้ไคความ
 คุช ยรวเทาทุกซ์เหตก้วยหายผาสน ถ้า
 ขึ้นอยุ่ที่ระสูกกลากลั่น ที่ระยณชพคงอย่า
 สงกา แสนเลียบคายที่ระพรากไปจากห้อย
 จำระต้องเลิคว้างห่างคุหา สิ่งทีเห็นก็จะหาย
 ไปไกลตา อิกพฤกษาทั้งสาทร้วยในทะเล
 ทั้งผ่งเผ่าเหล่าปลามาวิลาชาติ ระนิวาคแรม
 ว่างไปห่างเห แล้วทำขึ้นให้ทวลอยู่ชวน
 เช ลึงเจ้าเล่ให้เสแสร้งแกลึงโสกา นฤมล
 มิริกุลเจ้าลึงเล็ก ที่สรวรเศกทำรักอยู่หนัก
 หนา เห็นทำที่เลียบคายไม่ไคลคลา ก็นึก
 ว่าเป็นจริงทุกสิ่งไป แล้วคำรัสตรสปลอย
 ใหชอยขึ้น เมื่อไปแล้วก็จะคืนกลับมาไค
 ะวิโยคโครกเคร่าเขาอะไร เมื่อไคไค
 เสรีสรวรพงกลัยมา ะให้เท่าไปกับช่วย
 ธุระ เปนพาหะนะชัยชกหนักหนา เจ้าลึง
 น้อยทำขึ้นสนโสกา ก็ชวนแต่ขึ้นมาวาก
 ท้องชล พอมาถึงหาคทรายไกลทอย ส่อง
 ขึ้นสู่หาคใหญ่ชายป่าสน สยพวกเผ่าเหล่า

ลึงเทียบวังชน แต่ละคนต่างตะคอกลือ
 หลอกกัน เจ้าเท่าใหญ่หุยก็นั่งปลอยลึงนัย
 กิ่งตอยเข้าป่าพะนาสน ตะโกนถ้องร้อง
 เป้าเหล่าเพื่อนกัน ต่างก็พลันมาประชิดเท่า
 จิตรล เสียงโครกครอกร้องบอกคนหนี
 เขยงเขยบอกชาวยาวว่าข้าสูญ ขอขอบใจ
 เธอไคอื่นนกล แกรงทูลว่าข้าชอลาที เพราะ
 กระทบมันยอกคอกทรงทราย เรืองโงยปล
 ของสคามาระศรี ะล่อลวงหลอกเราเอา
 ชิว หมควือที่ระไค ชิงไคเรา ส่วนชิวศรี
 ของตัวสิมวิวก ก็มิยกันก็คั่นงของเขา
 ขอขอบใจเท่าไคมาส่งเรา เหนอยหรือเจ้า
 เหนอยนาก็พักนอน ต่างเล็กก็ทวลวดา
 ทำทำลือ บ้างทำลือแล้วตะคอกเผ่าหลอก
 หลอน บ้างเข้าไกล แล้วก็ยันทายนกร บ้าง
 เอาเกินกินใหญ่เทียบไล่ป่า ทรหนุใหญ่ให้
 แน่นแค่นจนหม่น อ้ายกระพจนเท่าไคให้
 ชายหน้า เห็นผ่งลึงสรวลเสอยูเฮฮา บ้าง
 ไล่ป่าไล่คักองหนมัน ้วยตงน้ำคำคั่นแล้ว
 สันผาย สองมือฟายชลนาเทบฮาสนัญ ก็
 ลุเขตร ดึงนิเวศนเข้าลัษปลัน เผ่าจอม
 ขวัญว่าให้ พิโรทูล ว่าอ้ายลึงที่ทรงใช้ให้
 ไปนั้น ถึงชอยคั่นระนาเข้าป่าสูญ มันไค
 ทรายเรืองราวทั่วไคมุด แล้วให้ทูลทรวม
 ไวยว่าไม่มา เพราะกระพจนมันแก้งแจ้ง

เหตุนี้ มินจังปล้น หลอนไปให้ซึ่งหน้า
เราเสียกลิ้งไฟไรซ์บุญญา แล้วก็มีหน้า
มีกล่าวขานประการใด ขุพยงทรงฟังให้
คังแค้น เขียวคึดแสนร่ำเร่คังเพลิงไหม้
แล้วจึงมีวาทะที่ว่าไป อ้ายกระพรวนใจไร
อะหังกา อ้ายสัตว์คุณเนรคุณก็มีเสียง มึง
มาเพียงให้กำเนิดเกิดเกษีย ก่อนไปมึง
อย่าได้กลักลายมา โกลั้กหาที่อยู่ของกู
เลย แล้วนางจึงสาปแช่งด้วยคำขาน เขาว
มาลยักกล่าวซ้ำว่าเฉลย ให้มึงไร้กระตอง
ของที่เคย สิ่งเสวยอย่างใดอย่าได้มี คงแต่
เนื้อเปล่า ๆ อยู่เท่านั้น ลอยผายผันผิวนวล
วิจิ ให้ไร้สุขทุกข์ตรมระทมระวิ ค้างคาย

ที่หากทวยชายคงคา พอเสร็จสาปกระตอง
ของกระพรวน ก็หายสูญจากกายไปต่อหน้า
นึกเสียใจราวระคิ่นสิ้นชีวา แล้วโสภาไทย
ให้อาโลยอน เจ้าประคุณทูลเกล้าฯเจ้า
เอ๋ย พระองค์เคยแนะนำพวาลังสอน ข้าเจ้า
ชั่วตัวอย่าท่วชาติปากยอน จึงได้ร้อนมา
ถึงซึ่งพระองค์ ที่ทรงโกรธลงโทษมาครั้ง
นี้ รวยจนถึงชั่วข้าเป็นผิง ไม่สำเภาให้ข้า
ได้ไม่ช้อควร แต่ยังทรงพระเมหากรุณา
ว่าแล้วจึงเคาะพ้อลงบนขอบ ค่อยย่อยอบ
ยังคมแล้วก็มีหน้า จำไปสู่เวรกรรมตาม
เวรา ถิ่นหน้าของนิทานท่านกล่าวเอ๋ย

จบนิพนธ์

๘๘. โลกเรา เมื่อก้าวไปข้างหน้ามากเพียงใด

ความเบียดเสียดจะเกิดมากขึ้น

เพียงนั้น เกราะหัดแท้อาการเข่นนียงขันทีละน้อย ซึ่งไม่ทำคนให้
รู้สึกแปลก.

ของ น.ส. พิษณุชาติ

เจ้าชู้เจ้าใจ

“หล่อน

ยังไม่ควรไป ที่เคี้ยว
หล่อน ยัง ไม่ แขง แวง
พอ” นายแพทย์แห่ง
โรงพยาบาลควินสฟอร์ด
พูดใน ขณะ ที่ ทราบ ว่า
แคลวินจะไปในลอนดอน
ภายหลังที่เจ้าหล่อนขวย
อยู่สามอาทิตย์

“แม่หัวหน้าของหล่อน

จ. วัฒนกุล
แปลแลเรียบเรียง

(ต่อจากหน้า ๕๑๖ ฉบับก่อน)

บทที่ ๑๑

พันอันทราบ

ก็ไม่ควร จะ อนุญาต”

เขาพูดต่อไป อย่าง รุน
แรง “และฉันไม่คิด
ว่าเจ้าหล่อนจะอนุญาต
เลย นอกจากเจ้าหล่อน
จะเกรงว่า ท่านเจ้า
เมือง ฮา มาเยี่ยมโรง
พยาบาลเราอย่างไม่รู้
ตัวในวันนี้ และหล่อน
จะพูดว่า อาหารที่ให้

คน เจ็บ รัย ประทาน โกล ภัย อาหาร วัน^{นี้} มาก
เมื่อ ^{ถึง} ใน เมือง หล่อน จะ เคน ไม่ ไหว จริง ๆ
คอย ออ กาย ที่ ก้อย หนึ่ง เล็ก หล่อน

“ไม่ ไก่ ค่ะ” เจ้า หล่อน สัน คีรี ยะ
“ก็ คน คอย ไม่ ไหว ก็ คน ต้อง ไป ค่ะ ต้อง
ไป ที่ เคียว”

เจ้า หล่อน ตั้งใจ จะ ไป ^{ดู} แสร้ง ด้ ช่าง กอก เฟร
ยอกว่า ชุบ ฝอม ลง เนื่อง จาก ที่ เกศ ทราย ขาว
เจ้า หล่อน ทั้ง เจ้า หล่อน ยอ ยาก จะ พย กอก เฟร
ค้วย เพื่อ ยอ ยาก จะ พยอะไร หนึ่ง ค้วย ปาก
ซึ่ง เจ้า หล่อน ไม่ ไหว ใจ ที่ จะ เขียน เป็น เทพ หมาย
พรั้ง นั้ มล คัล ม วน พล กั จะ ออก จาก โรง พยา
บาล ลอน ทอน และ เจ้า หล่อน ต้อง การ ให้
กอก เฟร พย กย เขา ก่อน ขาว ทว่า เจ้า หล่อน ตาย
แล้ว จะ ทราย ดึง เขา ไก่ และ เพอ พา เขา ไป ส่ง
บ้าน แล้ว ช้ แง ให้ เขา ทราย เรือง โย ตล อก

กอก เฟร อาย อธิบาย การ ทุก อย่าง ให้ เขา
ทราย โย ดั ถิ่น แล้ว จะ ไก่ ขอ ให้ เขา ส่ง ย
เจ็ย ยอยู่ พาล ก่อน

เจ้า หล่อน ทราย แล้ว ว่า เขายัง มี ไก่ ทราย
ว่า เจ้า หล่อน ตาย แล้ว เพราะ เจ้า หล่อน ขอ
ให้ กอก เฟร ถ้า ชย มี ให้ นาง พยาบาล เหล่า นั้น
ยอก ขาว ร้าย นั้ เพียง แต่ ให้ ขอ อภัย ที่ คน รัก
ของ เขา มี ไก่ มา หา และ กอก เฟร ก็ ยอ ยอก
เจ้า หล่อน ว่า เขา ไก่ กระ ทำ ตาม สิ่ง แล้ว เมื่อ

กอก เฟร พย เขา ใน วัน พรั้ง นั้ ก่อน ที่ เขา จะ ทราย
ขาว ตาย ของ คน รัก จาก คน ช้าง นอก แล้ว การ
ทุก สิ่ง จะ รัย ยอ ยัก

เจ้า หล่อน ยัง รัว สัก อ่อน พลั ย อยู่ ที่ เคียว
พระ ด้ เป็น เจ้า ไก่ ประทาน ชั่ว ติ ให้ เจ้า หล่อน แล้ว
แต่ การ ถ้าย โล หิ คิน นั้น ทอน กาล ัง ของ เจ้า หล่อน
เป็น อัน มาก เจ้า หล่อน รัว สัก คล้าย เจ้า หล่อน
เป็น เงา ของ ร้าง เติม ชดเชย ที่ เจ้า หล่อน ยอ ยะ
ไป ตาม ทาง เคน ใน ส่วน แห่ง บ้าน เก้า ของ เจ้า
หล่อน ณ ตำบล ไช เกศ แล้ว ลอย ไป ข้าง น้า
ต่าง ทาง ห้อย รัย แยก

นำ ต่าง นั้น ยัก แน่น อยู่ ตาม ที่ เจ้า หล่อน คาค
ไว้ แล้ว เจ้า หล่อน ผลัก ทรน ออก แล้ว เจ้า ไป
ยัง ห้อย ช้าง ไม่ มี แสง ไฟ เจ้า หล่อน จะ ไป ยัง
ห้อย นั้ ช้าง พิการ ของ เจ้า หล่อน แต่ ทั น ไก
นั้น เลี้ย คน พก ทั น และ เลี้ย เถา เคน ไก่ ยว กฏ
ชัน กระ ทำ ให้ เจ้า หล่อน ต้อง ช้าง ัก ถิ่น ทั
แล้ว ช้อน คิ้ว ของ เจ้า หล่อน อยู่ ข้าง หลัง ฝ่า ม่าน
อัน หนา ทั ย

เลี้ย หนึ่ง ทั ที่ เจ้า หล่อน ไก่ ยิน คือ เลี้ย ของ
แสร้ว หัว ใจ ของ เจ้า หล่อน เคน แร่ง เมื่อ ค้า
พค ของ เขา กั วาล สู้ ยัง ไส ทร เจ้า หล่อน ว่า

“ท่าน ไม่ รัว มี สเคอ รัว นั้ พล กั ? พล น
ตาย แล้ว ตาย คั อาก เวล ทั ที่ ท่าน ไป นั้ เอง”

“ตาย รัว” เลี้ย มล คัล ม รัย ออก มา

เสียง ซึ่ง เคยหวานจวบใจ ใจปอกเจ้าหล่อนมา
แต่ ก่อน “แต่ เป็นไปไม่ได้ ภาระมึง แห้ว
เจ้าหล่อนไป หา คน ที่ โรง พยาบาล เมื่อ สาม
อาทิตย์นี้นะ”

“นั่น คงไม่ใช่ เจ้าหล่อน” แห้ว คำน
เป็นเสียง แห้ว ๆ “เจ้าหล่อน คาย ใน คน
ต่อ จาก ที่ ท่าน ไป ไร่, มี สเตอร์ วิน พลด
คิน—คิน—คิน—”

เสียง นั้น ก็ วาด อย่าง ผิด ธรรมดา และ
เขา หาย ใจ ไม่ ค่อย ออก ซึ่ง แคลร์ นทรา ย
ก็ เคย ว่า น้อง ของ เจ้า หล่อน เป็น ลม ไป
ต่อ ราก น เจ้า หล่อน เห็น มัล คิล ม วิน พลด
นำ ร่วง อัน นำ สงสาร นั้น ออก ไป ที่ เกา ยาว
และ เมื่อ วาง ลง แล้ว เขา ก็ เข้า ลง ข้าง ๆ เจ้า
หล่อน ได้ ยืน เสียง เขาร้อง ครอบ ญ ให้ อย่าง นำ
สม เพศ ที่ สัก

“โอ้ คาย แล้ว! ความ รัก โหย! กรรม!
กรรม!”

แคลร์ นทรา ย ตอน ตอน ยืน มี ไ้ เมื่อ ผล
ออก จาก ที่ ๆ ซ่อน เจ้า หล่อน นิ่ง ผล อย่าง ชวน
เข เข้า ไป หา เขา ที่ นที่ พร้อม กับ ยาง แขน
ของ เจ้า หล่อน ออก

“มัล คิล ม! มัล คิล ม! คิ ลิน ไม่ ไ้
- คาย! คิ ลิน อยู่ ไ้!”

บทที่ ๑๒

เงาแห่งความเท่า

“มัล คิล ม! คิ ลิน อยู่ ไ้!”

การ ร้อง ของ เจ้า หล่อน กระ ทำให้ ชาย ฝั่ง ซึ่ง
กำลัง คุก เข้า อยู่ ที่ เกา ยาว สก๊ิง และ ลัก ซิน
ทันที เขา หัน มา และ ถึง แม่ ไร เป็น เวลา มี ชุม ก
ชุม ว่า ก็ เขา ก็ เห็น เจ้า หล่อน และ ทรา ว่า
เป็น เจ้า หล่อน คำ เคย ว่า เขาร้อง ออก มา คือ
“แคลร์ น!” แล้ว คาย อัน แสดง ว่า ซอ สัก ย
ซึ่ง เมื่อ แรก เติ ม ไป ด้วย ความ ระทม ทก ชัน
ก็ เป็น ประ ภา ย โย ยู่ ที่ ควง เนตร ของ เจ้า หล่อน

“แคลร์ น” เขาร้อง ออก มา อีก

เขา ชวน เซอ ยู่ ที่ นที่ ด้วย ความ อ่อน
เพลีย แห่ง การ ช่ว ย นั้น ยัง คง มี อยู่ แต่ ต่อ
จาก นี้ ไป ดู เหมือน ความ รัก ไ้ กระ ทำให้ ความ
เป็น หุ่น ของ เขา กลับ คืบ มา แล้ว เขา รวย
เจ้า หล่อน เข้า มา ใน วง แขน แล้ว รั ก เจ้า หล่อน
ให้ แขน เข้า มา โกล่ ๆ พลา ง กล่าว คำ ขอ ย
พระ คุณ พระ ษี เป็น เจ้า ว่า

“ขอ พระ คุณ พระ ษี เป็น เจ้า ความ รัก
ของ ฉิน คือ ตัว เธอ แห้ว ร้อง คิ ลิน ว่า เธอ
คาย แล้ว เขา พก และ เขา เซอ เจน เขา เจ็บ หัก
คิ ลิน ก็ เซอ เขา ว่า คง วิง แต่ เกษ ฆะ ญ เธอ ยืน อยู่
ไ้, ขอ รัก จาก ของ ฉิน!”

เขา ตะกรง กอด เจ้าหล่อน แนบเข้า มา
ใกล้ยิ่งขึ้น เจ้าหล่อนเอาแขนโอบคอเขา
แล้วเกาะไว้ ด้วยความดีใจ

“ตัวเธอเขาไปเสียแล้ว, แคลวัน และ
คุณเธอชยลง เธอไม่สบายไปรึ? จึงไม่ได้
ไปหาคุณที่โรงพยาบาลอีก ให้ฉันคึกหน้าเธอ
สักที” เขี่ยกตะเกียงมาจะก่กรรมัง? “อ้อ,
แม่เขยนไชยทอนแล้ว”

เขาพาเจ้าหล่อนเคลอนที่ไปกัยเขา ไปยัง
โต๊ะเขียนหนังสือ ซึ่งอยู่ใกล้ กัยที่ ๆ เขายืน
บนโต๊ะนั้น มีเชิงเทียนสามกั้ง ชยเชิงหนึ่ง กัย
กลักไม้ ชกเงิน เขา เขี่ยกลักไม้ ชกจะรก
แค่แคลวันแบงเขาไปเสีย

“ไม่ได้! ไม่ได้ค่ะ! อย่ารัก! เราจะ
ไม่ให้มันแสงไฟอยู่ทัน อย่าให้ใครทราบว่า
กิดฉันอยู่ แม่แค่ แชรวิ กัก กิดฉันต้องไป
เก็บวันล่ะค่ะ ก่อนที่เขาจะล้มตายขึ้น เขาอาจ
ทราบว่า เป็น กิดฉัน ถ้าเห็นรปร่าง และ ท่าทาง
ของกิดฉันเข้า แม่อยู่ในที่ขมุกขมัวกัก”

เจ้าหล่อน อยากใคร จะคึกหน้า ขึ้น แสนรัก
ของเขา คาคันคำเป็นมันซึ่งแสงกักว่า เค็ม
ไปด้วยความรักและความซอัสคัย และปาก
อันหวานเสนาะ ใน เมื่อ เขา พก กัย เจ้าหล่อน
แค้นโค่นแชรวิ ไทพลักคึกชยทอนอยู่ใน
เกาฮยาว เจ้าหล่อนจะต้องไม่ให้เขาเห็น

จึงผละออกากวงแขน ที่ คง ยัง ตะกรงกอด
เจ้าหล่อนอยู่นั้น

“มัลลศัลม, เธอ ต้องให้กิดฉันไป ค่ะ”

เสียงเจ้าหล่อนเป็นเสียงกระซิบที่สละ เจ้า
หล่อนพยายามใช้กำลังของเจ้าหล่อนทั้งหมด
เพื่อกันออกากเขา “อย่าให้เขาเห็นกิดฉัน
และ ประเดัย คง จะ มีใคร เข้า มา ในห้อง
กิดฉันจะลงไปในส่วน และ คอยเธออยู่ไคคันไม่
ทางมุมโน้น เมื่อเธอออกไปแล้วเราจึงจะ
คุยกันไค ไปยังที่กว้าง ๆ จึงจะสละกักคัย
ไค, ทำไคจึงร้องมอังกิดฉันเช่นนั้น กิดฉันเห็น
นะคะ ดัง จะมิก กักจึง กิดฉัน ทราบแล้ว ว่า
คาม ที่ กิดฉัน พก และ กระ ทำอะไร เป็น การ
ประหลาดแก่เธอ แต่ประเดัยเธอลงไป
กิดฉันจะเล่าให้ฟังทุกอยาง กิดฉันไม่ยอมให้
แชรวิ และใคร ๆ รู้ว่ากิดฉันมา เพราะเขา
ทุกคนเชอกันว่า กิดฉันอยู่ที่ยาชา ซึ่งเขา
ควรจะเชอค่อไปอีกสักหนอย”

เจ้าหล่อนรู้คึกเหนอย และยังคงพยายาม
ที่จะคักให้ออกากการรวรคักของเขา

“มัลลศัลม, เธอต้องให้กิดฉันไปคั กิดฉัน
ระอยทันค่อไปอีกไคไม่ได้ แล้วเธอลงไปหา
กิดฉันที่มุมส่วนชคัย เราจึงจะพกกันไค”

เขาปล่อย เจ้าหล่อน เจ้าหล่อน สคัย
ออกาก เขา แล้ว กักลง จมพิศยังชยของ

เจ้าหล่อน ที่ เกาฮยาว ซึ่งทราบกัน ไฉนว่า
แขนมายืนเจ้าหล่อน แม้ว่ากายังคงหลับ
อยู่ก็จริง แล้วเจ้าหล่อนก็รีบออกประตูผ่าน
ไปคามงาในส่วนนั้น

เจ้าหล่อนคอยอยู่ที่นั่นครึ่งชั่วโมง มี
กลิ่น จึงออกมา

“มาที่ กว้าง ๆ ที่กว่านี้” เจ้าหล่อน
กระซิบบอกเขา “เราพอกันที่นั่นดีกว่า”

ถึงแม้เขายังอ่อนเพลียอยู่ก็จริง แต่เขา
ประหลาดใจ ที่ ยัง พยุง พาเจ้าหล่อนขึ้นไป
ถึงเนินแฮมสเดก

“แคลร์น! เธอคงช่วยมาแล้วเช่นเดียวกับ
กนิณ” เขารับพูดออกมาก่อน

“ค่ะ, กนิณไม่สบายมาแล้ว แต่ไม่
เป็นไรค่ะ กนิณต้องการจะพอกับเธอก่อน
อะไร ทั้งหมด ทำไม เธอ จึง ออก จากโรง
พยาบาลในวันนั้นแทนที่จะเป็นวันพรุ่งนี้คะ?”

“ฉันสบายมากแล้ว สบายยิ่งกว่าเขา
ทุกคน แต่ฉันไม่เข้าใจว่า ทำไมเธอจึง
ไม่ไปหาฉันหรือส่งข่าวใด ๆ ว่าที่จริงฉันก็
ออกจะเจ็บแค่นี้ เพราะว่าเมื่อฉันถามถึง
เธอเจ้าละก็ พวกนางพยาบาลเหล่านั้นก็
เหมือนจะรู้อะไรสักอย่างหนึ่งซึ่งเขาปกปิดฉัน
แต่ฉันลงเอย ขอรัก, พักเสียก่อนแล้ว
บอกฉันว่าเธอจะบอกอะไร”

ถึง แม้ ที่กว้างแฮมสเดกจะเป็นส่วนที่
โคกเดี่ยวก็จริง แต่ที่นั่นอยู่ห่างไกลใน
ความมืด อันห่างจาก หมู่สาว ทั้งสองเล็ก
น้อย เขาได้ พยุง เจ้าหล่อนไป ยัง ที่นั่น
แล้วก็นั่งลงด้วยกัน เมื่อรวบกายเจ้าหล่อน
เข้ามาแนบกับเขา ๆ ให้ศีรษะของเจ้าหล่อน
ประจบอยู่บนอก และนั่งอยู่เช่นนั้นแล้วเจ้า
หล่อนก็บรรยายเรื่องอันน่าตกใจ ทั้งหมดที่ได้
เกิดขึ้นต่อจากที่เขาและเจ้าหล่อนได้กล่าวคำ
อำลาในตอนค่ำ ที่เขาจะออกไปสู่ยังแนวรบใน
วันรุ่งขึ้นนั้นโดยตลอด

เจ้าหล่อน กล่าว เป็น อัน มาก ถึงเรื่องพิ
ษายของเจ้าหล่อนกระทำอันน่าการ เชนทราล
อัน เป็น กรณีย เหตุ ที่ เชนทราล ฟิลลิปสัน มี
อำนาจเหนือเขา แต่เรื่องที่เจ้าหล่อนต้อง
ตกอยู่ในมือของนายธนาคารฉนั้น เจ้าหล่อน
จะบรรยายความได้อย่างไร?

“มัลคิลม, กนิณ ต้อง รัย คำ กับ เขา
เพราะเห็นแก่ก๊อคเฟร และเพราะที่กนิณได้
สัญญาอยู่กับคุณแม่ไว้ก่อนที่ท่านจะถึงแก่กรรม
ว่า กนิณจะดูแลเขาเสมอ ได้, เธอเจ้าขา,
หัวใจ กนิณ แทบจะแตกตาย ที่เดียว! แต่
กนิณจะกระทำอย่างไรได้?”

คำตอบอันเดียวของคณกรเจ้าหล่อน ก็คือ
เขาก่อกริบเจ้าหล่อนให้แนบกับตัวเขาอย่างซน

“เฮ้, เล่าต่อไป”

“เธอขา, คิดฉันไม่มีหวังเลยว่า ก๊อคเฟร
จะ^๑ไม่^๒เกี่ยวข้อง^๓ด้วย เขามี^๔พี่^๕อยู่^๖โดยไม่^๗
ต้อง^๘สงสัย^๙ทีเดียว และ^{๑๐}ไม่^{๑๑}อาจ^{๑๒}จะ^{๑๓}ปฏิเสธ
อย่าง^{๑๔}หนึ่ง^{๑๕}อย่าง^{๑๖}ใด^{๑๗}ก็^{๑๘}ยัง^{๑๙}มี^{๒๐}อีก^{๒๑}เรื่อง^{๒๒}หนึ่ง
ซึ่ง^{๒๓}เขา^{๒๔}คง^{๒๕}ปฏิเสธ^{๒๖}อยู่ แต่^{๒๗}ไม่^{๒๘}สู้^{๒๙}จะ^{๓๐}เติม^{๓๑}ใจ^{๓๒}ใน^{๓๓}ก
นั้น^{๓๔}แหละ^{๓๕}คิด^{๓๖}ฉัน^{๓๗}ทว่า^{๓๘}ก๊อค^{๓๙}เฟร^{๔๐}อยู่^{๔๑}เหลือ^{๔๒}เกิน—”

เจ้า^๑หล่อน^๒พูด^๓เป็น^๔เสียง^๕ตลก^๖ส่อน^๗จน^๘กระ^๙ทำ
ให้^{๑๐}ย่า^{๑๑}อัน^{๑๒}ผ่า^{๑๓}เผย^{๑๔}ของ^{๑๕}เจ้า^{๑๖}หล่อน^{๑๗}สน^{๑๘}สั^{๑๙}กัน แต่^{๒๐}
มี^{๒๑}ลั^{๒๒}กั^{๒๓}ม^{๒๔}ใด^{๒๕}โดย^{๒๖}เจ้า^{๒๗}หล่อน^{๒๘}ยัง^{๒๙}ขึ้น แล้ว^{๓๐}เจ้า^{๓๑}
หล่อน^{๓๒}จึง^{๓๓}กล่าว^{๓๔}ต่อไป

“คือ^๑เรื่อง^๒สว^๓ร^๔ชัย^๕ใช้^๖มุก^๗ของ^๘บาร^๙อน^{๑๐}เนส^{๑๑} เกอ
ลาร์^{๑๒}ช^{๑๓} อัน^{๑๔}มี^{๑๕}ว^{๑๖}ศา^{๑๗}หลาย^{๑๘}พัน^{๑๙}ย^{๒๐}น^{๒๑}ค^{๒๒}ที่^{๒๓}ห^{๒๔}าย^{๒๕}ไป
แกล^{๒๖}อยู่^{๒๗}ใกล้^{๒๘}ๆ^{๒๙}นี้^{๓๐}เอง และ^{๓๑}เป็น^{๓๒}คน^{๓๓}โง^{๓๔}ง^{๓๕}สุ^{๓๖}น^{๓๗}ท^{๓๘}าน
มาก เธอ^{๓๙}คง^{๔๐}ไม่^{๔๑}ไ^{๔๒}ย^{๔๓}ิน^{๔๔} หรือ^{๔๕}เห็น^{๔๖}ช^{๔๗}าว^{๔๘}ใน
หน^{๔๙}ง^{๕๐}สิ^{๕๑}อ^{๕๒}พิ^{๕๓}ม^{๕๔}พิ^{๕๕}ใด^{๕๖}ๆ^{๕๗}เป็น^{๕๘}แน่ เหตุ^{๕๙}นี้^{๖๐}คิด^{๖๑}ฉัน^{๖๒}จะ^{๖๓}
ต้อง^{๖๔}เล่า^{๖๕}ให้^{๖๖}เธอ^{๖๗}ฟัง^{๖๘}ทุก^{๖๙}อย่าง”

เจ้า^๑หล่อน^๒ได้^๓บรรยาย^๔ให้^๕เขา^๖ฟัง^๗ทุก^๘อย่าง
และ^๙เล่า^{๑๐}ถึง^{๑๑}การ^{๑๒}ตาย^{๑๓}ของ^{๑๔}ญาติ^{๑๕}ที่^{๑๖}มา^{๑๗}จาก^{๑๘}ฮิส
เทร^{๑๙}เลีย^{๒๐}ผู้^{๒๑}ซึ่ง^{๒๒}มี^{๒๓}รู^{๒๔}ปร่าง^{๒๕}เหมือน^{๒๖}กับ^{๒๗}เจ้า^{๒๘}หล่อน
อัน^{๒๙}เป็น^{๓๐}ช่อง^{๓๑}ทาง^{๓๒}ที่^{๓๓}จะ^{๓๔}ช่วย^{๓๕}พี่^{๓๖}ชาย^{๓๗}ของ^{๓๘}เจ้า^{๓๙}หล่อน
ให้^{๔๐}พ้น^{๔๑}จาก^{๔๒}ความ^{๔๓}สง^{๔๔}สัย^{๔๕}ใน^{๔๖}เรื่อง^{๔๗}การ^{๔๘}ชะ^{๔๙}โม^{๕๐}ย
สว^{๕๑}ร^{๕๒}ชัย^{๕๓}ใช้^{๕๔}มุก^{๕๕}กัน

“เธอ^๑เห็น^๒ไหม^๓คะ เมื่อ^๔ใคร^๕ๆ^๖ท^๗รา^๘ย^๙ว่า
คิด^{๑๐}ฉัน^{๑๑}อยู่^{๑๒}ที่^{๑๓}ส^{๑๔}โม^{๑๕}ย^{๑๖}ใน^{๑๗}ตอน^{๑๘}คำ^{๑๙}ว่า^{๒๐}นั้น^{๒๑}แล้ว^{๒๒} ก็^{๒๓}

คง^๑จะมี^๒ชะ^๓โม^๔ย^๕ เขา^๖คง^๗ของ^๘คิด^๙ฉัน^{๑๐}ไป^{๑๑} และ^{๑๒}ใส่^{๑๓}ใ^{๑๔}
มุก^{๑๕}นั้น^{๑๖}ไว้^{๑๗}ที่^{๑๘}ต^{๑๙}ก^{๒๐}ทำ^{๒๑}ใหม่ เพื่อ^{๒๒}ช^{๒๓}อ^{๒๔}น^{๒๕}ไว้^{๒๖}ที่^{๒๗}นั้น^{๒๘}
ก่อน^{๒๙}ต^{๓๐}ก^{๓๑}สอง^{๓๒}สาม^{๓๓}ช^{๓๔}ว^{๓๕}โม^{๓๖}ย^{๓๗} หรือ^{๓๘}ต^{๓๙}ก^{๔๐}วัน^{๔๑}หนึ่ง^{๔๒} หรือ^{๔๓}
สอง^{๔๔}วัน^{๔๕}พอ^{๔๖}ให้^{๔๗}เร^{๔๘}อง^{๔๙}สง^{๕๐}ย^{๕๑}ลง แต่^{๕๒}ถ้า^{๕๓}ย^{๕๔}รา^{๕๕}ก^{๕๖}ว่า
คิด^{๕๗}ฉัน^{๕๘}ไป^{๕๙}ที่^{๖๐}ต^{๖๑}ก^{๖๒}นั้น^{๖๓} พวก^{๖๔}คำ^{๖๕}ร^{๖๖}ว^{๖๗}ก็^{๖๘}คง^{๖๙}ท^{๗๐}รา^{๗๑}ย^{๗๒}ได้^{๗๓}ว่า
ก๊อ^{๗๔}ค^{๗๕}เฟร^{๗๖}พ^{๗๗}ย^{๗๘}กับ^{๗๙}คิด^{๘๐}ฉัน^{๘๑}นั้น^{๘๒} แล้ว^{๘๓}ก็^{๘๔}จะ^{๘๕}ท^{๘๖}รา^{๘๗}ย^{๘๘}ถึง^{๘๙}
เร^{๙๐}อง^{๙๑}ที่^{๙๒}ก๊อ^{๙๓}ค^{๙๔}เฟร^{๙๕}ได้^{๙๖}แ^{๙๗}ย^{๙๘}ไป^{๙๙}ที่^{๑๐๐}บ้าน^{๑๐๑}บ^{๑๐๒}าร^{๑๐๓}อน^{๑๐๔}เนส^{๑๐๕}

เกอ^๑ลาร์^๒ช^๓ ใน^๔ตอน^๕ย^๖่า^๗ย^๘ที่^๙ส^{๑๐}ว^{๑๑}ร^{๑๒}ชัย^{๑๓}ใช้^{๑๔}มุก^{๑๕}ท^{๑๖}า^{๑๗}ย^{๑๘}
และ^{๑๙}เร^{๒๐}อง^{๒๑}ที่^{๒๒}เขา^{๒๓}ให้^{๒๔}เ^{๒๕}เงิน^{๒๖}ย^{๒๗}ัก^{๒๘}ย^{๒๙}าก^{๓๐}ค^{๓๑}น^{๓๒}ที่^{๓๓}ฮ^{๓๔}นา^{๓๕}ว^{๓๖}า^{๓๗}ร^{๓๘}
ท^{๓๙}ำ^{๔๐}ร^{๔๑}ย^{๔๒}ย^{๔๓}อน^{๔๔}ค^{๔๕} ซึ่ง^{๔๖}เขา^{๔๗}จะ^{๔๘}ปฏิเสธ^{๔๙}มี^{๕๐}ไ^{๕๑}โดย^{๕๒}
คง^{๕๓}ต้อง^{๕๔}ไ^{๕๕}ร^{๕๖}บ^{๕๗}ไ^{๕๘}ท^{๕๙}ม^{๖๐}เป็น^{๖๑}แน่ แต่^{๖๒}คิด^{๖๓}ฉัน^{๖๔}จะ^{๖๕}ปล^{๖๖}ย^{๖๗}

ให้^๑เขา^๒เป็น^๓ไป^๔เช่น^๕นั้น^๖ยัง^๗ไร^๘ไ^๙ แต่^{๑๐}จะ^{๑๑}เป็น^{๑๒}
ความ^{๑๓}ที่^{๑๔}จะ^{๑๕}ก^{๑๖}ิด^{๑๗} คิด^{๑๘}ฉัน^{๑๙}ก็^{๒๐}ต้อง^{๒๑}ยอม^{๒๒}ทั้ง^{๒๓}ถ^{๒๔}ั้น^{๒๕} ขอ^{๒๖}
ให้^{๒๗}คิด^{๒๘}ฉัน^{๒๙}ช่วย^{๓๐}เขา^{๓๑}ได้^{๓๒}เท่า^{๓๓}นั้น^{๓๔} ถึง^{๓๕}แม้^{๓๖}พวก^{๓๗}
คำ^{๓๘}ร^{๓๙}ว^{๔๐}ย^{๔๑}ยัง^{๔๒}ไม่^{๔๓}มี^{๔๔}โอกาส^{๔๕}จะ^{๔๖}จ^{๔๗}ัก^{๔๘}การ^{๔๙}ได้^{๕๐}ก็^{๕๑}จริง^{๕๒} แต่^{๕๓}
ก็^{๕๔}ก๊อ^{๕๕}ค^{๕๖}เฟร^{๕๗}ได้^{๕๘}ถูก^{๕๙}พวก^{๖๐}นัก^{๖๑}ส^{๖๒}ย^{๖๓}ส^{๖๔}ก^{๖๕}คว^{๖๖}อย^{๖๗}อยู่^{๖๘}เสมอ^{๖๙}
เขา^{๗๐}เคย^{๗๑}โก^{๗๒}ร^{๗๓}อ^{๗๔}คิด^{๗๕}ฉัน^{๗๖}ครั้ง^{๗๗}หนึ่ง^{๗๘}ที่^{๗๙}ไป^{๘๐}หา^{๘๑}เธอ^{๘๒}ใน^{๘๓}ครั้ง^{๘๔}

ส^๑ก^๒ท^๓้าย^๔ เพราะ^๕เขา^๖เกร^๗ง^๘ว^๙่า^{๑๐}จะ^{๑๑}มี^{๑๒}ใคร^{๑๓}จ^{๑๔}ำ^{๑๕}คิด^{๑๖}
ได้^{๑๗} ซึ่ง^{๑๘}จะ^{๑๙}เป็น^{๒๐}อัน^{๒๑}ท^{๒๒}รา^{๒๓}ย^{๒๔}แ^{๒๕}ก^{๒๖}ตัว^{๒๗}เขา เธอ^{๒๘}เห็น^{๒๙}
ไหม^{๓๐}ว่า^{๓๑} คิด^{๓๒}ฉัน^{๓๓}ลำ^{๓๔}ย^{๓๕}าก^{๓๖}เพียง^{๓๗}ไร^{๓๘}?”

“ก็^๑จริง^๒ของ^๓เธอ แต่—”

“แต่^๑อะไร^๒?”

เขา^๑ก็^๒มี^๓ศ^๔รี^๕ะ^๖ลง^๗ให้^๘ใกล้^๙กับ^{๑๐}เจ้า^{๑๑}หล่อน^{๑๒}
แล้ว^{๑๓}ก็^{๑๔}กล่าว^{๑๕}ว่า

“แต่^๑เรา^๒ไม่^๓ควร^๔จะ^๕กระ^๖ทำ^๗ใน^๘สิ่ง^๙ที่^{๑๐}ผิด^{๑๑}ๆ^{๑๒}

แม้ว่ามันจะเป็นผลก็จริง เราต้องคิดหาหนทาง ซึ่ง เธอจะได้ ไม่ ต้องแอบอยู่ในความเท็จอีกต่อไป”

“ก็ จะทำยังไรได้เล่าคะ ? ถ้าकिनะ แลถึงความจริงลงเลยกัน ก็จะเป็นอันควาย แก่ก้อกเพร่เสียกว่าเมื่อแรก”

“มีลคลม วิน พลัด” ของคุณเจ้าหล่อน ภาย ในความมืดด้วยความรู้ลึกสังสาร

“ฉัน จะเป็น ผู้รังตัวเอง นี่ยอครัก, การที่ฉันออกจากโรงพยาบาลวันนี้ ฉันได้ ตรีไร ที่ เธอออก ไปกระทำ น้า ที่ ของ ฉัน ทันที เธอคิด ว่า เธอจะ ไป กับ ฉัน ไหม ? ไป เป็น นางพยาบาล อยู่ใกล้ ๆ กับฉัน ใชั, ฉัน เป็นห่วงเธอเพียงไร”

“ไปกับเธอ ? โอเธอถามอะไร ? คิฉัน จะรู้สึกเหมือนกับได้ ขึ้นสวรรค์ทีเดียว ที่จะ ไป กับเธอและอยู่ใกล้ ๆ เธอเสมอ คิฉันคิด ถึงเธอจะหายไป”

“ฉันคิดว่า จะไปในสามอาทิตย์นี้ แต่ เธอเด็กฉันจะพยายามสืบสวนให้ ได้ความจริง ว่าใครเป็นผู้ร้ายรายนั้น”

“นี่ เธอ เชื่อ ว่า ก้อกเพร่ไม่ มี มโนจิต ไรคะ ?”

“ใช่” เขาก็มลงพบหน้าผากเจ้าหล่อน ทั่ววัยริมฝีปากของเขา “ฉันรู้สึก ว่า เขาคง

ไม่ได้จะโมยสวีย์ไข่มุกนั้นเป็นแน่ เพราะ ทำทางเขาไม่บอกว่าจะเป็นคนเช่นนั้น ฉัน จะหาความจริงเอาให้ ได้ว่าใครเป็นผู้จะโมย”

เจ้าหล่อนมองคุณเขาภายในความมืดโดย สงบเจียบ แล้วริมฝีปากของเขาก็ประทุยลง ที่หน้าผากเจ้าหล่อนอีกครั้งหนึ่ง ขณะที่ สงบเจียบกันอยู่นั้น เจ้าหล่อนสั่นตุงตักใจสิ่งหนึ่ง แล้วก็มีผลระลอกจากทรวงอกของคณวักร

เจ้าหล่อนถามเป็นเสียงค่อย ๆ และ เร็ว ว่า “นั่นอะไรคะ ?”

“อะไรเธอ, ฉันไม่ได้ยินอะไร และ คิดว่าใน ที่นี้ คงมีแต่เราสองคนเท่านั้น”

เขาพยายาม คืบ เจ้าหล่อนลงอีก แต่ เจ้าหล่อนไม่ยอม

“เปล่าคะ, คงไม่มีแต่เราเท่านั้น คง มีใครอยู่ใกล้ ๆ เรา คอยดูเราอยู่ในที่มืด คิฉันทราบและรู้สึกได้ เราไปกันเด็กคะ ! ถ้าเรา อยู่ ด้วยกันคิฉัน คง ถูกสงสัยว่า เป็น แคลวัน เซล คิฉันไม่อยากให้เป็นเช่นนั้น ไปเด็กคะ !”

เจ้าหล่อนได้ลุกขึ้นแล้ว แต่ยืนอย่างสั้น ๆ มีลคลมวิน พลัดคลุกคลีกันด้วยเหมือนกัน และ เขาเอา แขน กระบอง ก่อก พยุง เจ้าหล่อนไว้ แล้วคอยฟังสิ่งที่สงสัยนั้น

“ดูเหมือนจะไม่ มี ใครกระมังเธอ แต่

เราจะไปกัน ถ้าเธอต้องการ ใช่ เธอไม่
สยหายมากที่สุดก็เคยวิ่งซ่อนหลบเช่นนี้ แต่
น่าประหลาดที่ทำไม เธอจึงไม่บอกฉันว่าเธอ
เป็นอะไร”

ขณะที่หนุ่มสาวทั้งสองออกเดินไปภายใต้
ความเงียบสงัดนั้น ภาพคนภาพหนึ่งได้
โผล่ออกจากที่กำบังหลังม้ายาว ที่เขาทั้งสอง
นั่ง แล้วสกรอຍความเขาไป

บทที่ ๑๓

เริ่มกิจการ

เมื่อ เบอวาลด์ ฟลิทป์สัน ออกจากบ้านไป
ยังธนาคารเซนต์ทราลในวันรุ่งขึ้น เขาได้
บอกไว้เป็นใจความว่า เขาจะไม่กลับใน
คืนนั้น เพราะเขาจะไปกิจธุระทางจังหวัด
แถบเหนือ

เขานั่งอยู่ในห้องซึ่งเป็นส่วนเฉพาะภายใน
ธนาคารนั้น หนึ่งเวลาเที่ยงวัน แล้วไปยัง
ภักตาคารข้างหลังแห่งหนึ่งในพระนครลอนดอน
เพื่อหาอาหารรับประทานเสียแต่ยี่สิบวัน เมื่อ
การรับประทานอาหารเสร็จลงแล้ว เขาได้
นั่งไปในรถยนต์อันมีกำลังแรงม้า อย่างมาก
ที่สุด และขับไปเอง

เขาไม่ได้เอาคนขับไปกับเขาคับ เพราะ
ตั้งใจไว้ว่า จะมิให้วิญญาณใด ๆ ทรายว่า
เขาไปไหน ทั้งไม่ต้องการความช่วยเหลือ

อย่างหนึ่งอย่างใดด้วย ในสมัยที่เขาทำการ
อันทรหดอยู่ในภาคอิสตเคเรเลีย นั้น เบอ
วาลด์ ฟลิทป์สัน เคยมีชื่อว่า เป็น คนขี้เมา
ที่สุด ถึงในขณะนั้นก็ต้งนั้นว่า เขาเป็นคน
เชี่ยวชาญในการขับรถยนต์ที่ดุที่สุดในประเทศ
อังกฤษด้วยเหมือนกัน ความชำนาญที่
เห็นได้ ในย่ายวันนั้น คือเมื่อเขาขับผ่าน
พื้นถนนอันมีผู้คนหนาแน่นและเมืองหลวงได้
ให้หลังแล้ว ก็ขับพุ่งตรงไปยังทิศเหนืออย่าง
รวดเร็ว

เขาได้ขับไป ประหนึ่ง รู้จัก ทน ทาง เป็น
อย่างนี้ หรือ อีกนัยหนึ่งถนนนั้นเป็นถนนที่
เขาเคยใช้ขับไปทุกวัน ในที่สุดเขาได้หยุด
ลงในที่ซึ่งห่างจากชั้นเคอร์แลนกวาสสามไมล์

เบอวาลด์ ฟลิทป์สันได้เลือกที่พักผ่อนแห่ง
หนึ่ง ที่ซึ่งนับว่าเปล่าเปลี่ยวที่สุดเคยในเมื่อ
เป็นเวลาอันมืดมดกมัว เมื่อลงจากรถ
นั้นแล้วเขาได้เหลียวกวาด ๆ เพื่อให้เห็นใจว่า
ไม่มีใครอยู่ที่นั่น จนเป็นที่พอใจแล้ว เขา
ได้หยิบยืมเลขปลอมแผ่นหนึ่งออกมาปิดไว้
ข้างบนเลขเดิมของรถนั้น เพื่อบรรเทา
ทั้ง หลายใน ชั้นเคอร์แลนกวาส ทั้ง คา ของ
พวกตำรวจจะได้หลงเชื่อแล้ว ด้วยความช่วยเหลือ
เหลือของสิ่งหนึ่งซึ่งซ่อนอยู่ในรถอันโอโดงนั้น
เบอวาลด์ได้เริ่มแปลงกายของเขา

คอยคร่ำแก้อยู่ทุกเมื่อ มีทั้งรางวัลและ
รูปของแถมมียู่ในหนังสือพิมพ์ทั่วทุก
แห่ง ผาซี, กนกกล้าพนันกับเขาที่เคยว่า
แถมไม่มาถึงประเทศอังกฤษ แถมข้าง
อรอาจริง แถมก็มีเหตุผลข้างกรรม
แต่แถมไม่มีที่เกี่ยวของ อยู่ ทุน มีใช้ — เมีย
หรือ คอวยควี หรือ พ่อแม่ หรือ ความ ลข
อะไรต่าง ๆ ?”

“เปล่า, ไม่ใช่ทั้งสิน” เขอวาลด พล
ลิปสัน หัวเราะแสดงว่าใจยังเย็นอยู่ ขณะ
ที่ใส่หมวกแวนดาสีน้ำเงิน และเครื่อง ปลอม
แปลงไว้อย่างเดิม ชาย ผู้ นั้น จำต้องมึลวง
รู้ว่า เขา ผู้ ซึ่งเคยเป็นอ้ายเลื้อยอยู่ใน ภาค
อีสต์เทรเลียนนั้น ยคนใดกลายเพศมาเป็นนาย
ธนาคาร อันมั่งคั่งอยู่ในพระนครลอนดอนแล้ว
“ก้นไม่มีที่เกี่ยวของหรืออะไรปะยังทั้งนี้ แต่
มนษย์ที่รู้จักกันเช่นแกนั้น มุลเล็ก ควรจะ
รู้ว่าทุกโลกนี้จริงมาถึงกัน ความจริงกันก็มี
เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น แต่แกยังมีอาชีพเดิม
ของแกอยู่มิใช่? เช่นรับจ้างมเรือเก่าๆ
ลงในทะเล เพื่อให้เจ้าของว้ายว้ายเหล่านั้นได้
ค่าประกันเป็นต้น”

ชายผู้มาเป็นสินพลอยเขียว พยักหน้า
รับ แต่ในขณะที่คุยกันยกนิ้วชี้ขึ้นหาอัน
ขึ้นแตรริมปาก

“อย่าพูดอ้ายเรื่องพินันท์นี้ ก้าแพง
ของก้นยังไม่หนาพอนัก และเมียของก้น
มันก็ชอบกลเสียด้วย ถ้ารู้ว่าเงินที่ก้นหา
ได้มาจากทางนั้นล่ะก็ เป็นไม่กินของก้นเลย
จนคำเดียว”

เขอวาลด พลลิป สงกักรับคำ
“ก็แล้ว ก้นแกไปก้นกัน รดของก้น
จอกอยู่ข้างนอก จะไ้เป็นการสควก รด
ของก้นส่งานัก แต่ว่า มันออกจะเสียงดังไป
ตามถนนเล็กหน่อย”

เจ้านายเรือตกลงด้วย
“ส่งของแกจริง” เขาพิมพ์้าออกมา
พร้อมกัลดมหายใจ “ว่าที่วิ่งอ้ายการปล้น
มันก็ทำให้รวยไ้เหมือนกัน. ก็แล้วท้อก
มาเสียจากบ้านกัน”

สียห่านาที่ ภายหลัง เขาได้ถาม ชน ว่า
“ไ้, เรื่องของแกมันเป็นอย่างไ้กัน” ขณะ
ที่รถนนได้ผ่นเคอร์วงงไปแต่ช้า ๆ

เขอวาลด พลลิปสัน คอยอยู่คู่หนึ่ง แล้ว
ส่งยหู่ให้สหายของเขา เมื่อไ้ใช้ โคมไฟ
ฟ้าถือส่องคอย ๆ เพื่อให้แน่ใจว่า จะไม่มี
ใครไ้ยินแล้ว จึงเริ่มพูดย่างเย็น ๆ ว่า

“มิ เจ้าชาว อีสต์เทรเลียน คนหนึ่ง อยู่ทุน
ข้อ เซอ แคนบรี มันออกจะขวางทางของ
ก้นมากนัก ก้นอยากไ้แก้ก้ากมันเสีย

ในทีใดทีหนึ่ง”

“กำกวมนี้?”

“แน่ละ” เขารับคำ “เกาะไปทะเล
ในเร็ว ๆ นี้ไม่ใช่รึ?”

“ก็จะไปปลายอาทิตย์แหละ โดยเรือ
แม่เรือ มันเป็นเรือที่จะไม่กลับมามากอีก แก
จะต้องการให้เจ้าหมอนนั้นไปด้วยรึ?”

เขอรอดัก พิลิปสัน ยักไหล่

“นกยอกให้เป็นหน้าที่ของแกทั้งสิน แล้ว
แต่เกาะทำอะไรได้ ขอให้มันหายชกวน
กัน ก็แล้วกัน แก จะเอามันไปไว้ที่ เมือง
คิมยักก็ได้อีก แต่อย่าให้มันกลับมายังเกาะ
อีกถูกอีก แล้วแต่แปลนของแก กัน
จะให้แกหว่ายย้อนน่ะ และถ้าแกกลับมา
บอกว่า แกได้จัดการมันเรียบร้อยแล้วก็จะ
ให้อีกหว่ายย้อนน่ะ ต้องอย่าให้มันรู้ทันสาย
ปลายเหตุเลยที่เกี่ยว เราเรารู้กันแค่สองคน
เท่านั้น แก ต้อง เก็บ เป็น ความลับ ที่ลึก
และระวัง อย่าให้มันพุกพากับพวกลูกเรือได้
อย่าให้มันรู้เลยว่าเป็นกลของกัน ให้มัน
นึกว่าตัวของมันผิดเอง เพื่อว่าถ้าไซ้คร้าย
มันกลับมาก็ มันจะได้ ไม่พยายาทกัน แก
เห็นด้วยกับกันไหม?”

“ทำไมกันจะไม่เห็น” เจ้านายเรือพุก
อย่างสงบเสียงม “ก็จะจัดการกับมันเอง

และไม่ให้เกี่ยวข้องกับแกได้ ไม่ต้องกลัว อ้าย
งานพรวณกันชอนนิก เมื่อเสร็จแล้วเกาะ
ให้กันทำอีกสักเท่าไรก็ได้”

กันก็มออีกเรื่องหนึ่งที่จะให้แกทำ ถ้าแก
จัดการได้ ว่าแต่แกมีหลานสาวข้างไหม?
อายสักราว ๆ ยี่สิบสองปีก็ได้ ที่แต่งงาน
กันลับ ๆ สักหลาย มาแล้ว และฉันทิ้งไป
และเจ้าหล่อนมีลูกอ่อน”

“มีสิ แต่มันเซอะจริงที่มันรักกันจนไม่
บอกใครเป็นฉ่ว นอกจากบอกว่า มัน
เป็นสุภาพบุรุษ และเจ้าหนูเล็กนั้นควรมี
ตำแหน่งสูงอยู่ในลอนดอน”

“ยังนึกเหมาะกันแปลนของกันที่เกี่ยว”
เขอรอดัก พิลิปสัน นึกกระพริบในใจ “จึง
แกให้เจ้าหล่อนหว่ายย้อนน่ะได้ เพื่อช่วยกัน
กับแก แต่แกต้องรู้ว่าเจ้าหล่อนกระทำการ
ได้ตลอดคืน”

“อ้ายเรื่องนั้นแกไม่ต้องกลัว ว่าแต่
มันใครกันแน่?”

เขอรอดัก พิลิปสัน ขยับเข้าไปใกล้ ๆ
เขา แล้ว ทั้ง ๓ คนบรรยายเรื่อง เป็น เสียงค่อย
ที่สุด ชายผู้ซึ่งมีหนวดเป็นสีแดงแลตา
คล้ายหินพลอย ริมฝีปาก และ แสดงเป็นที่เข้าใจ
พอใจต่อผู้ ที่ขงการ แล้วเงินมีที่ใหญ่ก็ให้
เปลี่ยนมือกัน เมื่อ เขอรอดัก พิลิปสัน

ขับรถไปส่งชายผู้นั้นยังบ้าน อันมีระยะทาง
ภายในร้อยหลาแล้ว ก็กลับไปยังลอนดอน

“อ้าย เชอ แคนบุรี คงไม่มาเกี่ยวข้องใน
ระหว่าง แคลร์น เซล กับเรา ต่อไป อีกได้”

เขาพบกับตัวเองขณะที่ขับรถอันโอโง่งของเขา
ไปคามถนนอันเปลี่ยว และไม่มีแสงไฟ อย่าง
เต็มที่ “และเจ้ามัลคัลมก็คงยังมีเธอ”

บทที่ ๑๔

หญิงผู้ร้าย

เชอ แคนบุรี จะได้อะไร การเชิญ บรรดา
สตรีสาวทั้งหลาย แห่ง เวอร์กิงเกิร์ลส คลับ
ซึ่งเป็นที่ ๆ แม่มอริก ฮาร์ริส ฮอว์ค ได้ถึง
แก่ความตาย ไปในการเลี้ยงน้ำชาที่บ้าน
ใหม่ของเขา

“น้อง ควร จะห้าม เขาเสียนะ, แคลร์น”
ก๊อตเฟร เซล พูดกับน้องสาว “มันจะเป็น
อันตราย ที่เกี่ยว เพราะ ด้วย ความโศรก
เสียใจ ใน คนรัก เขาอาจผลอดตัว พักความลับ
ของเราออกมาได้” ซึ่งพวกเหล่านั้นคงไม่
เข้าใจ เพราะ เขารู้กันแล้วว่า ผู้ตายเป็น
แคลร์น เซล คงจะเกิดความสงสัยกันขึ้น
แล้วความลับของเราจะปรากฏ”

“น้องไม่อยากจะห้ามเขา แต่บอกให้เขา
ระวังตัวให้ดี ก็แล้วกัน เชื่อแน่ว่าเขาจะ
ระวังได้”

ดังนั้น การเชิญ ก็ได้ เป็นไป ตาม ความ
ประสงค์ ของ เชอ แทน ที่ เมนท์โมว์ ได้
กล่าวว่า เขาไม่ได้สอน เชอ แคนบุรี ถึง
ทำทางในการสมาคม เพื่อไม่ให้เสื่อมเสีย

แก่บ้านอันสมสมัย เชอ แคนบุรี ได้รับรอง
บรรดา แม่ สตรีสาว เหล่านั้น โดย ความร่าเริง
และเรียบร้อยทุกขณะ ก๊อตเฟร เซล ก็ได้
ไปในการนี้ ด้วย เพื่อ คอย แกล้ง ไซ การพูด

ของเชอ ในเมื่อเห็นว่าจะเป็นอันตราย และ
นี่คือ เกณฑ์ที่ อยู่ เพราะ ก๊อตเฟร เป็นผู้พาไป

แคลร์น ได้ใช้เวลาหยุดพักขณะที่เจ้าหล่อน
ยังไม่ แข็งแรงพอ จะกลับไป ทำการงาน ของ
เจ้าหล่อนได้ โดย ขิริขันธ์ เจ้าหล่อนก็อยู่
ในบ้านนั้น แต่หลบเสียไม่ให้แขกที่มาเห็น

เพราะเจ้าหล่อนทราบดีว่า บางคนคงจะจำเจ้า
หล่อนได้ ถ้าเขาเห็นเจ้าหล่อนใกล้ ๆ เจ้า
หล่อนนั่งอยู่ใน ห้อง ข้างใน เค็มไปด้วยความ
เกรงกลัวว่า เชอ แคนบุรี จะพลั้ง เผลอ ถึง
ซึ่งจะเป็นการให้ร้ายแก่เจ้าหล่อน

สักครู่หนึ่ง มัลคัลมวินฟิลด์ เดินเข้ามา
การมา ของมัลคัลม กระทำให้เจ้าหล่อน ลืม
ความกลัวเกรงทั้งหลาย แต่เงาอันใหม่
ซึ่งปรากฏ อยู่ในหน้า ของ ชายผู้นั้น แสดง
ให้เจ้าหล่อนมีความทุกข์

เจ้าหล่อนถามเขาว่า “เป็นอะไรไปคะ ?

คุณเธอไม่ค่อยสบาย”

“เปล่า, ยอศรีรัก” แล้วก็มีลงประคอง
เจ้าที่ล่อน “ฉัน เป็น ทุกข์ เรื่อง แห้ว
วันนี้ อากาเร เขา หนัก ลง มาก เขาละเมอ
เพื่อ ถึง เธอ เสมอ เธอ จะ คง ไป ให้ เขา
เห็น หรือ ให้ ฉัน บอก กับ เขา ว่า เธอ ไม่ ได้ ตาย
ไอ้เธอ, เขาย่นแคว้นว่าอยากจะไปพบกันเธอบน
สวรรค์ อีก”

คู่รักทั้งสองอยู่ในห้องนั้นแค่ลำพัง เขา
รวบเจ้าที่ล่อนเข้ามา และให้ ศิริ ยะ เจ้าที่ล่อน
ประทับอยู่บนทรวงอกแล้วยืนนิ่งอยู่

“เธอจะไปไหมแคลวัน ไปกับฉันในคำ
วันนี้ ?”

“กะ, ถ้าเธอเห็นว่าเป็นการดี” เจ้า
ที่ล่อนกระซิบ

“ก็เป็นการดีนะ” ฉันเชื่อว่า เขา คง
เก็บความลับของเธอได้ และคงจะไม่ต้อง
เก็บอยู่นานนัก ถ้าฉันสืบค้นได้ว่าใครเป็น
ผู้ร้ายซะไมใช่หมัก ฉันอยากถามมันสัก
เกนที่สักสองสามคำ และอยากถามเจ้า
ที่ล่อนเกี่ยวกับเพราะเจ้าที่ล่อนอยู่ที่นี่”

ประตูห้องไค เบื่อออก และเซอ แคน
บูรีโผล่เข้ามา

“ฮือ, ยูนี่ทั้งสองคน! เขาเอ่ยขึ้น
“ฉันอยากให้เธอขึ้นไปข้างบน เพื่อจะให้

เธอดูสิ่งงามๆ ในห้องแต่งตัวของฉัน ซึ่ง
อยากจะทำว่า ควรจะใช้ยังไงไหนก็ มัน
บรรจุอยู่ในตู้ ใหญ่ เสิญ มาดูเสีย เคี้ยววัน
แหละ ขณะ ที่ แยก เหล่า นั้น กำลัง คอย
กันอยู่”

แคลวัน และมัลคัลม วินฟิลด์ ตามเขา
ขึ้นไปยังบรรจุไคอันสง่างาม และระเบียบอัน
กว้าง แล้วเข้าไปในห้องแต่งตัว

“โอ้ประตูทำไมจึงลั่นกลอนข้างใน” เซอ
ริ่งขึ้น “ถ้าฉันจะลั่นมันไว้ขณะที่เราจะไป
รับแขก แล้ววงกลมเสีย แต่เราจะเข้าทาง
ห้องนอนไค เอ็นนั้นอะไร?”

คนทั้งสามต่างหันไปดูทันที กับรู้สึก
ว่ามีหญิงคนหนึ่งวิ่งไปตามระเบียบ และบันทึก
ไคท้ายตัวไปแล้ว

“เขา คงต้องทำการทวน มาก ที่เดียว”
เซอแคนบูรีเอ่ยขึ้น ขณะที่จะไปอยู่ที่ประตู
ห้องนอน

“คนในห้องนอนนี้” ลายขาวและลาย
ทองซึ่งเมนต์โมร์เป็นผู้จัดการทำให้ฉัน ฉัน
บอกเขาแล้วที่เกี่ยวกับว่า มันเหมาะสำหรับสัตว์
ชั้นสูงมากกว่าคนหยายๆ อย่างที่มาจากออส
เตรเลีย และนี่เป็นทางไปห้องแต่งตัว”

“เอ, อะไรเกิดขึ้นกันอีก ทำไมตัวของ
ฉันจึงเปิดไค?”

แคล้วคลาดและมัลลิกัมตามเข้าไป ขณะ
ที่เห็นเขาวังไปทั้งคู่ใหญ่ ซึ่งตั้งอยู่ตรงข้ามกับ
ผนังของห้องแค่งั่ว

“คงต้องถูกจับเป็นแน่ มีบุญอะไรได้ถึง
สองคอก” เขอบอกกับคนทั้งสอง “ของ
ก็หายไปอย่างและของสำคัญด้วย นั้น
ไม่ใช่มีอัฐิเลย อ้ายมหาโรนั้นเอง
อ้ายมหาโร!”

บทที่ ๑๕

ข้อพิรุณของนักรบเกนท

“อ้ายมหาโร!” แคล้วคลาดทวนคำทัก
ความตกใจ

“ท่าน หมายความว่า ถึง อ้ายมหาโร ออส
เครลีย์กระ? เธอ มันจะมาทันทำไมกัน?”

เจ้าหล่อนพูดเป็นเสียงแผ่ว ๆ เพราะ
“โซแคนบูร์กำลังวิ่งของคอกอยู่ที่ สักครู่
หนึ่งเขากำมือ ประหนึ่งว่าจะหาของ สิ่งนั้นไม่
ไ้ และ ของ นั้น คือ รูปถ่าย ของ อ้าย
มหาโร

ขอที่ หายไป นั้นเอง ที่ กระทำให้ อากัป
พิริยาของเขเปลี่ยนแปลงไปครู่หนึ่ง

เจ้าหล่อนถามต่อไปอย่างกระวนกระวาย
“ของอะไรหายกะทั่วๆ เป็นของสำคัญ? แต่
อย่างไรก็อ้ายมหาโรนั้นคงไม่มาทัน เพราะ
มันอยู่ในออสเครลีย์”

โซแคนบูร์ปล่อยมือที่กำอยู่ แล้วหันไป
ยังคนทั้งสอง เขาสงขมเจิบขมอยู่ครู่หนึ่งแล้ว
หัวเราะออกมาอย่างเก้อๆ และกล่าวว่า

“จริงของเธอ ฉันเผลอไปที่ออกซื้อเขา
ฉันคิดว่า ฉันยังอยู่ในออสเครลีย์ การ
ปล้นการ ขโมยไม่ว่า รายเล็กรายใหญ่ ที่นั่น
มักจะออกซื้อถึงอ้ายมหาโรเสมอ ฉันคิด
ว่า นี่คงเป็นเจ้าพวกหัวขโมยในลอนดอน
ที่ทราบว่าฉันเป็นคนรวยมาอยู่ใหม่ และ
อยากจะได้ของสวย ๆ งาม ๆ ของฉันบ้าง ฉัน
เชื่อว่า คงไม่ใช่ หญิงสาว คนที่ วิ่งผ่านเราไป
ทางระเบียงเป็นผู้กระทำการเหล่านั้น เสีย
คายที่เราฉวยขึ้นให้หลังเสีย เราจึงไม่ทัน
เห็นหน้าตา”

“อะไรทำให้ท่านคิดว่า เขา เป็นหญิง
สาว?” มัลลิกัมวินพิศกัเอิบขัน

“ฉันไม่ทราบ แต่มีความรู้สึกอย่างหนึ่ง
ว่า เป็นหญิงสาว เพราะมีท่าเหมือนคน
สาวประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งในบ้านนี้
ไม่มีคนแก่”

เขากดกริ่งไฟฟ้า คนใช้ ผู้ชายคน
หนึ่งเดินเข้ามา

“นั่นไปโทรศัพท์ที่เรียกตำรวจเร็ว บอก
กับเขาว่า คู่ ใน ห้อง แค่งั่ว ฉันถูกจับใน
ระหว่างครึ่งชั่วโมงที่แล้วมา และของอัน

มีคำหลายอย่างให้หายไป

ขอให้เขาส่ง

กระทำให้บังเกิดความรู้สึกอย่างหนึ่ง ซึ่งเขา

คนมาตรวจทันที”

จะคงถือคำมั่นสัญญาอันนั้นต่อไปมิได้ !

เมื่อเขาได้ เห็น แคลร์น และ มัลคอล์ม

๐ ๐ ๐ ๐ ๐

พลิกุบรกาสิ่งของที่เหลืออยู่แล้ว คนทั้ง

ขณะภายในห้อง โถงชั้นล่างเป็นเวลา

สองถึงยี่สิบปีขึ้นไปชั้นล่าง ส่วนเขายัง

ยี่สิบ แม่ สตรีสาว ทั้ง หลาย แห่ง เวอร์กิง

คงยืนพมพ่ายอยู่ที่นั่น

เกร็ดคล้าย ฟังเริ่มมีประธานหน้าขา และมี

“มันก็ไม่ใช่อุปกรณ์ที่เกี่ยว นันแหละ

คนครึ่งองส่งกันตามสภาพ ที่ว่าเริงยี่สิบถึงใจ

มันร้ายจริง ถ้าถูกจับเราที่จะคิดว่า เป็น

นัลลเกนที่ผู้ ซึ่งแยกกลับเข้าไปอยู่ใน หมู่สาว

เจ้าพวกชะโมยธรรมคาในลอนดอนเอง แล

น้อยเหล่านั้น โดยสงสัยเย็บ ยักนั้นนั่งหน้าคา

มันเขารูป ของ อ้ายมหาโจรติดไป กับ ของอื่น

ชาวชิตสทกสท้านแสดงว่า มีใจแห่งความ

โดยไม่ได้โดนเขาเจาะจง แต่ถูกแย่งทั้งข้าง

กสิอยู่ภายในแนวคาอันคำของเจ้าหล่อน เมื่อ

ออกดูประหนึ่งว่า อ้ายคนร้ายมีลูกไซ่ ถูก

เหงอกก็ปรากฏขึ้นตามหน้าผาก และผมของ

แหวหรือก็ทำอย่างแข็งแรง ลูกหรือก็อยู่ใน

เจ้าหล่อนก็อยู่เยื้อง

กระเข้าเราเสมอ ทำทางบอกว่าเป็นมือของ

“หล่อนดูที่นั่นมาก, นัลล, เหมือน กับ

อ้ายมหาโจรที่เกี่ยว มันเป็นคนขยันคนเกี่ยว

หล่อนดูใครปล้ำหรือหนีอะไรมา” ก็ออกเพร

ที่ลลในทางนี้ แต่ไม่มีอะไรโยชน ที่จะ

เอ่ยขึ้น และ มองดู เจ้าหล่อนแสดงว่า มีความ

บอกกับพวกตำรวจว่าเราสงสัยมัน เราจะ

ประหลาดใจ

บอกกับใคร ๆ ไม่ได้ทั้งสิ้น มันเป็นเรื่อง

“เปล่าๆ, ที่ฉันเห็นชมกับบ้านข้างเล็ก

อันเกี่ยวแก่แคลร์น แล พี่ชาย ของ เจ้าหล่อน

น้อยเท่านั้น !”

เราจึงจำต้องปิดบัง”

เจ้าหล่อนพยายาม ที่จะพูดให้ เป็นปรกติ

การบอกมาลักเธอไปไม่เสียเช่นนั้น ย่อม

แต่กระแสนิ่ง แห่ง อัยคำ ที่กล่าว ออกมา

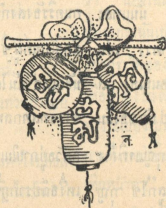
การบอกมาลักเธอไปไม่เสียเช่นนั้น ย่อม

แต่กระแสนิ่ง แห่ง อัยคำ ที่กล่าว ออกมา

หากระทำให้ ก๊อ กเฟร เซล สันความสงสัยไม่
เพราะเจ้าหล่อนยังนั่งห้อยอยู่ และมีเงา
แห่งความกลัวอยู่ในแววตาของเจ้าหล่อนภาย
ได้สัมผัสที่ยุ่งเหยิงนั้น

มีอชวาของ เจ้าหล่อนจับ อยู่ที่ ตะเข็บเสื้อ

ทรงทรวงอก สิ่งก้เจ้าหล่อนก้มอันซ่อนอยู่
ภายในเสื้อชั้นในนั้น คือ รูปถ่ายที่พังหายไป
จากตู้ในห้องแต่งตัวของเธอแค่นับวัน รูปซึ่ง
มีเค้าของอ้ายผู้รักชาวออสเตรเลียอันมีฉายา
อุโฆษ ว่า อ้ายมหาโร.

๔๘. อาชีพของท่านอาจทำให้ท่านให้เลื่อนลอยไปได้แทบทั่วโลก ถ้าเป็นสัมมาชีพ
แล้วสามารถจะพาท่านลอยไปสู่คติได้.

ของ น. ถ. พิชยญาติ

นิยายฝรั่ง

โดย

พันธุวิกรม

—๑—

เทียนไขใหม่ ลาม ทมกลง ไป ที่
ละนัย ---

ชาย ชะวามี เป็น เจ้าของ เทียนร้อยเล่ม มี
เขียนหนังสือโดยมิให้ หยุตพิศวัตติ์ครอง ภา
ว่าชื่อ ความ ที่ เขา เขียน เหล่านั้น ได้ ชื่น กับ
ความทรงจำมานานแล้ว เมื่อเทียน รวน
กับ มิคิย์แท้ การเขียนก็บรรลุลวสานลง
พอที่

ผู้เฒ่าดอนหายใจอย่างอ่อนโยน ขณะ
นั้นจักขุของเขาเหลือไปก้วยน้ำตา เขาค่อย
ม้วน กระดาษฟูลสแต่บักใหญ่ ที่ เขียน แล้ว
ยักใส่ลงไปในลิ้นชัก โต๊ะ พร้อม กับ ดอนหาย
ใจอีกครั้งหนึ่ง ลมปรวณของเขากระทย
ไฟเทียนคิ้วยลง ในบักใจนั้นเอง !

แสงเทียน พุ่งลอคเข้ามา ทาง หน้าต่าง แผ่
แสงสว่างปกคลุมห้องอยู่แทนที่ ชายชรา
ลุกขึ้นจาก โต๊ะ เขียนหนังสือ เดินไป หยิบ พิง
น้ำค้าง และทอดสายตาไปยังข้อก้วยภาพ
ภูมิประเทศภายนอกด้วยอาการ อันลือลอยไทย
รูปโฉมของเขา หากจะ พินิจดูให้ เลือยถ่อง
แท้ แล้วจะเห็นได้ ว่า เมื่อเขายังอยู่ในวัยหนุ่ม
คนอง เขาควรจะมีรูปร่างงดงามผ่องแผ้วเป็น
ที่ต้องตาใจของหมู่สตรีอยู่เป็นแน่ อันหา
การกิริยาของเขา ณ บัดนี้ ดู ช่าง เต็มไป ด้วย
ความทุกข์ระทม เส้นนี้กระไรเลย และ ดู
เหมือนความทุกข์ระทมนี้เอง ที่ช่วย ประกอบ
ให้ ร่างกายของเขา ดู แก่ลง อีก ถนัด แต่
ความจริง ชาย ชะวามี อายุ เพียง ๗๐ ปีเศษ

เท่านั้นเอง

รูปการชนกันย่อมสื่อให้เห็นว่า ชีวิต ของ เขามีได้ ทำเนิรมาด้วยอาการอันร้ายแรงเลย !

ประวัติการณ แห่ง ชีวิต ของฉันมีมา อย่างไร และพิษสง ของประวัติ การณ นั้น รุนแรงเท่าใดจึงทำให้เขา ถึงกับ มีอาการ ผิดปรกติ ปร้วง ทุบชก เกินด้วย อัน ควร เช่นนี้ ? ขัดทาเหล่านั้ ย่อม ควร เป็นที่มติดึกข่า เป็น แท้ แล้ว

ชายชรากลับ เ็น มานั่ง ลง ที่โต๊ะ เขียนหนังสือ และหยิบเทียน ขึ้นมาจุดใหม่ อีกเล่มหนึ่ง เขาหยิบคัมปากกาหุ้มหมึกและเขียนข้อความลงในกระดาษเขียนจดหมาย ว่าดังนี้

บ้านเลขที่ ๒๑๔๓ ถนนบ้านตะนาว
วันที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๖๘
เรียน นายทองอยู่ ศิษย์กุล เจ้าของห้างศิษย์กุล
ทราบบ

ตาม จดหมาย ของท่าน ซึ่ง ขอร้องให้ข้าพเจ้าไปเป็นผู้จัดการห้างศิษย์กุลนั้น ย่อม เป็นการแสดงความเอื้อเฟื้อแล ความเมตตาของท่านต่อข้าพเจ้ายิ่งนัก และข้าพเจ้าจะระมัดระวังการขอขอบคุณเสียมิได้ ทั้งจะรททำเขาบุญคุณฝังตราไว้ในสมอง อย่างไม่มีวันจะลบเลือน

แต่ข้าพเจ้ามีความเสียใจที่ระบิ น้่าที่นั้นไม่ได้ ข้าพเจ้ามีความจำเป็นที่จะต้องปฏิเสธเสีย ทั้งนี้ขออย่าให้ท่าน เข้าใจว่าข้าพเจ้ามีความรังเกียจใน ตัวท่าน อย่างหนึ่ง อย่างใดเลย เพื่อเป็นเครื่องพุดนถ้อยคำของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอส่งประวัติการณ แห่งชีวิต ของข้าพเจ้านี้แด่ข้าพเจ้าท่านนัก มาจน คลอดได้ เข้าทำการ เป็น ผู้จัดการ ห้างบรรลือพาณิชย์ ให้ท่านอ่าน และขอให้ท่านทราบความจำเป็นที่กล่าปฏิเสธ น้่าที่ ๆ ท่าน มอบให้ข้าพเจ้าในเรื่องราววนเอาเองเถิด

ขอแสดงความเคารพและนับถือ

เฉลิม บุรณนาม

ผู้เฒ่ายกกระดานขึ้นอ่านทวน เมื่อเป็นทพอใจแล้วเขาก็พยัส์ของยักผ่นก อย่างเรียบร้อยนัก แล้วเขาก็

“เรา กล้า ปฏิเสธ น้่าที่ อัน มี เงิน เกือบ ๑๒๐ บาท !” เขามั่นแกตัวเองพลางหัวเราะ

อย่างเศร้า ๆ “แต่เวลานี้เรามีความสุขพอ
แก่เราแล้ว เราจะไปทำกิจอื่นกันให้เป็
นการธรรมดาแก่สังฆารของเราด้วยเถิด”

นายเฉลิมยวธนาม ชักลิ้นชักโต๊ะออก
และหยิบเอาแผ่นกระดาษฟอสเฟตแผ่นนั้นขึ้นมา
คลี่อ่านอีกครั้งหนึ่ง แต่เมื่อเขาอ่านเรื่อง
รวมนั้นแล้ว น้ำตา แห่งความ แค้นได้ไหลพรู
พรูลงมาอาบหน้าราวกับสายเมฆฝน เขา
ถอนหายใจยาว พลัง หมด ความมอง เห็น ภาพ
แต่ครั้งกระ โนน ภาพอันยวธนามความทุกข์

ระทมให้แก่เขาอย่างแสนสาหัส โอ! มาตรา
ว่าเวลานี้เขาจะมีอายุแก่เขาลงแล้ว แต่ว่า
ภาพเหล่านั้นมิได้ ลอยเลื่อนไป จาก ความทรง
จำเลยแม้ ลึกนอชหนึ่ง เรื่องราวเหล่านั้นจะ
ฝังสลักลงในหัวใจ ครอบงำกระทั่ง ถึงกาล
อันอวสานแห่งลมหายใจ ของ นายเฉลิมยวธ
นาม-ผู้เฒ่า อันมี ประวัติ การณ์ อย่าง เร้นลับ
และได้ ชักขึ้นมาเป็นเวลาหลายยี่สิบหกพันนา

ยี่สิบเขาได้ ขยายประพาศการณแต่ครั้ง
กระ โนนแล้ว!

- ๒ -

วาศนาและชะตาของมนุษย์ ย่อม เปลี่ยน
แปลงผันแปรอยู่เสมอ! - เออ, จริงดังเขารู้ว่า
ข้าพเจ้า นายเฉลิมยวธนาม ได้ มีวาศนาและ
ชะตา ตก อยู่ใน ด้อย ที่เขากล่าวกันนั้นด้วยผู้
หนึ่งแล้ว แต่ทว่าวาศนาชะตาของข้าพเจ้า
ไม่ได้ เปลี่ยนจากคำไปสูงลงเลย!

แต่เดิมข้าพเจ้า เป็น คน มีฐานะ เป็น ช่าง
แผ่นอยู่ใน มณฑลอยุธยา - - อยุธยา! - - โอ,
เมื่อออกมานาม ทำให้ ข้าพเจ้า ทวลง ไป คึกเฉีย
กายเวลาที่ล่วงแล้วมานั้นเหลือเกิน เวลา
เหล่านั้น - - คือเวลาที่ข้าพเจ้านอนอยู่ใน ท่าม
กลางแห่งความสุขสมจรณ์ ชะเมิกกับเวลา
นั้น เวลาที่ข้าพเจ้ากำลังเขียนเรื่องนี้อยู่ใกล้

ลิลลย ริงอยู่, บัดนี้ข้าพเจ้ายังเป็นคนพอมิ
อันจะกิน ก็แต่ถ้าทวลงก็ถึงกาลภายหน้า
ซึ่งหากข้าพเจ้ามีชีวิตก็ออกไปอีกสัก ๓๐ ปี
แล้ว ข้าพเจ้าก็คงมีฐานะตกอยู่ในอาการ
ล่อแหลมเหลือเกิน เวลานี้สิ้นทรัพย์ ที่ข้า
พเจ้าสะสมไว้ ร้อยหรือสองไปทุกทีแล้ว และ
ก็ถ้าเวลาอีก ๓๐ ปีนั้นมาถึงเข้า ข้าพเจ้าก็คง
จะไม่เหลืออะไรกับคนชราทาน!

แต่ ข้าพเจ้าไม่ได้ คิดทวน ถลว หรือถ
เพราะครั้งหนึ่งข้าพเจ้าเคยเป็นชราทานมาแล้ว
บิการมารดาข้าพเจ้าเป็นพ่อค้าที่มีหนี้มีคา
อยู่ในมณฑลอยุธยา และในละแวกบ้าน
กลางทิวไร ย่อม ชน ช่อๆ ว่า นายผลึก

บรรณนามบิดาของข้าพเจ้าเป็นผู้ที่ร่ำรวยมาก
กว่าคนอื่น ๆ โอ, ท่านเธอก็รู้นั้นข้าพเจ้า
จะลืมเสียไม่ได้ ว่าข้าพเจ้ามีชีวิตเต็มไปด้วยความ
ความสุข ข้าพเจ้าไม่เคยกระทำกิจการ
อันหนักหรือลำบาก นอกจาก การไปโรงเรียน
และเรียนหนังสือทุก ๆ อย่าง

แต่ธรรมดาว่าโชคชะตาของบุคคล ย่อม
เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงนั่ง
อยู่ในกองความทุกข์ใจ ไม่นานเท่าใดนัก --
แล้วข้าพเจ้าก็กลายมานั่งอยู่ในกองพาง!

พอข้าพเจ้ามีอายุได้ ๑๘ ปี หมอกแห่งความ
หายนะ ก็ แล่น มา สู่ ครอบ ครัว ของ ข้าพเจ้า
หมอกนั้นได้บรรเทาให้ครอบครัวของข้าพเจ้า
ถึงแก่ความพินาศฉิบหาย กล่าวคือบิดา
มารดา ของ ข้าพเจ้าคือ ชาย ชก ทุนอย่างยิ
ย -- แล อย่างที่ไม่ สามารถ จะตั้งตัวขึ้นอีก
ได้ เนื่องด้วยเหตุนี้ กระทำให้บิดา มารดา
ของ ข้าพเจ้ายัง เกิด ความ เสียใจ อย่าง ใหญ่
หลวง มีข้าท่านทั้งสองก็ช่วยลงมือทำการ
เลี้ยงหนี้เก่าแก่ที่ ข้าพเจ้าต้องลาออกจาก
โรงเรียนในวัยเพียงต้นท่อนนั้นเพื่อเล่าพยายาม
เป็นการ ผลอง บุญคุณ ของท่าน อา! ท่าน
สหาย ซึ่งแต่ก่อนข้าพเจ้าไม่เคยได้ ลมรส
ความ ตกทุกข์ลำบาก แล ความ ยาก หนั นั้น
มีคนข้าพเจ้าได้ ลมรส -- ข้าพเจ้าได้ รู้ สึก

ต่อการชดเชยนั้นในยามนี้แล้ว!

ข้าพเจ้าพยายาม ประณียก พยายาม ทำ
ผู้มีคุณทั้งสองด้วยความลำบาก แต่อาการ
ของท่านทั้งสองมิได้ ทำให้ข้าพเจ้ามีหวัง ขึ้น
เลย อันที่จริงอาการของมารดาข้าพเจ้าถ้า
จะว่าไปแล้ว ก็ยังพอที่จะรักษาให้หายได้
อยู่ แต่ส่วนบิดาข้าพเจ้า -- แพทย์ผู้รักษา
กล่าวว่ายากที่จะกลับฟื้นคืนได้ แลสุดความ
สามารถที่จะแก้ไขเอาเสียทีเดียว

การณ์ ก็เป็นจริงดังคาด! หลังจากวัน
ที่บิดาข้าพเจ้าล้มเจ็บได้ ๓ วัน อาการของ
ท่านทรุดลง จนถึงกับเสียสติละเมอ เพื่อ พก
อย่างคร่ำครวญ แลตลอดเวลา ๓ บายคืนวันนั้นเอง
ท่านก็ถึงกาลมรณะอย่างน่าสลดใจเป็นที่สุด!

ข้าพเจ้าพยายามบีบคั้น มีให้มารดา ทราบ
ข่าวมรณะของบิดาได้ แต่เป็นการจโน
ยิ่งนัก เพราะบิดา นอกใจอยู่ ห้องเก็บของ กับ
ท่าน เพราะฉะนั้นเมื่อท่านคนนอกใจคนอื่น
เข้ามาที่ ท่านจึง แล เห็น ภาพ ที่ นอกใจ คลุมผ้า
คลุมอยู่นั้นได้ ถิ่นนี้

มารดาข้าพเจ้าจึงร้องกรีดไค คำเดียว ถัดม
พยับลงถึงช่วงชีวิตอัน -- ข้าพเจ้าพยายามแก้ไข
ใจอยู่เป็นนานท่านจึงได้ สติ แล้ว คราวนี้ คราว
ว่าบรรณนามบิดาด้วยความสุขแสนวิโยค อา!
ท่านสหาย ถัดมาบรรณนามของมารดาข้าพเจ้า

นั้นฟังก์ช่างโหยทลชวณให้ ไหวหายและรู้สึก
เปลี่ยวเศร้าในทรวงกมลเสียเหลือเกิน มาคร
ว่าข้าพเจ้าจะเป็นคนใจแข็งก็หาอาธกถันน้ำตว
ไว้ได้ไม่ น้ำตาของข้าพเจ้าได้หลั่งออก
มาเป็นสาย และ หอยกลตอง หน้า มารคา ช่ง
ข้าพเจ้าประคองศีรษะ ของท่าน วางไว้บน ตัก
น้ำตาของท่านและข้าพเจ้า คลกเคล้ากัน เป็น
การแสดงความรักต่อกันด้วยแล้วทั้งสอง
จำเนียรกาลแต่นั้นมา อาการ ของมารคา
ข้าพเจ้าก็ทรุกหนกถลงอย่างน่าวิตก และมี
ข้าท่านก็คบคิดไปอยู่กับบิดา ณ สุกคิ
ภพอีกผู้หนึ่ง !

ย้อนไม่น่าสงสัยแล้วว่า ปรการ
ชนิดนี้ จะไม่ทำให้ข้าพเจ้าเสียใจใช่
เพียงอกจะหัก อนิจจา ! ท่านผู้มี
คุณทั้งสองทั้งข้าพเจ้าไว้ข้างหลังให้เสียอยู่
กับ ความเปลี่ยวเปล่า ช่างว่าง ของ โลก แต่ผู้
เกี้ยว -- ผู้เกี้ยวจริง ๆ ข้าพเจ้ามองไม่เห็น
หน้าผู้ใดแล้วด้วย

ไม่มีชาวบ้านคนใดจะเคยคิด หรือ ฝัน ว่า
สภาพแห่งครอบครัวของข้าพเจ้า จะพลิกกลับ
หน้ามือเป็นหลังมือไคว่รวดเร็วปานนั้น แต่
ก่อนหนอ -- แต่ก่อน เราเคยอยู่ ด้วยกัน เป็น
สุขสำราญและมองเห็นหน้า กันอยู่ทุก เข้าคำ
ความเกี้ยวอันไม่เคยปรากฏมาแล้วพานเรา

เลย ข้า เมื่อคิดขึ้นมาแล้ว -- มันเป็นเรื่อง
ที่น่าไหยเสียอย่างยิ่ง บิดาข้าพเจ้ากำลัง
เตรียมตัวที่จะผจญกับความลำบากยากแค้น
ของโลกพร้อมมูลแล้ว ยวรคาทพียสมมติ
ของท่านทั้งสองที่เหลืออยู่ให้ข้าพเจ้าไม่สั่ง
ใด จะแปลก ปลายไป กว่า เครื่องใช้ธรรมคา
เลย อีกทั้งในเวลาที่เคยมี บิดาของข้าพเจ้า
ได้ขายเอาเงินใช้หนี้สินเขาไปจนหมดเกลี้ยง
ทั้งนี้ข้าพเจ้าจึงยอมมองเห็นการเป็นไปในภาย
หน้าของข้าพเจ้าได้ เป็นอย่างค้อยเือง

การทำศพของบิดามารดาข้าพเจ้า
เป็นไปอย่างแร้นแค้นที่สุด ข้าพเจ้า
ไม่มีทุนรอนอะไร จะ สมนาคุณท่าน
ทั้งสองได้ มากมายนัก เพียงแต่
การ ทำ ญู เล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้น

ข้าพเจ้าถึงกับต้องขายที่บ้านเสียแล้ว อา !
พวกชาวบ้านเขาคร่ำครวญมาใจเมื่อได้มาเห็น
การปลงศพบิดามารดาข้าพเจ้าใครบ้าง จะนึก
ว่านายฉลิกบุตรธนามผู้เป็นเจ้าของกองทรัพย์
สมมติอันมีบริวารแต่ก่อน ครั้นเมื่อลงแก่
กรรมแล้ว การปลงศพจะมีปรการพวงสังว
สลกใจเช่นนั้น ? แต่ถึงได้ สำนึกเด็ก --
นึกว่าการได้ เป็นเช่นนั้นแล้วจริง ๆ

ภายหลังจากการปลงศพนั้นแล้วข้าพเจ้า
ก็ค่อยคลายความทุกข์ลงบ้าง แต่ยังมี

เฮการอยู่ แต่หากอาศัย ค่ายควงหน้า ที่
ข้าพเจ้าแลเห็นเหล่านั้นเต็มไปด้วย แว แห้ง
ความเมตตากรุณาและว่าเงิ เบิก ยาน เกือบ
ทั้งหมด ึง กระทำให้ข้าพเจ้า ค่อย อุ่นใจ
ขึ้นบ้าง

ข้าพเจ้าเดินเข้าไปหาชายสุภาพ สูงอายุผู้
หนึ่ง ซึ่ง ยืน อยู่ ที่หน้า กลาง สถานี
ข้าพเจ้า เบิก หมวกพวยาม ทำสำเนียง ของ
ข้าพเจ้าให้สุภาพที่สุด

“ขออภัยโทษเถิดครับ ท่านไปทช่วย
ที่พิกให้แก่มสีกแห่งหนึ่งและ ผมพมมา
จากกรุงเก่าโดยขึ้นเอง”

ชายสุภาพคนนั้นจึงข้าพเจ้าทั้งแต่ศีรษะ
จนตลอดเท้า แล้วกล่าวค้อยอย่างมมแบ้ม
ว่า “ไ้ ข้าท่าน ออกจากสถานีแล้วเลย
ไปตามถนนซอยข้างซ้าย ท่านจะพบที่พิกเคิน
ทางหลายแห่ง”

ข้าพเจ้าสรวมหมวก “ขออภัยครับ”
“แต่ระวังนะ” ชายให้ที่เคินข้าพเจ้า
“ที่พิกเคินทางมีมหลายอย่าง ึงเลือก
เอาแต่ที่พิก ซึ่งทำ เปน ที่พิก เคินทาง ริง ุ
ท่าน เปน คน แผลก หนีมาใหม่ ลัน หวัน ว่า
มายังถู ถูก ฮ้าย พวกที่รึด แลเห็น เปนเหยื่อ
หวานๆ ของมัน ขอให้ระวังตัวให้มหนัก”
“เป็นบุญคุณอย่างมึง” ข้าพเจ้า คอย

“แลผมจะพยายาม รมัก ระวังตัวไม่ให้เสีย
ท่าแก่มันไ้ ลาละครม”

แล้วข้าพเจ้าก็สาวเท้า ออกไป นอกสถานี
เพื่อไปหาที่พิกสำหรับคนวนน คลอดทาง
เคินข้าพเจ้าไ้ กลืนกับข้าว หอมฉุยเคะ รุมก
ทำให้รู้ สึกหัวข้าวขึ้นมทันที้ แก่พวยาม
รงมไว้ เพราะคง ใจว่าจะหาที่พิกเสียก่อนแล้ว
จึงมมาทการกับอาหารมอเคิน

ข้าพเจ้า คาเชอ อย่าง ชาวบ้านนอกแท้ ที่
ไม่แลเห็นถนนรองเมืองคือนถนนซอยข้างซ้าย
สถานีคามที่ชายสุภาพสูงอายุผู้นั้นบอก ไ้
ไปแลเห็นถนนหน้าสถานีคือนถนนพระราม ๕ ข้า
นุกเภาว่าถนนเองที่เขามบอก ถึงนั้นข้าพเจ้า
ึง เลย ข้าม เคิน ไปตาม วาง รด วาง อย่าง
เคอเยย ๆ ส่วนสายคาวที่นำทคนหาข้ายมบอก
ที่พิกเคินทางคลอดเวลา

จาก สถานี หัวลำโพง ข้าพเจ้า เคินมาไ้
ไกลแล้ว แต่ดถึง มีไ้คยที่พิก สึกแห่ง เคียว
เวลาค่อนข้างมรู้ สึก เมอเยย แฉ้ง ขาลงมายัง
ข้าพเจ้าึง นึงพิก ลงมคั่นคิน ข้างทาง รดไฟ
เพื่อพิกผ่นความเมอเยยไว้ ชักคาว อั้นการ
รู้ สึกเมอเยยขมมนี้ยังพมทำเนา เมอข้าพเจ้า
อยู่บ้านเคินนั้น ข้าพเจ้า เคย เคินเล่นใน ะยะ
ทางอันไกลกว่าน โดยมีรู้จักเมอเยยทกเข้าเคิน
เพราะมนี้การเคินเคินในะยะท่าน เพียง แค

ทำให้ข้าพเจ้าค้น ๆ เท่านั้น แต่เดี๋ยวนี้
จำต้องหยุดพัก ก็เพราะความท้อ -- ความท้อ
ใ้ ทำอาการภายในของข้าพเจ้าปั่นป่วน เต็ม
ที่ แลความท้อนั้นแหละ ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึก
ราวกับว่า รากทรงเก่าข้าพเจ้าไ้ เติบโตมาจน
ถึงต้นแทนที่จะมาด้วยรถไฟ

คนวนเวียนเนิ่นนิก ท้องถนนสว่างด้วยไฟ
ฟ้าแต่เพียงราง ๆ เท่านั้นเอง ถนนตอนนั้น
คข้างเปลี่ยว เลี้ยววิ่ง ๆ นาน ๆ จึงจะมี รถ
หรือผู้คนผ่านไปมาสัก ครั้งหนึ่ง ซึ่งผิด กับที่
ตอนนั้นสดชื่นลิบลับ ความเปลี่ยวเปล่าหัว
ใจของข้าพเจ้าซึ่งมีมาแต่เดิมแล้ว เมื่อได้มา
ผสม กับความ เปลี่ยว ของถนนนั้น อีก ก็ทำให้
ข้าพเจ้าคิดถึงบิดามารดา ผู้มีบุญคุณ เท่า ฟ้า
เขียวและบ้านอัน เคยเป็นที่มิลานา เติม ของ
ข้าพเจ้า จน น้ำตาไหล โอ! ท่าน สหาย เอ๋ย
ในโลกนี้ เห็นที จะไม่มีใคร ที่จะมี ความทุกข์
ระทม กรรมกรอม เท่า ตัวข้าพเจ้า ณ บัดนี้ เป็น
แน่นอนแล้ว!

เวลานี้ความคิดข้าพเจ้าพุ่งขึ้น และ
ล้วนแต่เป็น ความคิด ที่เกี่ยว กับความเศร้า
สลัดใจ ทั้งสิ้น เออ, คิดขึ้นมาแล้ว -- ข้าง
หน้า หัว เวระ โสภ ชะ ตา ของ ตัวเอง เลี้ยว วิ่ง
เจี้ยวหนอ!

ความคิดเช่นนี้เปลี่ยนแก้ไขของข้าพเจ้าจน

ถึงกับท้อท้อ -- ข้าพเจ้าคิดพุ่งขึ้น จน จิตต์
ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เมื่อข้าพเจ้าได้ สติ
นั้นรู้สึกว่ามีอะไร ๆ หนึ่งมาอดปากของข้าพเจ้า
ไว้แน่น แล้วจากนั้นผาสุกผืนหนึ่งก็เข้ามา
ขัดขวางตาของข้าพเจ้าไว้ ด้วย ข้าพเจ้าตกใจ
อย่างแรงและคืนสลับคืนมา!

“อดปากไว้ให้ แน่น อย่าให้ร้องไ้!”
ข้าพเจ้าไ้ ยืนเสียว ๆ หนึ่งพริบตา แล้วดู
เหมือน เจ้าของเสียงนั้น มาหยุดอยู่ ตรง หน้า
ข้าพเจ้า อีกไ้หนึ่งก็มีมือมาคั้นกระเปาะเสื้อ
ของข้าพเจ้าโดยรวดเร็ว ข้าพเจ้ารู้สึกว่า
นั้นจะประสงค์ สิ่งไร และถ้าข้าพเจ้าไม่

พยายามขยับกันไว้จน สุกความ สามารถ แล้ว
โฉมหน้า ของข้าพเจ้า ก็จะเปลี่ยน เป็น อีกรูป
หนึ่งโดยไม่ต้องสงสัยทีเดียว

ข้าพเจ้าค้นจนสุดกำลัง ทันใดนั้นก็อด
ปากข้าพเจ้าก็หลุด และ ข้าพเจ้านอนคว่ำหน้า
ลงไป แต่ว่าก่อนที่ จะขยับกันตัวสยไปอีกนั้น
ข้าพเจ้าก็ ถูกอ้าย เหล่า ร้าย คีร์ระ ข้าพเจ้า
ด้วยวิคตูลอนแข็งกระทำให้ ข้าพเจ้าเฝ้ามองแล้ว
ถึงถึงซึ่งวิสัญญภาพในทันใด!

จะเป็นเวลาสักกี่มากน้อยก็ตาม เมื่อ
ข้าพเจ้าไ้ สติแลเห็นขนนั้นตามท้องถนนเจี้ยว
สลัดไ้ไม่มี ยวค ยาน หรือ คน ผ่าน ไป มา เลย
พลัน สติ ของ ข้าพเจ้า ก็ หลุดไป คิด ถึง เหตุ

การณเมื่อก่อนนั้นได้ ข้าพเจ้าเอามือลง
กระเป๋าทาเงินที่ติดตัวมาโดยเร็ว อา. ท่าน
สหาย เสรีจ... เสรีจมัน! เงินไม่มีเหลือ
อีก อยู่ใน กระเป๋ ของ ข้าพเจ้า สัก เกือบ
มัน - ข้าพเจ้ารีบควักเอาไปจนเกลี้ยงกระเป๋!

ข้าพเจ้ารู้สึก อ่อนเพลีย ปาน ว่า จะ กลั
วิสัยจึงลงไป อีกครั้งหนึ่ง ในเวลาเกือบ
พร้อมกันนั้น ความหิวโหย ก็แซก ขึ้น มา อีก
โอ! ข้าพเจ้าขอสารภาพว่าขณะนั้นข้าพเจ้า
นึกอยากจะตายเสีย เพราะ รู้สึก แค่น ค่อ
เคราะห์ที่กรรมของข้าพเจ้าอย่างแสนเข็ญ

น่าหิวร้อ! ข้าพเจ้าอยากจะหิวร้อเยาะ
โชคชะตาของข้าพเจ้าเสียให้จงหาย เออ,
น่าแค้นนัก เวรกรรมที่สร้างไว้แต่หนหลัง
ช่างตาม มาสนอง ใน เวลาเดียวกัน วาญก็ว่า
นักกันมา เพื่อ แกล้งให้ ข้าพเจ้า กระอัก เลือด
แต่ก็ช่างเด็ก -- ช่างเด็ก! เมื่อรู้วาลิ่งเหล้า
นี้เป็นเวรกรรมของข้าพเจ้าเอง แล้วข้าพเจ้าก็
ยินดีรอนเพื่อใช้หนี้ และปล่อยตัวของ
ข้าพเจ้าไปตามชะตากรรม

ข้าพเจ้าลุกขึ้นจากที่นั้น ออกเดินไป ตาม
ถนน ความหิวทำให้ กำลังวังชาของข้าพเจ้า
ซุก ดอกลงไปมาก เวลานั้น สมอ ของ
ข้าพเจ้าคั่นนอนไม่ ออก ว่าข้าพเจ้า จะ
การกับ ความหิวประการใด? แต่ก็เห็นจะ

ไม่มีหนทางใดนอกจากกระขอทานเขากิน แม้
ในชีวิตของข้าพเจ้า ยังไม่เคย ในอาชีพชนก
ข้าพเจ้าก็ต้องกระทำ ส่วนความวิตกใน
กาลข้างหน้าหาควรจะมีมาถึง ณ บัดนี้ ให้เพิ่ม
ความระทมใจขึ้นอีกไม่

คิดถึงแล้ว ข้าพเจ้า ก็ แวะ เข้า ไป ที่ห้อง
แถวข้างถนนซึ่งยังตามประทีปสว่างอยู่ ข้า
พเจ้าพยายาผู้หนึ่งกำลังนั่งอ่านหนังสือ ยืน
เกาะนอนอย่างสุขาวมณ

ข้าพเจ้า เข้าไป เรียกเขาขึ้นมาโอ้โฮ! เออ,
มันทำเป็นอย่างยิ่ง ที่ข้าพเจ้า ต้องทำเช่นนั้น คิด
ขึ้นมา แล้ว ก็ น่า น่า -- น่า ท นายเฉลิม
บรรณนามบุตรชายเศรษฐี ซึ่งเคย มั่งคั่ง ด้วย
สินทรัพย์มาแต่ก่อน เขาคงต้องกลั้มานั่ง
ยกมือโอ้โฮ ขอทานอาหารเขากิน!

แล้วข้าพเจ้าก็ออกปากกล่าวอย่างอ่อนเพลีย
“โอ้โปรดเถิดท่านครี๋ย ขอข้าพเจ้า
กินสักมือเถิด”

ชายผู้นั้นลุกหนึ่งสัลดวงบนตัก เขา

เหลียวหน้ามาของข้าพเจ้า แลดวงตาของ
เขาทอดแสงแห่งความโกรธแค้น อ้อ! ข้าพเจ้า
เป็นผู้มาทำความรำคาญให้แก่เขา

“ตกลงจริง อ้ายนั่น!” เป็นความกรณา
ครั้งแรกที่เขาให้แก่ข้าพเจ้า “คำคนคึกคน
จนบ้านนี้แล้วยังจะมาขอทานกันอีก ไป—
ไปให้พ้น!”

ท่านสหาย! ก็ถ้าแลท่าน เป็นอย่าง
ข้าพเจ้าเคยกับท่านจะรู้สึกอย่างไร? สำหรับ
ข้าพเจ้าเอง ย่างรู้สึกชอกช้ำใจในถ้อยเหล่านี้น
เหลือเกิน น้ำตาของข้าพเจ้าไหลพราก
ข้าพเจ้าเพิ่งได้รู้รสของโลก เกือบวัน แทะละ ว่า
รสชาติของมันเป็นเช่นสมเพียงใด

ความหึง ร้องทอง ของ ข้าพเจ้า เกิดขึ้น
ใหม่อีก ข้าพเจ้าไม่พยายามจะเล่าเรื่องของ
ข้าพเจ้าให้เขาฟัง พอคำสรวลทักของเขา
ผ่านพ้นไปแล้วข้าพเจ้าก็ลุกขึ้น และผลุนผลัน
ออกมารากห้องโดยเร็ว ข้าพเจ้ารู้สึกน้อยใจ
อย่างเคียดแค้น ชาวอยุธยาเป็นผู้มีใจแคบ
ทั้งหมด การขอขากินอย่างนี้ถือว่าแค่
มือหนึ่งเลย แม้ จะอยู่กันถึงสามวันเขาก็
เต็มใจบริจาค ถึงตัวข้าพเจ้าเองก็ยังเคย
ประพฤติอย่างชาวอยุธยาเป็นหลายหน แต่
กระไรหนอ, บุญกุศลที่สร้างไว้ นั้นช่างไม่
ตามาสนองแก่ข้าพเจ้าในยามนี้เลย!

ความรู้สึกในขณะที่เกิดขึ้นต่อมาระเบิดอย่าง
ไรบ้างข้าพเจ้าก็บอกไม่ได้ แต่ข้อที่คึกน้อย
ใจตัว ของข้าพเจ้าเองนั้น ยัง คึก กรุ่นอยู่ มีรู้
หาย— คึกอยู่คู่กับความโหดเหี้ยม คล้ายกับว่า
จะแก่งัดกรรมมาให้ หิวโหยของข้าพเจ้า เทียวหู่
อยู่ชั่วชาติชั่วชาติ!

เกินมาได้ อีกสักหนึ่งหน ความหิว
ก็ทวีขึ้นจนถึงขีดสุดของมัน เร็วแรงของ
ข้าพเจ้าถูกความหิว กักไว้ไป จนแทบ จะไม่มี
เหลือ เมื่อถึงขณแห่งหนึ่งข้าพเจ้าก็ล้มลง
ลงไป แลอีกครั้งหนึ่ง— ข้าพเจ้าก็สิ้นสติ
สมประที!

เมื่อข้าพเจ้าฟื้น ขึ้นนั้น รู้สึก ตัวว่าได้ ตก
เข้ามาอยู่ในห้องเล็ก ๆ ห้องหนึ่ง และเวลา
นั้นเป็นเวลาเช้าแล้ว แต่ด้วยความอ่อนแอ
และความหิวทำให้ข้าพเจ้า ต้องหลับตานิ่งต่อ
ไปอีก

ราวสักครู่ใหญ่ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียง คน
เดินเข้ามาในห้อง เขาเข้ามาขึ้นขอบโกสัว ๆ
ข้าพเจ้า แล เขามือ คลำหน้าอก และศีรษะ
ของข้าพเจ้า

“รูปร่างของเขาส่งเกตว่าเป็นผู้ กุหลาบ”
ข้าพเจ้าได้ยินเสียงแทบ ๆ พดขึ้น “ผิวพรรณ
ก็ผ่องใส— ใบหน้าคงงาม และควรเป็นท
ไว้ใจได้ยิ่งอีก”

“เขาเห็นจะเป็นลมมะพ่อจ๋า” อีกเสียงหนึ่งก็กังวานสอซน “เขาคงหิวอาหารมาก เขาได้สติหรือยังพ่อจ๋า?”

ข้าพเจ้าเหยยอนตาชนท่อนหนึ่งแล้วก็ถอนหายใจ

“ฉันอยู่ที่ไหนเวลานี้?” ข้าพเจ้าถามอย่างละห้อย “แต่ฉันเป็นไรไปหรือ? อ้อ, นี่ก็ออกทะเล ฉันถูกผู้ร้ายแย่งชิงเอาเงินไปหมดทั้งนี้ก็ต้องซึกเช็กเนรมาด้วยความหิวแลความหิวนี้ทำให้ฉัน เป็น ลม หน้ามืดคลุ้มฟาดลงไปตรงหน้าประทุนอันสี่เหลี่ยม แห่งหนึ่ง ที่เห็นจะเป็นบ้านนักกระมัง?”

“ถูกแล้ว” ชายอายุกลางคนซึ่งยืนอยู่ข้างข้าพเจ้านั้นพยักหน้าตอบอย่างอ่อนโยน

“ถ้าเช่นนั้นท่านก็เป็นผู้ที่ช่วยชีวิตฉันไว้แน่” ข้าพเจ้าร้องด้วยความยินดี

ชายใจดีสรวบหน้าแล้วยิ้มด้วยความกรุณา “ไม่ใช่ฉันหรือ? อาภาลูกสาวของฉันได้ ออกไปพบเธอเมื่อเช้านี้” แลเขาได้บอกให้ฉันออกไปอุ้มเธอเข้ามา”

“เป็นบุญคุณอย่างยิ่ง ท่านและบุตรมีน้ำใจกรุณา อย่างน่า สรรเสริญ” ข้าพเจ้าทอบทเพลงของกวีลูกชื่อนี้ ทันทีที่สายตาของข้าพเจ้าจากแล่นไปกระทบ ภาพอันน่าเอ็นดูของหญิงสาวผู้หนึ่ง “แต่เธอกระมังที่ชื่อ

อาภา ฉันขอขมใจอย่างที่สุดและจะไม่ลืมบุญคุณของเธอและบิดาเลย”

“เธอคงหิวอาหาร” บิดาของอาภากล่าวกับข้าพเจ้า “อาภาเจ้าหิวข้าวสุกแล้วไม่ใช่หรือ — ไปยกสำรับ มาให้สุภาพบุรุษผู้นี้โดยเร็วเถิด”

แม่สาวนำเข็นคูม กับข้าพเจ้า นึกหนึ่งแล้วก็ออกไปจากห้อง ข้าพเจ้าหันหน้าไปมองดูท่านสุภาพบุรุษอย่างแท้จริงด้วยแววตาอัน ข้าพเจ้า แสดง ความรู้ สัก ชอบ คุณ ไว้ อย่างสูง

อีกสักครู่หนึ่ง แม่อาภาก็นำสำรับมาเทียบไว้ ตรงหน้าข้าพเจ้า แล้วสองคนพ่อลูกก็ เชื้อเชิญให้ข้าพเจ้า รับประทานอาหาร ด้วย ความเต็มใจ

อา! นิสภาพของข้าพเจ้าได้เปลี่ยนแปลงไปอีกแล้วหรือ?

ตลอดเวลารับประทานอาหารนั้น พ่อลูกได้ ซักถามประวัติ และครอบครัวของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าก็ได้ บรรยายให้ เขาฟัง ตั้งแต่ต้นจนจบสิ้น คนทั้งสองแสดงอาการให้เห็นว่าเขามีความสังสารเวทนา ข้าพเจ้าใน การที่ได้ รัยเคราะห์เหล่านั้นเป็นอย่างดี เธอ! ในโลก... ข้าพเจ้า อยาก จะ กล่าว ว่า ตลอดทั้งโลกจะหามนุษย์ ที่มีหัวใจเต็มไป ด้วยความ

เมศคารณาภพตลอดทั้งสองนเห็น จะไม่ มี
 อกเป็นแน่แล้ว หรือคงแหม่ ว่ามักเห็นจะไม่
 เทียมเท่านั้น

ข้าพเจ้าได้ ทราบ นาม บิดา ของ อาภา ใน
 ภายหลังว่า เขาชื่อเขมร นามสกุล ไส
 มารมณ ! ไสมารมณ -- นาม สกุล นั้น มีบุญ
 คุณอยู่กับข้าพเจ้าอย่างใหญ่หลวง ข้าพเจ้า
 ตั้งใจ ไว้ว่า ก็ ถ้า แล หาก ได้ พยาบาล สก
 ไสมารมณ นี้ไม่ว่าแต่หนตำบลใด แต่ไม่
 ว่าเจ้าของนามสกุลจะเป็นผู้ใดเชื้อไข อย่างไร
 ก็ตาม ข้าพเจ้า จะเยี่ยงหมวกแสดงความ
 เคารพให้ สมกับข้าพเจ้าเป็นทาย แห่งบุญคุณ
 ของเขาอยู่

นายเขมรไสมารมณ ได้ ชักชวนให้ข้า
 พเจ้าอยู่เสียบกับเขา ซึ่งข้าพเจ้า มีได้ พยายาม
 ปฏิเสธเลย แลอันที่จริงควรท้อกับข้าพเจ้า
 จะปฏิเสธ ? หากท่านมีท้อถอยกับข้าพเจ้า
 แล้วท่านก็ คงไม่ ปฏิเสธ เหมือนกัน ไม่ใช่
 หรือ ? อันบุญคุณของนายเขมรเหล่านั้นได้
 ผ่องอยู่ใน สมอง ของ ข้าพเจ้าไม่ มี วัน จิตจาง
 แต่โอ, ท่านสหายเอ๋ย มันควรจะเย็นน่าน
 ของข้าพเจ้าที่ระตือรู้สึกกันนั้น แต่เสียใจ
 นึก ข้าพเจ้าเสียใจเหลือเกิน ที่คงเห็น
 ข้าพเจ้ามอง นายเขมร อย่างข้าพเจ้าไม่เคย
 เป็นหนี้บุญคุณของเขาเลย

ข้าพเจ้าอยู่กับนายเขมร อย่างสุข สบาย
 เขาคะทำ คน อย่าง ผู้ปกครอง ของ ข้าพเจ้า
 หรืออีกอย่างหนึ่งถ้าจะว่าไปแล้วเขาคือบิดา
 ของข้าพเจ้าคนหนึ่งไม่มีผิดทีเดียว ข้าพเจ้า
 ได้ คอยสนองบุญคุณเหล่านั้นด้วยการเขียน
 กวากเรณูแลกกันนำหุงข้าว เมื่อเสร็จการ
 งานอันเป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็
 มักมี โอกาสได้ สนทนา กับแม่อาภา จนเป็นที่
 สนธิสนมกันเคยราวกับว่า เป็นพี่น้อง ไส ไส
 กัน แกะ ท่านท้อ ! ขออย่าให้ท่านเข้าใจ
 ว่าการสนทนามีระหว่างข้าพเจ้า กับแม่อาภา ะ
 เลยของของการสนทนาไปเสีย ข้าพเจ้าจำ
 ต้องขอออกตัว เพราะระหว่างนั้นข้าพเจ้ายังไม่
 เคยคิดถึงการเลยของ จาก การ สนทนานั้น
 เลยจริง ๆ

แลอันที่จริง ถ้าข้าพเจ้าได้ คิดถึงเรื่อง
 ในระหว่างนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็คงจะได้ เห็น
 อากาอย่างหนึ่งซึ่งผิดปกติ ของแม่อาภาได้
 อย่างประจักษ์แจ้ง แต่ก็เพราะข้าพเจ้าไม่
 เคยกินนั้นแหละ ข้าพเจ้าจึงมีรูปการในเมื่อ
 มีวัยแก่ชราดังที่เป็นอยู่ณบัดนี้

ระหว่างเวลานั้นข้าพเจ้า พยายาม คิดหา
 หนทางที่จะตั้งตัวอยู่เสมอ แต่ก็มักไม่ออก
 ว่าจะทำประการใดที่จะตั้งตัวได้ เวลานี้
 เงินไม่มีติดตัวอยู่แม้แต่สักดั่งเดียว เห็น

ที่จะเป็นด้วยความพยายาม ของข้าพเจ้าเอง
มีข้าพเจ้า เก็บเศษกระดาษ หนังสือพิมพ์
ห่อของมาอ่านแลพบแง่ความอื่นหนึ่ง ซึ่งทำ
ให้ข้าพเจ้าใจแทบโศก และตกลงใจจะ
ตั้งตัวช่วยขึ้น

แจ้งความ นั้น เป็น แจ้ง ความ ของ ห้าง
บรรลือพาณิชย์ ประกาศหาเสมียนที่มีความ
รู้เท่าชั้นมัธยม ๓ ของกระทรวงศึกษาธิการ

ข้าพเจ้านำข่าวไปให้นายเอี่ยมคุ พร้อม
กับแสดง ความ ประสงค์ ของ ข้าพเจ้าให้เขา
ทราบ นายเอี่ยมอ่านแจ้งความนั้นครู่หนึ่ง
แล้วก็ เอามือ มา ทบไถ่ ข้าพเจ้า ด้วย ความ
ปรารถนา

“เป็นโชคก็ของเธอแล้ว นายเอี่ยม ถ้า
เธอมีความประสงค์เช่นนั้นฉันก็เห็นด้วย”

เมื่อได้ รับ ความเห็นชอบ จากผู้ ที่เคารพ
ดังนี้แล้ว พอรุ่งขึ้นข้าพเจ้าก็ไปยังห้างบรรลือ
พาณิชย์ซึ่งตั้งอยู่ที่ถนนเจริญกรุง พร้อมกับ
คำขอพรให้ สัมม ในปรารถนา ของ นายเอี่ยม
แต่เมื่ออ่าน

ความประสงค์ของข้าพเจ้า เป็นผล สำเร็จ
อย่างง่ายดาย ถ้าจะยกย่องยกยดทั้งสอง
ของข้าพเจ้า ก็จะต้องว่าเขามีปากก็กลืนทั้งแท้
เขาของห้างบรรลือพาณิชย์ เป็น ชายชรา
แล้ว แม้ท่าทาง ของ แก่ ๆ ของเขา คมสัน

มีลักษณะสมกับที่จะเป็นผู้ใหญ่ แก่ด้วยวัย
ข้าพเจ้าอย่างก็รู้สึก ใจของเขา
เมื่อแก้มือให้ข้าพเจ้านั่งแล้ว
ข้าพเจ้าก็แสดง ความ ประสงค์ ของ ข้าพเจ้า
ให้แกทราบทันที

“วิธีทาน ผสมสามัคเป็นเสมียน ความ
ที่ท่านประกาศไว้ ครบ”

มีแววตาของแก อย่าง หนึ่ง ซึ่ง ทำให้ข้า
พเจ้าสนใจเหลือเกิน แกมองข้าพเจ้าอย่าง
เลื่อยคลี่ถวนแล้วก็หัวเราะเป็นทิวาพอใจ

“มีคนมาสมัครหลายคนแล้ว” แต่ว่าฉัน
ไม่พอใจใน ลักษณะ ท่าทางคนเหล่านั้นเลย”
แกพทกกับข้าพเจ้า “เพื่อนเอ๋ย เป็นโชคก็
ของแกแล้ว ลักษณะและท่าทาง ฉันเรียบ
ร้อยข้อ โยนของแกทำให้ฉันพอใจมาก” แล
ฉันตกลงรับแกเข้าทำการใน ห้าง ของฉัน ตั้ง
แต่บัดนี้”

ความ ปลดปล่อยฉัน มาจากห้องคอ
หอยโคยเร็ว ข้าพเจ้า ยกมือขึ้นไหว้แล้ว
กล่าวขอบคุณ คำ

แกมีภรรยาแล้วหรือยัง ? ท่านเจ้า
ของห้างถามต่อไป

“ยังครับ” ข้าพเจ้าตอบ “ผมเป็นคน
คนเดียว ญาติพี่น้องก็ไม่มี มีภรรยา
ของผมนั้นก็กรรมเสียเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง”

“แล้วเก็บขึ้นแก้อยู่กับใครล่ะ?”

“ผมอาศัยเขาอยู่ครับ”

“เออ... เหมะมากี่เคียว” นายห้างกล่าว
ชักชวนข้าพเจ้า “ที่บ้านฉันไม่ค่อยจะมีคน
อยู่ เพราะฉันนั้น ฉันชอบร้องไห้ แก มาอยู่เสีย
กับฉัน... แลจะเห็นอย่างไร? เมื่อทำงานที่
ห้างนี้เสร็จแล้วก็กลับไปนอนที่บ้าน... ช่วยเล่า
บ้านคุณแล้วกันหมากวักไม้ เล็กน้อย... แต่เขา
เกิดในส่วนที่หนักงานที่หนัก ฉันจะให้รางวัล
แก่เป็นพิเศษอีกเดือนละ ๑๕ บาท... รวมเป็น
๕๐ บาท”

“...เป็นบุญคุณของท่านอย่างยิ่ง” ข้าพเจ้า
ตอบสนองอย่างสุกใสทันที... “แต่ผม
ขอเวลาไปปรึกษาภรรยาของผมที่บ้านก่อน
ที่จะรับคำของท่าน... ท่านจะให้ผมเริ่มทำงาน
เมื่อใดครับ?”

“เริ่มกันตั้งแต่พรุ่งนี้แล้วกัน” ท่าน
ผู้ใจดีตอบ... “แต่พรุ่งนี้หวังว่าแกคงนำคำ
ตอบมาให้ฉันเป็นอย่างดี”

“ผมจะพยายามที่สุดเพียงครับ” ข้าพเจ้า
กล่าวอย่างขมขื่นหัวใจ... “ผมอยากจะได้เงินอยู่
คุณที่ทำงานกรุณาแก่ผมจนสุดความสามารถ”
... แล้วข้าพเจ้าก็ กรวยลา ท่านเจ้าของบ้าน
กลับไปบ้านนายเอี่ยมด้วยหัวใจอันสว่างที่สด
เอี่ยม... นับแต่บัดนี้การหาข้าพเจ้าถึงแก่กรรม

มาจนถึงเวลานี้ หัวใจข้าพเจ้ายังคงตื้นซ้น
วันนั้นแหละ

ข้าพเจ้าได้แจ้งข่าวที่ไปกระทำ... และเป็น
ผลสำเร็จให้นายเอี่ยมโสมมารวม... และแม่
อาภาฟังอย่างเลื่องลือ... ทั้งพ่อและลูกพากัน
ดีใจ... ยินดีด้วยข้าพเจ้าจนออกนอกหน้า... แต่
เมื่อข้าพเจ้าบอกขอลาเขาไปอยู่ที่บ้านท่านเจ้า
ของห้างเลย... สักหน้าของคนทั้งสี่คงเปลี่ยน
เป็นสีช้ำ

“นั่นแหละนายเอี่ยม” นายเอี่ยมพูด
พร้อมด้วยพยักหน้าอย่างผู้ใหญ่... “ถ้าหาก
ที่บ้านเจ้าของห้างไม่ให้ความสุข แก่เธอตาม
สมควรแล้ว... ฉันก็ยินยอมที่จะให้เธออยู่ที่บ้าน
กว่า... ฉันไม่อยากจะขัดความประสงค์ของ
ผู้ใดหรือ... แต่เธอจงระมัดระวังเดี๋ยวนี้ใน
ส่วนตัว... ฉัน... อายาก... จะให้เธอ มีชีวิต อยู่ด้วย
ความสุขสำราญ”

“...เป็นบุญคุณอย่างยิ่ง” ข้าพเจ้าตอบ
เสียงเครือ... “อันที่จริง ผมไม่อยากจะจาก
ท่าน... ท่านผู้มีบุญคุณเปรียบด้วยบิดาไปเลย
แต่ฉันนั้นแหละ... เพื่อให้ลูกในนายห้างของผม...
ต้องจำใจไปอยู่กับเขาดีกว่า... ถ้าหากที่
บ้านเขาไม่ให้ความสุขแก่ผมข้างแล้ว... ผม
ก็ ยินดีสละ เงินเดือน ๕๐ บาท มา ช่วยเหลือ
ท่านอย่างเคยมา”

เพื่ออาศัยในการหากิน เราทั้งสาม
ไ้ นั่งสนทนากันเรื่องต่าง ๆ อยู่บนกิ่ง นายน
เอี่ยมเป็นสิ่งที่วังนอน ก่อน ข้าพเจ้า และ แม่
อาภา เราจึงเข้านอนก่อน จึงให้ข้าพเจ้า
อยู่กับแม่อาภาทักตักเวลานั้น ระหว่างที่
คุยกันต่อมาข้าพเจ้าสังเกตเห็นหน้าแม่อาภา
ซีดเผือก และดูเหมือนดวงตาของหล่อน
จะหล่นอยู่ ที่ขยอัสสุสแห่ง ความอาลัย เป็น
ไปวาม

อา! ท่านสหาย เป็นเพราะข้าพเจ้ายัง
หนุ่มต่อความรัก เท่ากับ ความมีวัยหนุ่มของ
ข้าพเจ้านั้นแหละ ข้าพเจ้าจึงนอนเป็นขอ
ไม่คิดสงสัยในอาการอันแปลกของหล่อนเลย
เลย ก็ถ้าแหละข้าพเจ้าสงสัยของแม่อาภา
ถูกเสียแต่ขณะนั้นแล้ว เรื่องราวต่อไปนี้จะ
อยู่ที่ข้าพเจ้าหรือไม่ก็ยังไม่สงสัย!

อันที่จริง, ถ้าจะว่าไปแล้ว แม่อาภาไม่
ใช่เป็นหญิงที่ปราศจากความเป็นงามเลย รูป
โฉมของหล่อนจักเข้าอยู่ในจำพวกหญิงสวย
ไ้ ผู้หนึ่งเหมือนกัน อนึ่งประกอบด้วยความ
มีกิริยาอันดีด้วยอันดีงามของหล่อน อีกอย่าง
หนึ่งก็เหมือนจะทำให้หล่อนงามเสียหน้าหญิง
ทั้งสามเหล่านั้นเสียด้วยซ้ำ แต่เป็นเพราะ
เหตุใด สายตาของข้าพเจ้าจึงไม่กินกับ
สายตานิยามของหล่อน ข้าพเจ้าก็ยังไม่

ถูก ถ้าจะบังคับให้ข้าพเจ้าคอยวิ่ง ๆ ข้า
พเจ้าก็ เห็นนะ ต้องว่า เป็นเพราะ เราไม่มีบุญ
อันเป็น ยพเสนีนวิาส แต่ชาติก่อน เช่นนั้นละ
กรรมมัง ?

“เอะจะไปพุงนี้แค่เข้าเจียวหรือ” แม่
อาภาเอ่ยถามข้าพเจ้า น้ำเสียงของหล่อน
สั้นถึงวาลพิกล “เอะจะไม่เตรียมเข้าของ
ไปกัวยหรือคะ ?”

“เข้าของอะไร” ข้าพเจ้าตอบ “โอ,
ก็ เมื่อ ฉันมา ฉันไม่ไ้ มีอะไร ก็กินมาเลย
นี่นา”

“ทำไมพูดเช่นนั้นเล่า” หล่อนพูด
อย่างไหน้อย “ແหม, พูกรวากับจะไม่ไ้
ก็ฉันช่วยเหลืเธอเสียเลยก็เกียจ”

“แม่อาภา” ข้าพเจ้าร้องเน้นคำ “ไม่
ใช่เช่นนั้นหรือ เธอและคุณพ่อไ้ ทำบุญ
คุณแก่ฉันมามากมายแล้ว ฉันไม่ประสงค์
จะให้เธอและคุณพ่อมาลำบากกับฉันอีก แต่
เขาเจ็ก, เมื่อเธอเต็มใจจะช่วยเหลืฉันแล้ว
ฉันก็ไม่อยากจะให้เธอเสียหน้าไ้ และขอ
รางวัลบุญคุณของเธอไ้ ใน สมอ ทรายเท้า
สวนแห่งนี้”

หล่อนหัวเราะด้วยความพอใจ “ก็อง
อย่างนั้นล่ะ แต่ยายเรื่องบุญคุณนะไม่ควร
จะกล่าวถึงมันอีก”

คนนั้นข้าพเจ้าสงสัยสินะ...สงสัย สบายกว่า
ทุก ๆ คน...อา! เมื่อนักถึงหน้าท่อนจะเป็น
ชำระของข้าพเจ้าอย่างใด ในภายหน้า กระทำให้
ข้าพเจ้ารู้สึกปลื้มและมอโกลมใจเสียเหลือเกิน
เมื่อยจนเต็มตาแล้วข้าพเจ้าก็...เวลานั้น
เป็นเวลาเช้ามาก...อรโศกพิพัชร์สองพี่สาว
แสงเงินแสงทองอันอร่ามตา...ข้าพเจ้านึก
ว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ตกชั้นก่อนผู้อื่นแล้ว...แต่
ยังมีผู้ตกชั้นก่อนข้าพเจ้าอีก...แต่...ผู้...คือ
แม่อำภา

เมื่อข้าพเจ้า ล้างหน้า เสร็จแล้ว ก็พบ
หล่อนกำลังขาวข้าวอยู่ในครัว...ซึ่ง...หน้าท่อน
หล่อนไต่แยงของข้าพเจ้าไป...แต่หล่อนบอก
แก่ข้าพเจ้าว่า
“วันนี้เธอจะจากฉันไปแล้ว”...สำเนียง
ของหล่อนฟังดูสิ้นรวีพิภพ...“แต่เธอจะมั่งงาน
ทำอย่างไม่ต้องกลัวกว่า...ฉันนั้นวันนี้ออให้
เธอไปเที่ยวชมเข้าของเด็ก...ฉันจะรับทำนันทน์
ของเธอเอง”

ข้าพเจ้าหยาบมือไม่...พอหล่อนชาวเสร็จ
แล้วข้าพเจ้าก็แยงเธอมากรอกหม้อแลยกขึ้น
บนเคาฟกลางพูดว่า

“เอาไว้ให้ฉันไปเสียก่อนเด็ก...เธอจึง
ค่อยแยงหน้าของฉันไปทำ...ทวายใดดิฉัน
อยู่ที่นี่ ฉันไม่อยากเห็นเธอต้องทำงานกราก

กว่าเช่นนี้เลย”...กกว่าเช่นนี้เลย”
ท่านสหาย...ถ้อยของข้าพเจ้าความจริง
ข้าพเจ้า...ไม่...ได้...มีความ...หมาย...อย่าง...อื่น...เลย
นอกจากนึกเอ็นดูต่ออริราชอันแยบยงของหล่อน
อย่างเดียว...แต่สำหรับแม่อำภาหล่อนคง
นึกไปอีกอย่างหนึ่ง...เพราะเขาพูดกันว่า
เรื่องความรักนั้น...พวกผู้หญิง...มัก...มี...ไหวพริบ
กว่าผู้ชาย...แล้วข้าพเจ้าเข้าใจอย่างที่เขาว่า
อนึ่งเมื่อคำพูดของข้าพเจ้าสลดสนลง...ข้าพเจ้า
ได้...สิ่ง...เกิด...เห็น...หน้า...ของ...หล่อน...เปลี่ยน...เป็น
สี...เข้ม

แต่เขาเกิด...เขาเป็นว่า...ความระแวงอัน
ยากคิดถึงเท่านี้ก็ได้...แต่ที่ว่า...ความจริงนั้น
หายคิดเพียงนั้นไม่...กลับปรากฏขึ้นเมื่อ
ตอนข้าพเจ้าจะจากอีกครั้งหนึ่ง

ก็ข้าพเจ้าได้...กล่าวว่า...แต่...ฉัน...แล้ว...ว่า...ข้า
พเจ้ายังหนุ่มต่อความรักอยู่...ฉันนั้นแม่อำภา
ของแม่อำภา...จะ...เป็น...ที่...ให้...ทำ...แก่...ข้าพเจ้า...สอง
ครั้งก็...ไม่น่า...ที่ท่าน...จะ...สงสัย...ว่า...ข้าพเจ้า...กลัว...หัวใจ
ของหล่อนให้ถูกเลย...เป็น...ความ...ลึกลับ...จริง
ท่านที่รัก...ข้าพเจ้า...ไม่...ทราบดี...หรือ...ไม่...ทราบดี
หรือ...กว่า...อาการ...ของ...แม่อำภา...นั้น...คือ...สภาวะ...ที่
หล่อน...ทอด...มาให้...ข้าพเจ้า...รับ...ภาระ...ให้...ข้า
พเจ้า...ข้าม...ไป...จาก...เข้า...ขอ...ความรัก...ต่อ...หล่อน...เธอ,
เมื่อใดที่...ทราบดี...และ...กลัว...หัวใจ...ของ...หล่อน...ถูก...นั้น...เป็น

เวลาสายเสียแล้ว ข้าพเจ้าพึ่งได้ทราบเมื่อ
ตอนจะออกจากท่าผู้ทำการทางบรรลพพา
ณิชนิคมเอง อ่า เมื่อใด คึก—ข้าพเจ้ารู้สึก
เสียกายและเสียใจเสียเป็นที่สุดแล้ว—เสียใจ
ที่ ข้าพเจ้าไม่ได้ข้าม สพาน ของ แม่ อากา ที่
หล่อนทอดมาให้ ก็แหละถ้าข้าพเจ้าข้าม
เสียก่อนที่จะมาทำงานนี้แล้ว เรื่องราวข้อ
ไปนั้นจะไม่เกิดขึ้นเลย

เมื่อตอนข้าพเจ้าเฝ้าจากหล่อน—จากนิคา
ของหล่อน แลจากบ้านซึ่งเคยอาศัยอยู่มาก
ด้วยความสุขสำราญ ข้าพเจ้ารู้สึกสลดใจ
อาลัยในบุคคล และ สิ่ง ที่ กล่าวแล้ว เสียเหลือ
เกิน แลอาการจากของเรามีไต่เป็นไปโดย
วามระแวงเลย

ข้าพเจ้าทราบมานานโดยมามากในท้องแล้ว
ก็กลับออกมาที่เมืองนั้น ข้าพเจ้าได้
พบแม่อากากำลังยืน คอตก อยู่ ที่ประตูบ้านโค
หล่อนหันหน้ามาทางข้าพเจ้าก็ด้วยสีหน้าอันซัด
สลด และดูเหมือนดวงตาของหล่อนจะระลือ
อยู่ด้วยอัสสัสด

“ลาก่อนละนะ แม่ อากา” ข้าพเจ้า
กล่าวกับหล่อน “ขอบคุณที่ เธอทำไว้แก่
ฉันจะไม่เลือนไป จากความทรงจำของฉันเลย
แลฉันจะระลึกถึงทั้งในโลกนี้แลโลกหน้า”

“นายเลลิ้ม” น้ำเสียง ของ หล่อนก็

กล่าวสั้นกระชับ “ก็ฉันไม่อยากให้เธอจากไป
เลย หวังว่าเมื่อเธอไปอยู่ที่ เหนือแล้ว คงจะไม่
ลืมคุณพ่อแลบ้านนี้ เธอคงมาเยี่ยมเยียน
ตามโอกาสเสม”

“อีกแล้ว แม่ อากา” ข้าพเจ้าตอบ
และรู้สึกเต็มใจด้วยความอาลัย “ไม่มีสิ่ง
ใดในโลก จะมาขัดขวางมิให้ฉัน ระฤกถึงคุณ
พ่อของเธอลดลงจนตัวเธอด้วย ฉันจะพยายามหาโอกาสมาเยี่ยมให้จงได้”

แล้วข้าพเจ้าสรวลหมวก ขยับเท้าจะลง
บันได แต่หล่อนหยุดมือข้าพเจ้าไว้พร้อมกัน
พูดว่า

“ขอเธอจงระฤกอีกอย่างหนึ่งว่าหัวใจของ
ก็ฉันจะรักเธออยู่ที่เธอเสมอ”

กล่าวไต่เท่านั้น หล่อนก็ปล่อยมือและ
วิ่งปรืดกลับไปเข้าบ้านใน

ข้าพเจ้าไม่ได้ น้ำพา คอ ถือบ อันน่าปลาก
ของหล่อนนั้นหรืออีก พอหล่อนหายตัวเข้า
ไปแล้วข้าพเจ้าก็ลงบรรลพโคออกไปนอกบ้าน

อ่า! ข้าพเจ้า ได้ พบ ลาก อันน่ายืนก็ยิ่ง
แล้ว แลยก็ค้นพวงกล่าวเสียก่อนก็ได้ว่า โคม
หน้าของข้าพเจ้า จะเปลี่ยนแปลงไปเป็นอีกรูป
หนึ่งโดยไม่ได้ตั้งใจเสีย แลกันแหละหนา
ที่เขารู้ว่าทุกสิ่งย่อมหมุนเวียนไปตามโลก คน
ที่ซอมบุญคุณ คน อย่างนี้ ทุ ๆ ภา ภา ได้ สำนึก

เยียนแล้ว เขาจะกลายเป็นผู้ ที่ควรนับถือ
ที่เคียว

ข้าพเจ้า มา ถึง ทาง ขรรลือ พาณิชย์ ด้วย
พาหนะรถราง แล้วรีบตรง เข้าไป ทานาย
ขรรลือเจ้า ของ ห้าง ผู้ ใจ ค นัน ด้วย หวัง ใจ อัน
ปลายปลาย

ท่านเจ้า ของ ห้าง คือนับข้าพเจ้า อย่างน่า
นับถือ และมอบหน้าที่ให้ ข้าพเจ้า ฟัง
ในเคียวนั้น

“ไม่ใช่เป็นหน้าที่ลำบากนักไม่ใช่หรือ?”
แล้วนายขรรลือก็ถามข้าพเจ้า

“ครับ, เป็นหน้าที่ ๆ ผมสามารถจะผลของ
บุญคุณท่านได้ ที่ที่เคียว” ข้าพเจ้าตอบ

“ขอยใจ” ท่านกล่าว “อ้อ, อ้ายเรื่อง
ที่จะมาอยู่กินเสียกับคุณนี้นะว่าอย่างไร แก
ตกลงใจมาแล้วหรือ?”

“ผมเตรียมพร้อมแล้วครับ... ผมยินดี
จะปฏิบัติ ตาม ความ ประสงค์ ของ ท่านทุกสิ่ง
ทุกอย่าง”

นายขรรลือยอมแบ่น พลาญ เอาผมด้วยไหล่
ข้าพเจ้าเขา ๆ “วันไหนแกเพิ่งมาถึงใหม่ ๆ คุณ
จะอนุญาตให้แกพักผ่อนสัก ๒ วัน แกไป
บ้านคุณเถอะ คุณได้เตรียมห้องหับไว้ ให้แก
พร้อมแล้ว”

“เป็นบุญคุณยิ่ง” ข้าพเจ้า ตอบสนอง

ด้วยความปลอดภัย

อีกจิตใจหนึ่ง ท่านผู้ ใจ ค กให้คนในห้าง
นำข้าพเจ้าไป ที่บ้านของท่าน ซึ่ง อยู่ ที่ ถนน
ตะนาว ท่านสั่งข้าพเจ้าว่า “ไปเถิด, ทุก ๆ
สิ่งฉันได้ สั่ง ให้ แม่ขรรลือ ก ลัก สาว ของ ฉัน
คอยคั่นรอยไว้แต่เมื่อคนแล้ว”

บ้านของนายขรรลือเป็นบ้านที่มีรูปปั้นฐาน
ตามแบบสมัยนิยม ตัวคักทำด้วยทองคำเงิน
อยู่กลางที่คั่นอันไพศาล แลหลังคักมีส่วน

ทองไม้ ซึ่ง อุดม ด้วย พรวณไม้ หลาก หลาย
ชนิด มีกลิ่นชุกเป็นประณีตตามกลิ่นนั้น
ไว้ ทุก ๆ สิ่งภายในคฤหาสน์นั้น ถ้าจะ
ว่าไปแล้วก็คล้าย ๆ กับสวนสวรรค์ ซึ่งให้

ความพึงพอใจแก่ผู้ ได้ประสมมีมโนจิตทาง

พอคน ที่นายขรรลือ สั่ง ให้ พาข้าพเจ้ามา
กลับแล้ว ข้าพเจ้าก็นำตัวเองเข้าไปในคัก

แลเห็นข้าพเจ้าได้ พยหญิงสาวผู้หนึ่งกำลัง
นั่งถักลูกไม้อยู่บนเก้าอี้ หล่อนนั่งให้หลัง
ข้าพเจ้า แลหารู้สึกไม่ว่าเลยกับนี้ ได้ มีชาย
ผู้หนึ่งยกกรเข้ามามายืนอยู่ภายในแล้ว

ข้าพเจ้าคิดว่าหล่อน คือ แม่ขรรลือ ก
บุตรคนเคียวของท่านนายห้างผู้ ใจ ค นั้นเอง
แลก็วิ่งตรงไป ขอดู ข้าพเจ้าเห็นนางเร่คัก
ว่าจะเอ่ยถามหล่อนก็หรือไม่ว่า หล่อนก็
เหลียวหน้ามาสภาพของข้าพเจ้า

อา! ท่านที่รัก เพียงใด เห็น หน้า
 หล่อนไม่ถึงนาฬิกาข้าพเจ้าก็ต้องคลั่งคลั่ง หัว
 ใจเต้น — เต้น ด้วยความรู้สึก อันแปลกปลาก
 ซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยรู้สึกเลยตั้งแต่เกิดมา

แม้ จะไม่ สาระภาพ กับ ท่าน เสีย เคียงกัน
 ท่านก็คงเข้าใจก่อนแล้วว่า ข้าพเจ้าเกิดรู้สึก
 คิดใจในรูปโฉมโฉมพรรณของหล่อนทันทีนั้น
 อา, บัดนี้ — บัดนี้ชีวิตของข้าพเจ้าเปลี่ยน
 ไปอีกอย่างหนึ่งแล้ว

ข้าพเจ้า หมก สติข่มมา จะ ถึง ซึ่ง วิสัย
 ทั่วยุทธของหล่อน แม้รูปการของ
 ข้าพเจ้าเคยชินจะเปรียบได้ ทั่วยุทธของซึ่ง
 ใด ๆ ๆ หนึ่งนั้นคงก็แค่ชั่ววันสองวัน และ
 เมื่อล่วงเวลานั้นไปแล้ว ก็ระ คั่น หัก อย่างน่า
 สยอ ซึ่งควรอยู่ปลุกเร้าระวังให้ทั้งหนัก
 ข้าพเจ้าก็ไม่ไ้คิดถึงเลย ใครบ้างหนอ

ถ้าได้ประสบเหตุอย่าง ข้าพเจ้าระ คั่น ได้เช่น
 ว่า? เออ, ที่เขาว่าความรักก็มีอำนาจแรง
 กล้า — แลความรักทำให้คนตายอยู่นั้นก็เป็น
 ความจริงของเขาแล้ว!

หล่อนงามจริง ท่านที่รัก, อันความ
 งามของหล่อนแม้จะเปรียบ กับความงามของ
 พระลักษมีซึ่งเป็นเจ้าแห่งความงาม หาก
 ความงามของหล่อนจะไม่ยิ่งกว่าก็เห็นปาน ๆ
 กัน แลนั้น, ขออย่าให้ท่านฟังเข้าใจว่า ข้า

พเจ้า ยอความงาม ของ หล่อน สงเกินควรไป
 เลย ไม่ใช่เพราะความรักหรือที่ข้าพเจ้า
 เห็นว่าหล่อนงาม

ข้าพเจ้าขออย่าอีกสักคำเถิดว่า หล่อนงาม
 — งามด้วยวงพักตร์อันเป็นรูปใช้ และขาว
 ผ่องเปรียบด้วยวรรณะแห่งจันทร์เพ็ญ — งาม
 ด้วยเส้นเกศอันสลวย ซึ่งหล่อนบรรจุคอบ
 แต่งคามสมัย — งาม ด้วย กวณันดา ซึ่ง
 คำขลิบแลมีความหวานเคลือบอยู่ในแวว —
 งามด้วยริมฝีปากอันงามลิ้มพริ้มเพรา แล
 ขณะ หล่อนยิ้ม สามารถ มอง เห็น ไร่นาค ช
 เล็ก ๆ เรียง อยู่ภายใน เป็น เรียบเรียงร้อย
 อา! ท่านสหาย สตรีร่างของหล่อนสะอิด
 สะอองอรชรอันแผ่พริ้งฟ้าแผ่หาญนัก จะ
 พิศรุติโฉมของหล่อนไม่ว่าที่ใด ก็ล้วนแล้วไป
 ทั่วยุทธที่จำเริญตา

ไม่มีชายใดในโลก เมื่อได้เห็นหล่อน
 แล้วจะปล่อยให้หล่อนพ้นไปจากสายตา แล
 ข้าพเจ้าเป็น ชาย ผู้หนึ่งในจำนวนนั้น แต่
 นั้นแหละ, เมื่อคึกคักตัวข้าพเจ้าแล้ว ข้า
 พเจ้ารู้สึก แค่น ใน ฉากนา ของ ข้าพเจ้า เสีย
 เหลือเกิน

ก็ เพราะ ข้าพเจ้า ถ้าดัง ตก อยู่ใน อากา
 คลั่งคลั่ง ข้าพเจ้าจึงมิไ้ สงเกต เห็นว่า
 หล่อนก็ร้องข้าพเจ้าอย่างคลั่งเหมือนกัน แต่

แต่หล่อน คลั่ง เพราะเห็น ข้าพเจ้าแปลกหน้า และยิ่งอาชวรกรเข้ามาโดยไม่บอกเล่าแก่สีย หรือหล่อน จะคลั่ง เพราะ ความรู้สึก อย่างอื่น ข้าพเจ้าก็ยังไม่อยากระกล่าวเสียแต่ทีนี้

อย่างไรก็ตามภายหลัง ที่ ข้าพเจ้าได้ พิศ ภูมิของหล่อนตลอดแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ สติ กล่าวถามหล่อนออกไปโดยฉับพลัน

“คุณคือ ขรรยง กักรมิงครย” ข้า พเจ้าพยายามบังคับเสียงให้สุภาพ แลเมื่อ หล่อนพยักหน้ารับรองแล้วจึง กล่าวสลับไปว่า “ผมคือเฉลิม บุรณนาม ท่านนายห้างสั่ง ให้มาหาคุณครย”

คุณขรรยงก็พยายามตั้งตัวตรง และ เปลี่ยน อิริยาบถ แสดง ให้ ข้าพเจ้า ทราบว่า หล่อนเบื่อหยิ่ง แล ถัดไปใน เกียรติศักดิ์ ของหล่อน

“อ้อ, ก็แล้ว” หล่อนกล่าวเสียงกังวาน “คุณใด ก็หึงไว้ ให้ แก่ ตาม คำสั่ง ของคุณ พ่อแล้ว หึงแกอยู่ข้างสวน ตามฉันทาชี— ฉันทะพาไป”

แล้วหล่อนก็ลุกขึ้นเดินนำหน้าข้าพเจ้าลง ไปในสวน เมื่อ ถึง กระท่อมตรงสุดปลาย สวนหล่อนก็หยุดแล้วชี้มือ

“นั่นแหละ ที่สำหรับแกอยู่” หล่อนพูด ห้วน ๆ แต่ไม่กล้า มองสยดาข้าพเจ้าเลย

“นั่นที่ ๆ แกจะทำ หวังว่าคุณพ่อคงสั่งแก แล้วแล้ว ยังงั้นไม่ใช่รึ?”

“ครย ท่านสั่งผมเสร็จแล้ว” ข้าพเจ้า ตอบอย่างนอนอ้อม “ผม เป็นผู้คัดค้าน ตกใจไหม?”

“คุณ ขรรยงก็ ยืนน้อย ๆ แต่ ไม่พูด กระไรอีก ไม่ช้าหล่อนก็สาวเท้าจากข้าพเจ้า ซึ่ง ทำให้ ข้าพเจ้าใจหวิว คล้าย กับ หล่อน ถึง เอาตามไปด้วย

หลายวันต่อมา ข้าพเจ้าได้พยายาม ทำงานที่ทางอย่างขมกัขมั้น เมื่อเสร็จแล้ว ก็กลับมารดน้ำพรวนดินต้นไม้ แลทำเช่น ี้นทุก ๆ วันมิได้ มีการเบื่อหน่ายเลย ตลอด เวลาที่ข้าพเจ้ากำลังทำสวน คุณขรรยงก็ มักจะมา ยืนคอยคุม เสมอ บางคราวนาย ขรรยงก็พาของหล่อนก็มาด้วย

ทุกสิ่งทุกอย่าง ที่ ข้าพเจ้ามา อยู่ ที่นั่น แล้วแต่เป็นความสุขสำราญใจทั้งสิ้น แต่ ทั่วว่า—ทั่วว่าอีกสิ่งหนึ่ง ซึ่งทำให้ ข้าพเจ้าคลั่ง แทบจะเป็นบ้า คอยชักชวนความสุขสำราญ ของข้าพเจ้าเสีย

ข้าพเจ้าเกิดความรัก! ข้าพเจ้ารักคุณ ขรรยง!! อ่า, ท่านสหาย มันเป็นสิ่ง ที่หนักอกแก่ข้าพเจ้าเพียงไร? ข้าพเจ้า— นายเฉลิม บุรณ นาม เป็น มนุษย์ ที่ ตก อยู่ใน

หล่อนที่กล่าว แม่ข้าพเจ้าจะไม่มีการใจ
แต่ก็ยังมีใจว่าสันนิษฐาน “ตั้งแต่แกมาอยู่
กอกกหลายงามน่ารักขึ้นเป็นกอง”

“คุณยอมเดินไปกระมัง” ข้าพเจ้า
ตอบอย่างยิ้มแย้ม “กหลายซนคั้นยอมงาม
น่ารักอยู่โดยธรรมชาติ คุณจะว่าเป็นเพราะ
ผมทำให้วามไถ้อย่างไร?”

หล่อนยิ้มอย่างขวยเขิน แลที่แก้มของ
หล่อนข้าพเจ้า สามารถ แลเห็น เส้นโลหิตคึก
แฉกระเรือ อาการของหล่อน—แปลก! แล
ถ้าจะกล่าวต่อไปก็ไม่เห็นว่าจะเป็นอย่างอื่น
นอกจากข้าพเจ้าคิดว่าเท่าที่ข้าพเจ้าได้ผจญ
หล่อนอยู่เสมอแล้ว ไม่เสียหลาย หล่อน—
คุณบรรจงก็มีความรักข้าพเจ้าอยู่เหมือนกัน
แต่... ขอให้เข้าใจว่าเป็นเพียง ข้าพเจ้าคาด
นึกไว้เท่านั้น

ขณะที่หล่อนพบกับข้าพเจ้า มีอันชาว
ผ่องแผ้วงามก็ส่ายไปมาตามพุ่มกหลาย ทัน
ใดนั้นเอง... เป็นเพราะหล่อนไม่ระมัดระวังมือ
จึงเผลอถลอกหนาม ซึ่ง กั้นอยู่ระหว่าง กหลาย
กับคนสายนาผิง ถลอกหนามช่วนเอาเนื้อของ
หล่อนเข้าลึกแลโลหิตไหล

หล่อนร้องทักเขาๆ แล้วก้มมือชนค
“เป็นอะไรไปหรือครับ?” ข้าพเจ้าถาม
อย่างตกใจ “และ เมื่อมองเห็นแผลที่นา

ข้าพเจ้าก็ร้องอย่างตกใจ “โอ, เป็นความ
เลินเล่อของ ผมแท้ ที่มาชวนให้คุณ คุบด้วย
หนพิน”

“เปล่าหรือ” หล่อนรีบปฏิเสธ “อย่า
ตกใจไปเลย เป็นแผลเล็กน้อยเท่านั้น”

“ไม่ใช่เล็กน้อยเลย” ข้าพเจ้า คำน
“มือคุณไปโดนถลอกหนาม ซึ่ง คร่ำคร่า ด้วย
ดินนิม แลดินนิมนั้นจะเป็นพิษแก่น้ำของคุณ
ไหน, ไหนขอให้ผมดู”

โดยหล่อนไม่ทันอนุญาต ข้าพเจ้าก็คว้า
มือของหล่อนมาดูโดยเร็ว ขณะนั้นคือ
เนื้อสัมผัสกับข้าพเจ้า สักซนลูกขนพองพิกส

“นั่นที่เคี้ยว มันอาเป็นหนองซึ่งจะทำให้
ให้คุณเจ็บปวดภายหลัง” ข้าพเจ้า กล่าว
พลางจึงดูแผลอย่างวิเคราะห “อนุญาต
ให้ผมดูบาดแผลนั้นเพื่อยืนยัน ความปวดใน
ภายหลังเกิด”

กล่าวแล้วข้าพเจ้าก็เงยหน้าขึ้นมอง อา!
วงพักตร์ของหล่อนแดงกำ หล่อนเขินหนี
ไปข้างๆ ด้วยความขวยเขิน ข้าพเจ้า ถือ
เอาการนิ่งของหล่อนเป็นคำอนุญาต ทันใด
ก็คุกเข่าลงตรงหน้าหล่อนยกมือที่ตรงปรากฎ
ยากแผลของหล่อนชนคูกัดคอออก แล้ว
ข้าพเจ้าก็กลืนกิน!

คุณบรรจงก็ไล่ยัก หล่อนคงยืน

อยู่ในท่ากึ่งนอนเวลานั้นถ้าข้าพเจ้ามีญาณอันวิเศษ ข้าพเจ้าก็คงจะแลเห็นหล่อนสรวลน้อย ๆ คล้ายกับจะพอใจในการปฏิบัติของข้าพเจ้า

ท่านสหาย! นี่เป็น ความฉลาดของข้าพเจ้าหรือไม่? เธอ, ท่านคงคิดว่าการกระทำอย่างนี้เป็นอุบายของข้าพเจ้ากระมัง? แต่เปล่า... ข้าพเจ้าไม่ได้ คิดเช่นนั้นหรอก มัน เป็นความตั้งใจอย่างแท้จริงของข้าพเจ้า ที่ปรารถนาจะขึงกัน ความร้าย ซึ่ง จะเกิดขึ้นในปากแผลของหล่อนทีหลัง ครั้นเมื่อริมฝีปากของข้าพเจ้า จรด เนื้อ อัน นุ่มนวล ของ หล่อน ความรู้สึก อีก อย่างหนึ่ง ก็พลอยแตก ซีนมาด้วย มันเป็นเหตุประหลาดแท้ ๆ

ข้าพเจ้าคุก—คุกอยู่เป็นนาน ระหว่างนั้นความรู้สึก ของข้าพเจ้า ทั้งมวลระลอกอยู่กับ การคุก ซึ่ง เปรียบ ดัง ไค้ ลม อาหารที่พิษ จาก สรรงสัตว์รคนอย่างเคียว

“เสร็จแล้ว” ข้าพเจ้าเอ่ยพลางยกปากขึ้นจากปากแผลของหล่อน “พียร้ายผสมคุดออกหมด” หวังว่าคงจะไม่ทำให้แผลเป็นหนองในภายหลัง

คุณบรรยงก็ยกมือ ของ หล่อน ขึ้นดูแผล และยิ้มน้อย ๆ ใบหน้าของหล่อนเป็นสีชมพู

“คุณไปรกรออยู่ที่นั่นประเดี๋ยวเถิด” ข้า

พเจ้ากล่าวอีก “ให้ผมไปเอายามาใส่...”

“ข้างเถิด” หล่อนรีบปฏิเสธ “เพียงเท่านี้ก็เพียงพอของคุณเอง... แง... พอ อยู่ แล้ว แงอย่าล่าช้ามากต่อไปอีกเลย ฉันจะขึ้นไปบนตึกหยาบาลให้เอง”

ตาของหล่อนและตาของข้าพเจ้าสพกัน!

อา, ท่านที่รัก ดวงตาของคุณบรรยงก็ช่างมีอำนาจแรงกล้า แววแห่งความหวานของดวงตาหล่อนก็แผดเผาลงมาที่ของข้าพเจ้า แผลกลาญ ข้าพเจ้า หายใจ สดชื่น แล้ว คอก็ตกล... ข้าพเจ้าก็หันมาลงดูคุณ

คุณบรรยงก็พยายาม ทำอิริยาบถ ของ หล่อนให้เป็นสง่า อา! หล่อนทั้งความหวานอย่างเมือกมันเสียแล้ว แลอาภาวก็กลายเป็นเยื่อหุ้มติดตัว

“ท่านที่รักของแกคือไปสิ” หล่อนพูดด้วยเสียงเสียง แล้วก็สับลิ้นหลังเดินหนีไปเสียจากข้าพเจ้า

เพียงที่ข้าพเจ้าได้กระทำมาแค่นี้ กระทำให้ข้าพเจ้าก็นึกได้ว่าคงสำเร็จ คุณบรรยงก็คงเป็นกรรมสิทธิ์ของข้าพเจ้าในไม่ช้า อา! นี่ท่านหัวเราะเยาะข้าพเจ้าหรือไม่? แต่ที่ข้างเถิด - ข้างเถิด! ข้าพเจ้ายอมให้ท่านเหยียบย่ำตามความพอใจของท่าน ข้าพเจ้าจะไม่ยอมถอนคำที่ข้าพเจ้าพูดกันนี้เป็นอันขาด

จริง, ข้าพเจ้าเพื่อเพิ่ม—ข้าพเจ้าพึ่งชำนาญมาก
เกินไป แต่ที่ท่านได้เห็นอำนาจของความ
รักแล้วท่านจะปล่อยให้ข้าพเจ้าอย่างนี้ควร

หากวันนั้นมาอีกสามวัน—ข้าพเจ้า มีหัวใจ
อื่นร้อนระอุ ปรารถนาแห่งความรักเลือนลางจน
ถึงขีดที่สุด ทุกเวลาที่ข้าพเจ้ากระหายหยาก
จะเห็นโฉมหน้าคุณบรรยงก็เสียเป็นที่สุด ก็
แต่ที่ว่าสามวันมาแล้ว คุณบรรยงก็ มิได้
เยี่ยมกรายลงมาในส่วนเลย บัดนี้มีข้อที่
ข้าพเจ้าสวดใจคิดึกถึง เหตุใดคุณบรร
ยงก็ จึงไม่ลงมาตามเคย เออ, บางทีการ
ที่ข้าพเจ้าถูกแกล้งให้แก่หล่อนเป็นวันนั้น จะ
ไม่เป็นที่พอใจ ของหล่อนกระมัง—หล่อน
โกรธข้าพเจ้าหรือ?

วันที่— เมื่อข้าพเจ้ากำลังรอน้ำร้อนไม่
อยู่ตามเคยนั้น นายบรรลือได้ลงมาในส่วน
ท่านเห็นรามาที่ข้าพเจ้าแล้วบอกมือคอยไล่ ซึ่ง
ทำให้ข้าพเจ้าขวัญหนีหิ้น หวากไปว่าบาง
ทีการกระทำ ของ ข้าพเจ้า ต่อ คุณบรรยงก็ จะ
ทราวยไปถึงท่านเป็นแน่แท้เพียงแล้ว

แต่เปล่า—ข้าพเจ้าคิดผิดนัก แทนที่
นายบรรลือจะกล่าวข้าพเจ้าอย่างไร กลับหัวเราะ
แล้วกล่าวว่าข้าพเจ้าอย่างอ่อนหวาน

“แกขยันมากนายเลียม ตั้งแต่แกมา
ทำงานที่ห้างของฉิน ทำให้ห้างของฉินเจริญ

ววกเร็วเพราะความเอาใจใส่ของแก เพราะ
ฉินนั้นจะเลือนแกจนเป็นผู้จัดการห้าง แล
ให้เงินเดือนแก่เพิ่ม ขึ้นอีก ๓๐ เป็น ๖๐ บาท
และ ขอให้ แก ได้ รับ ความ ชอบ ใจ จาก ฉิน
อย่างสูง”

ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจไปกับด้วยความอ้อมเอิบปรา
โมทย์ใจ เออ! โชคชะตาของข้าพเจ้าแปลง
ไปอีกรูปหนึ่งแล้วหนอ!

ข้าพเจ้า กล่าว แสดงความ ชอบ คุณ ของ
ท่านด้วยน้ำเสียงอันดี เมื่อพักอะไรกันอีก
๒-๓ คำแล้ว ท่านก็กลับเข้าไปในคอก ก็
ให้ข้าพเจ้านั่งอยู่จนแก่ชราภายใต้ ชุม มลิวัด
แต่ผู้เดียว

จิตใจ ของข้าพเจ้า หวนกระหวัปไป คิดถึง
คุณบรรยงก็ โอ, จะควรวิดกอย่างไรถึง
ฐานะของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีทุนพอแล้ว—
พอที่จะเลี้ยงดูหล่อนให้ ได้ รับความสุข แต่
เมื่อคิดถึงว่าหล่อนเป็นเศรษฐี เคยใช้เงินแต่
ลำพังตัวของหล่อนเองตั้งเดือนละ ๑๐๐—๒๐๐
ข้าพเจ้าก็กลับมีใจผ่อง เออ, เงินเพียง
๖๐ บาท เท่านั้น หล่อนใช้เสีย วันเดียว ก็ หมด
แต่บางที เมื่อหล่อน มีสามีแล้ว หล่อน จะรู้จัก
ความตระหนักรู้เห็นด้วยดี ยังกระมัง

กำลังที่คิดนี้ สายตาของข้าพเจ้าก็แล
ไป เห็น ภาพ ของ หล่อน กำลัง เดิน ผ่าน พุ่ม

ก็หลายทรวงมากข้าพเจ้านั่งอยู่ ข้าพเจ้าเข้ารีต
สักปดิมยศขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ย

“อ้อ, แยก — แยกยังไม่กลับไปห้องอีก
หรือ?” หล่อนถามพลางซุกตัวลงนั่งที่เก้าอี้
ซึ่งข้าพเจ้านั่งอยู่เมื่อกี้ “ฉันก็กลัวว่า ที่แก่
ได้รับตำแหน่งผู้จัดการห้าง”

“ชอบคุณ ครบ” ข้าพเจ้าตอบสนอง
“ก็ดูสบายไปหลายวัน ที่เที่ยว ทำให้ผม
ท้อว่าบางทีผมจะกลับเป็นพิษ เป็นอย่าง
ไรบ้าง ครบ” หายแล้วกระมัง?”

“หล่อนถามผมจนซุกให้ข้าพเจ้าควง ขงพิน
ไว้ด้วย ผ้าพลาสติกเคอร์ แยก “ค่อย ยังช่วยขึ้น
มากแล้ว ไม่มีหนองเกิดขึ้นหรือ?”

“ทันโทษ ขอให้ผมดูหน่อย” แล้วข้า
พเจ้าก็คุกเข่าลงจับมือ ของ หล่อนมาดู อย่าง
ประมาท “คุณจะอนุญาตให้ผมแก้ออกก
ไต่ ไหมครบ?”

“อย่าเลยจะ” ขอบใจที่อวดคำที่เขาใจใส่
หล่อน ตอบแล้ว เขย็นหน้าหนีไปจาก ข้าพเจ้า
หล่อนพยายามถึงมือกลับ แต่ข้าพเจ้ากำ
ไว้แน่น

ท่านสหาย! ข้าพเจ้าเหลือที่จะอกล้น
เต็มทีแล้ว บัดนี้ เป็นโอกาส — เป็น
โอกาสอันที่ข้าพเจ้าจะขยายข้อความในใจให้
หล่อนทราบดี

“คุณขรรค์ —” ข้าพเจ้าเอ่ย แม่
ระไคพยายามระงับความตื้นตันแล้ว “น่า
เสียดายที่สิ้นเพราะความประมาทอย่างนี้” เมื่อ
คุณไม่มีอะไร — ทำไมคุณจึงไม่ลงมา
เที่ยวในส่วนตามเคยเล่า?”

“หล่อนยิ้มน้อยๆ และส่ายศีรษะ” ส่าย
โลภใจเริ่มมีภาระจะไปตลอดใจหน้า ข้าพเจ้า
กลืนน้ำลายเลือกหนึ่งแล้วจึงกล่าวต่อไปว่า

“คุณขรรค์ คุณไม่หรือว่าจะห่วง
เวลาที่คุณไม่ลงมาที่คุณทำให้ผมอยู่ไม่สุข

หัวใจของผม กระสับกระส่าย ขยาดจะไต่เห็น
หน้าของคุณ — นายสาว ของผม แทบไม่เว้น
ตลอดเวลาที่คุณโกรธผมหรือ — คุณโกรธ
เพราะผมยังอยากดูปากแผลกหัว ของคุณกระ
นั้นหรือ?”

หล่อนส่ายหน้าอีก แต่ไม่กล่าวตอบว่า
อะไร

ข้าพเจ้าจึง กล่าว สบายไปอีก ว่า “คุณ
ขรรค์ — เมื่อใดพบมา ถึง เพียงนี้แล้วผม
ขยาดจะพูดต่อไปอีกสักประโยคกว่า — ผมรัก
คุณ — รักคุณ!”

หล่อนตื้นถึงเล็กน้อย และทันใจข้าพเจ้า
รู้สึกว่ามีอันที่มนวลที่ข้าพเจ้าขอร้องว่า ข้า
พเจ้ายังมีของหล่อนอย่างแรง คล้ายกับ
บิ๊บบเพื่อให้เป็นพยานประจักษ์คำพูดของข้าพเจ้า

เพียงไร”

หล่อน ล่ายหน้า แสดง อาการ อ่อน เพลีย แล้วกล่าวต่อไปว่า “ฉันเห็นใจเธอแล้ว นาย เเลอิม เธอขอรบายยักยอก ซึ่ง ไม่ เป็นการ ทำเป็น ฉัน เธอจะบอกฉันคำเดียวว่าเธอรักฉัน ๆ ก็ขอ”

“แล้ว—แล้ว คุณจะถูกถามทำไม?”
ข้าพเจ้าถามอย่างกระหาย ดวงใจ ของข้าพเจ้าเวลานั้นรู้สึกเต็มไป ด้วยความปลื้มปวยไม่ท้อเพราะมองเห็นทางสำเร็จอยู่

อาการ อัน หึง ดิ้น ตัว ของ คุณ ขรรยงก็ปลาศนาการไปสิ้น แล้ว หล่อนค่อยโน้มศีรษะเข้ามาเกือบใกล้หน้าข้าพเจ้า

“เป็นความจริงนายเเลอิม” แล้วหล่อนก็พุดกระซิบ “ถ้าจะให้ ฉัน คอย—ฉันก็คอย ด้วยความหวังไว้ว่าฉันรักเธอ—รักเธอตั้งแต่วันที่ได้เห็นหน้าของเธอเป็นครั้งแรก!”

เป็นดั่งที่น้ำอมใจ ท่านสหาย! ข้าพเจ้ารู้สึก คล้ายกับว่า ประวัติการณ ของข้าพเจ้าเหมือนความฝัน เกี่ยวกับขั้วไครก—เกี่ยวกับขาน แต่ถากนั้น—เป็นฉากที่ด้วยความสุขารมณ์ให้แก่ข้าพเจ้าเหลือที่จะพรรณานับ และ เป็นความ สุขารมณ์ ซึ่ง มีรสขาค แปลกกว่าอย่างอื่นซึ่งข้าพเจ้าเคยลิ้มมา พอหล่อนกล่าวซาคคำ แขนของข้าพเจ้า

ก็โอบคระหวัก รอย สิวระ อันธวร ของ หล่อน แล้วก็โน้มหน้าเข้าไปใกล้ ปราง อันขาวล่งฉ่องเป็นพวง ระหว่างนั้นหัวใจข้าพเจ้าเต้นแรง—เต้นด้วยความกระตั้นเลียว—เต้นด้วยการที่ได้ รัยความสุขที่สดของโลก แล้ว—แล้วมือของข้าพเจ้าก็ประทุษผั่งลงไปบนผิวอันมีวระณะคล้ายจันทร์เพ็ญนั้นอยู่

กยณะนั้นเป็นเวลา ที่ใกล้ค่ำ ดวงอาทิตย์กำลังจะอับปางคค แลยอแสงอันระเรื่อ เหลืองกวาดตลอดไปทั่วท้องฟ้า หมูบักษาคณานกกำลังบินร่อนอยู่เหนือศีรษะ ส่งเสียงร้องอยู่ก้องเวลา พระพายก็กระพือพามา ค้องร่างของเราอยู่เฉื่อยฉิว อา, สภาพอันนี้คล้ายกับจะเป็นนิมิตร์มงคล อันประเสริฐ แก่เราทั้งสอง

ไม่มีสิ่งใด—ไม่มีรสใดในโลก จะหวานเท่า กับ รส ที่ ข้าพเจ้าได้รัย จาก คุณ ขรรยงกณยามัน ข้าพเจ้าออกหล่อนไม่ฉงนจึงลุกไปนั่งเก้าอี้เคียงหล่อน แลแนบหล่อนไว้ คับน้าออกอย่างกระซิบ ข้าพเจ้าอยากจะบอกหล่อนเช่นนั้นจนกว่าจะถึงกาลอันธวรอันช่วยการจะกล่าวไปโยให้ ยักยาวอันระทำให้เปลืองกระคายและเวลาโดยใช่เหตุ ทั้ง ยักข้าพเจ้า ก็รู้สึก เหนื่อย แล หน่าย ค่อการเขียนเล่าเป็นที่สุดแล้ว อา, ภาพ เหล่านี้

เมื่อนกขนิมมาทำให้ข้าพเจ้าโศกเศร้า แล้วรู้สึก
ปานว่าหัวใจจะแตกสลาย เพราะ ความชื่นชม
กรมกรอม นั้น... ขอโอกาสให้ข้าพเจ้า
สรุปร่วมความเร่งให้ถึงบทอันควรขอขานเสีย
เร็ว ๆเถิดว่า--

ความรักของเราทั้งสองได้ ดำเนินมาถึงวัย
อาการอันวราภรณ์ปราศจากอุปสรรคขัดขวางทั้ง
ปวง นายบรรลือแลมารดาของหล่อนไม่
พยายามระงับขวาง ความรัก ของ หล่อน แล
ข้าพเจ้า เห็นที่จะเป็นเพราะท่านปรารถนาจะ
ทำตามภานิต "ปลุกเรือนต้องตามใจผู้อยู่"
นั้นกระมัง ว่าสำหรับตัวนายบรรลือก็เหมือน
ท่านนั้นก็จะให้ข้าพเจ้าได้กับบุตรของท่านเสีย
ด้วยซ้ำ เพราะเมื่อภายหลังข้าพเจ้าได้เรียน
ให้ท่านทราบแล้ว ท่านก็พูดว่า

"คนดีไรมาก นายเฉลิม ที่เธอให้
เกียรติยศเลือกลูกสาวของตนไป เป็นภริยา
ฉันเต็มใจจะยกให้จริง ๆ แต่นั่นแหละ ฉัน
ขอเตือนเธอแต่เพียงว่า ขออย่าทิ้งขวัญลูก
ของฉันให้เสียคนอย่าง ที่ผู้ชายหนุ่มหลายคน
เคยทำมา"

ข้าพเจ้า สบายใจให้ ท่านใน นาม ของลูกผู้
ชายชาติวีรยั้งแข็งแรง พร้อมด้วยแสดง
ความขอบคุณในความกรุณาอารีของท่านมิ
หยุดปาก

พร้อมขึ้นอีกวันหนึ่ง นายบรรลือก็ประ

การการหมั้นระหว่างบุตรสาวกับข้าพเจ้า !

แล้วต่อจากนั้นเราก็มี โอกาสไปเที่ยวเตร่
ด้วยกัน--เช่นไปคุลคร--คุภาพยนตร์ แล้ว
ซาลงก็แวะไปรับประทานอาหาร ที่ ราชวงศ์

ท่านสหายเอ๋ย, เชิญคิดเถิดว่าชีวิตของ
หนุ่ม ๆ สาว ๆ ที่ได้ มีรูปการเป็นครั้งข้าพเจ้า
มีความสุขเล็กเพียงไร ในส่วนตัวข้าพเจ้า
เองให้รู้ สักอ้อมอกอ้อมใจไม่มี ซักที่สัก

ยี่สิบ เรา กำลัง รอ คอย ก็ แท้ วันวิวาห์
เท่านั้น !

เย็นวันหนึ่งเราพากันขึ้นรถยนต์ไปเที่ยว
ตากอากาศ ตามแถว สระประทุม แล หนองไทร
เมื่อซาลงผ่านมามากมณพระรามที่ ๔ แล
เมื่อเลยสถานเสาวภามาหน่อยนั้น ข้าพเจ้า
ก็พบนายเฉลิม แล แม่ของเขากำลัง เดินเลียบ
ไปทางทางรถไฟ

คนทั้งสองเหลียวหน้ามาทางรถยนต์ ซึ่ง
กำลังแล่นน้อย ๆ อา, ไม่ต้องสงสัยเขา
ทั้งสองแลเห็นข้าพเจ้าแล้วข้าพเจ้าได้ นาย
เฉลิมแลแม่เขายืนพราย แล ร้องทัก
ข้าพเจ้า

ความรู้สึกละอย่างหนึ่งซุกซนในสมอง แต่
ไม่ใช่ความรู้สึก ที่สมควรสภาพอยู่ จะ พงม
ข้าพเจ้าแลเห็นคนทั้งสองแต่งกายด้วยเครื่อง

อันซมูกซมอมตามวิสัยสามัญชน แล้วด้วย
ความเกรงคุณขรรยงก็จะรีบยกเท้าขึ้นพาด
สทายเป็นคนขึ้นค้ำ แลแลแต่ทั้งกลายเป็นที่น่า
อุทก ข้างเจ้าจึงทำเป็นเมินไม่แลเห็นคน
ทั้งสองเสีย มีโยเซาจะตะโกนซ้ำซากซ้ำ
พเจ้าก็ทำเป็นหูทวนลมไม่ไต่ ยืนเสีย

อา! มันเป็นการกระทำที่น่าอาย—น่าอาย
เสียเหลือเกิน ข้างเจ้ารู้สึกตัวเองภายหลัง
ว่าข้างเจ้าสมควรจะเป็นสัตว์เคี้ยวรติฐานมาก
กว่าเป็นมนุษย์ ข้างเจ้าในนครเจ้าข้าแวง
แวงร้อนที่เขเลียงคือปล่มกมา อธิชา!
ข้างเจ้าก็อวยโย—เป็น ความขยาปที่ยากแท้
จะแก้ให้หาย

ท่านสทหาย เมื่อท่านอ่านถึงตรงนี้ ท่าน
คงตำหนิติเตียนข้างเจ้าอย่างรุนแรง ก็ตามที่
เจ็ด ข้างเจ้าฝึกไป แล้ว จะทำอะไรได้
กำลังนั้น ข้างเจ้าไม่ได้นักถึง ความเป็นสุภาพ
ขรรยหรือ ความ นึก ของ ข้างเจ้า มีอยู่
อย่างเดียวกันที่ปรารถนา จะทำให้ เป็นที่ ถูกใจ
คุณขรรยงก็ ยอกรักของ ข้างเจ้า ชีวิต
แต่เดิมของข้างเจ้าเป็นมาอย่างไร ข้างเจ้าไม่
ได้เป็นกวีรชนกลดเลย เมื่อข้างเจ้าตายออก
อย่างไม่น่าจะควรบอกเช่นนั้น ก็สมควรอยู่
หรืออีกท่านจะคำในพระธรรมคุณขรรยง
จากกันหมื่นมาอีกเดือนหนึ่ง คุณขรรยงก็

กับข้างเจ้าก็ไต่แก่งงานเป็นสามัญวิชาถูกต้อง
ตามกฎหมาย

ขณะแรกที่ขึ้นนั่ง คู่กับ หล่อน บน เคียง
รถม้า แลตลอดคืนวันนั้น ข้างเจ้ารู้สึกว่า
ชีวิต ของ ข้างเจ้า เปลี่ยนไปอย่างหนึ่งแท้
แล้ว มวลความสุขสำราญแวล้อมอยู่โดย
รอบข้างเจ้า เป็นเหตุให้ลืมความลำบากยาก
แค้นที่ได้ผจญมาแต่หนหลังเสียสิ้นเชิง

ในวันต่อ ๆ มาเราต่างก็ ปฏิบัติการต่อกัน
ตามแบบสามัญภรรยาทั้งหลาย เราอยู่กันด้วย
ความสุข เพราะการเอาอกเอาใจกันเป็นอย่างดี
ก็ ข้างเจ้าเห็นว่าคุณขรรยงก็เป็นหญิงงาม-
ท่านสทหาย, งามทั้งรูปร่างนิสัยใจคอ การ
ใช้จ่ายอย่าง พุ่มเพอญ ข้างเจ้าเคยเห็นมา
ยัคนีหล่อนระงับได้ว่วกับยัคนีทั้ง แลแทนที่
นั้นหล่อนกลายเป็นคนตระหนี่เห็นยวแน่นอนอย่าง
ไม่น่าฝัน — กระนั้น จนทำให้ข้างเจ้ารู้สึกอด
ช้อย่างไรพิสด เพราะเวลาไปทำงานข้างเจ้า
ได้รับ จ่าย สดางค์ คิด คิวไป เพียง วันละ ๒๐
สดาจก็เท่านั้น

บ้านที่เราอยู่ด้วยกันนั้นเป็นบ้านใหม่ นาย
ขรรยสร้างให้เป็นเรือนหอไว้ทางปลายสวน
พอแรกขึ้นเหยียบ หล่อนก็ ตั้งข้อขบคยสำหรับ
บ้านจนทันที เป็นต้นว่า จะใส่ รองเท้า ขึ้นเรือน
ไม่ได้การสุขบุหรตอง เป็นที่เพนทาง ฯลฯ

แฉ่น ๆ อีกิป่าละ... ซ้อซ้าร่าย หล่อนยังคัย
ข้าพเจ้าก็อย่างหนึ่งว่าพอเลิกงานแล้วต้องรีบ
กลับให้ถึงบ้านภายใน ๓๐ นาที ซึ่งข้อนี้ทำให้
ข้าพเจ้ารู้สึกไม่พอใจเล็กน้อย อา, ยักนข้าพเจ้า
รู้สึกตัวว่าเป็นชายที่ปราศจากความอิสระภาพ
เสียแล้ว... แต่ก็นั่นแหละแม้ข้าพเจ้าจะได้
สำนึกเช่นนั้นข้าพเจ้าก็ไม่กล้าออกปาก เพราะ
ข้าพเจ้ารักหล่อน... ทั้งหล่อนก็บอกว่าการที่
ยังคัยข้าพเจ้าเป็นภัยความหวังดีของหล่อน
ต่อข้าพเจ้าต่างหาก

วันหนึ่ง เมื่อข้าพเจ้าเลิกงาน เวลา
๑๖ นาฬิกาแลพออีก ๒๐ นาทีข้าพเจ้าก็มาถึง
บ้านตามคำสั่งของหล่อนนั้น ข้าพเจ้าได้พบชาย
หนุ่มลงมาจากบันไดน้ำมูช เขาเป็นชายหนุ่ม
ที่สวยเก๋... นุ่งผ้าม่วงสัสมงแลเสื้อทสุมกุ
เหมือนจะเป็นแพรว เขาประจบกับข้าพเจ้าที่น่า
ประจบข้าน และ หยุคซงัก จ้องดู ข้าพเจ้า ด้วย
แววตาอันแปลก... เป็นแววตาที่ข้าพเจ้า ผู้
เป็นเจ้าของร่างอันงามของคุณบรรยงก์ไม่พึง
ควรจะไวใจเลย ชายผู้นั้นก็มักกระพริบตา
แล้วก็หลีกไป... ข้าพเจ้าหยุคมองตามหลังไป
หน่อยหนึ่งแล้วก็ขยับขึ้น ขณะที่ข้าพเจ้าจะก้าว
ขึ้นบันได คุณบรรยงก์ก็ลงมาจากข้างบนสวน
กัน... แล้วข้าพเจ้าก็ออกปากถาม
“แม่บรรยงก์ มีใครแปลกหน้ามาบ้าน

เราบ้างหรือวัน?”

หล่อนยืนอยู่บนคั่นบันได แล้วเอื้อมมือมา
โอบคอข้าพเจ้าและตอบว่า

“มีสิเธอ... คุณซ้าร่าเพื่อนเก่าของฉันมา
เยี่ยมเสียใจที่เธอมาช้าไปหน่อยหนึ่ง มีฉันนั้น
ก็คงได้รู้จักเขาแล้ว”

“เขาเป็น คนน่าไวใจอยู่ หรือ?”

ข้าพเจ้าถามพลางเค้นม

“เขาเป็นคนดี... น่าไวใจหรือ?”

“น่าไวใจ... ผัสสิ!” ข้าพเจ้า ทวน คำ

“ฉันบอก ตามตรง ว่าฉันเกลียด หมอนั้นแหละ
เกิน... เพราะที่ที่ขังไม่รู้จักกับเขา”

“เธอหมายความว่าอะไรไรที่พูดอย่างนั้น”

คุณบรรยงก์ว่าแล้วตาลุกโพล่ง “เธอเห็นจะ
หึงสนั่นเกินไปเสียแล้ว”

“นั่นแหละ แม่บรรยงก์” ข้าพเจ้าตอบ

อย่างเฉื่อยชา “ถ้าฉันจะรักทั้งเธอ ก็คงจะ
ไกรยบคำว่าเป็นคนห่วงหึงส์ ความจริง การ

กระทำของเธอ เช่นนี้ เป็น ของ น่าตำหนิ นึก
ทำไม... คุณซ้าร่าจะมาหาเธอเมื่อผลิของเธอ

อยู่จะมีดีกว่าหรือ?”

หล่อนเอามือขยักปากข้าพเจ้าเบา ๆ “เธอ
ไม่เชื่อใจเมียของเธอหรือทัก ถ้าเธอขึ้นกล่าว

อย่างนั้นออกฉันเห็นจะทนไม่ไหว ไปผลึกเคือง
แต่ทั้งตัวเด็ก ฉันรักอาหารไว้คอยทำแล้ว”

นี่เป็น ความ ขาดหมาง ครั้งแรก ที่เราได้
ช่วยร่วมกันมาได้ เคือนกว่า แลเหตุนี้ทำให้
ข้าพเจ้าในกระแวงอยู่เสมอ ออ, ท่านสหาย!
ขอให้นักเองเกิด การที่ผู้ชายมาหาหญิง
สาวในเวลาที่ไม่มีความอยู่เห็นเช่นนี้ ถ้าอีก
หากอย่างหนึ่งแล้ว มันเป็นอย่างอื่น ๆ อีก
อย่างไรได้

แต่ก็เพราะข้าพเจ้ารักหล่อน--รักหล่อน!
ข้าพเจ้าจึงไม่อยาก ระต่อความยาวสาวความ
ยักให้ความขาดหมางนั้นรุนแรงขึ้นอีก เมื่อ
หล่อนพุดกับข้าพเจ้า ชื่นไปยั้งห้องข้างบน
ผลึกเครื่อง แต่งกาย เตรียมตัว จะกินอาหาร
ต่อไป

นับแต่เวลานั้นมา ความเป็นอยู่ระหว่าง
คุณบรรยงกับข้าพเจ้าได้แปร แปลกไปจาก
เดิมหนักขึ้น เหตุระหองระแหงอยู่ชั่วนกยเว
ทั้งสองแทบไม่เว้นตลอดวัน หากแต่ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าระฤกถึงคำพูดของนายบรรลือ ที่ห้าม
ไม่ให้ทั้งหล่อน อย่างชายหนุ่ม หลายคนกระ
ทำก็อยู่ ข้าพเจ้าจึงสู้คัดทนหวานกลืนชมกลืน
แต่ภายในใจนั้นรู้สึกเบอเหลือเหลือ!

จริง, ข้าพเจ้า มีความสุข สรรพอย่าง
เยี่ยมยอดทั้งกล้วแล้ว แต่ดูเหมือนว่าจะมี
อยู่เพียงชั่วขณะเดียวเท่านั้น บัดนี้ข้าพเจ้า
กลายเป็น คนที่เต็มไปด้วย ความ ทุกขะกรม

ชมชื่น เสียแล้ว ข้าพเจ้าลั่นใจ ว่าเลือกเมีย
ผิด -- ผิดจริง ๆ ออ! นี่แหละที่ข้าพเจ้าการท่า
สิ่งสำคัญๆ แล้วไม่ใช่ชวณะญาณพิเคราะห์
ให้ต้องแท้ย่อมเกิดผลร้ายขึ้นภายหลัง เห็น
ดังตัวอย่างที่เกิดแก่ข้าพเจ้ามานี้

อันความ น่ารังซึ่งข้าพเจ้า เคยคิดใจของ
คุณบรรยงก็ เกิดขึ้นหล่อนข้างทั้งเสียเน
หมด น้ำใจของหล่อนก็ -- กิริยาอัธมา
ศัยก็ -- การ ป่วนนียต์ สามขึ้นเป็นน่าน้ำของ
หล่อนก็ ระหาเหมือนคราวแรกที่อยู่ร่วมกัน
สักน้อยก็ทั้งยาก ความประพฤติของหล่อน
เปลี่ยน แปลงไปหมด -- เปลี่ยนไป เข้าแบบ
พวกผู้หญิง ความคลาศ ซึ่งมีปาก เค็มไปด้วย
ถ้อยผรุสวาท วันยิ่งยาวออกไป -- หล่อนก็ยัง
กตขี้ไว้อ่านจ ต่อข้าพเจ้า ผู้เป็นสามี หนักขึ้น
เวลานั้นข้าพเจ้าได้ รับความแค้นแค้นเพียงไร
ก็แทบไม่ อยาก จะกล่าว ถึงเสีย เสีย ที่เคียว
ท่านสหายเอ๋ย, เวลาข้าพเจ้ากลับบ้านเข้าไป
เพียงนาคเคียวหล่อนก็ -- แต่ไม่ยอมฟัง
คำแก้ตัวของข้าพเจ้า เวลาถอนหายใจคอ
หน้าเจ้าหล่อน ๆ ก็ -- เมื่อข้าพเจ้านั่งอ่าน
หนังสือพอเพลิน ๆ ไร หล่อนก็มายืนคำคิ้วระ
และ ยก มือท้าว สะเอว ว่า ข้าพเจ้า เป็น คน
เกียจ ครว้น เสื่อผ้า ของ ข้าพเจ้าอยู่ สก ปัก
หล่อนก็ไม่เอาเป็นอะไร ข้าพเจ้าก็ต่อทำของ

ข้าพเจ้าเองทั้งสิ้น ก็คิดขึ้นมาแล้วมันเป็นเรื่อง
น่าท้อนาใจเสียเหลือเกิน

อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ายังพยายามอดทน
ไม่กล้าปรีดาบอกเล่าว่าหล่อน อย่างไร ๆ เลย
แต่ระหว่างนั้นแหละใจของข้าพเจ้าก็ทวนกลิ้ง
ไปคิด ถึงภาพ แม่ธรรมา ชื่นมาควิน ๆ เป็น
ธรรมดาอยู่เอง ท่านสหยาบ ที่คนเราเมื่อเห็น
ของดีแล้วรู้สึก ภายหลังเมื่อมาใกล้ของดี
ซึ่งแรกคนนั้นว่าเป็นของดี ก็ย่อมรู้สึก
เสียกายของดีที่ไถ่ผ่านมาแล้ว

อา! เมื่อ ที่สูง กว่าผัว ด้วย เงิน แล
ด้วยศักดิ์ ย่อม ทำให้ผัว ออก ทัก เพราะ
ความเย่อหยิ่ง ของ หล่อนเห็น ปานคนในใจ
แหละหนอ

ก็เคื่อนผ่าน มา แล้ว -- ข้าพเจ้าก็ยังมิ
หิวกระหายทุกข้ออยู่อย่างเดิม เธอ, ชั่วเวลา
แต่เพียง เท่านั้น ข้าพเจ้าก็เบื่อ เสียเหลือแล้ว!
ใคร ๆ เขามีภริยาแล้ว เขาก็มีความสุขแม้จะ
มีลูกเข้าขันเป็นเครื่องทำให้รำคาญใจ แต่ก็
หาได้ทำลายความรักอย่างดุจดั่งซึ่งเขามีต่อ
กันมาก่อนไม่ โน่นแหละ, ท่านท้าว สามีภริยา
คุณนั้น เขาพา กันไป ดู ภาพยนตร์ แล้ว แวะไป
กินข้าวต้มที่ ราชวงศ์ ด้วย ความ สนุกสนาน
โน่นแหละ, ผัวเมียผู้ก่อนข้างระอิดคึกคักสิ้น
เขานั่งอยู่ในห้องแลสนทนากันอยู่

แน่, ท่านท้าว ผัวเมียคุณเขานั่งหยอกเย้า
กันอยู่ด้วยความว่าเร่ใจขึ้นทั้งใจ แต่ผัวเมีย
คู่ของข้าพเจ้าจะหาสนุกกว่าเร่ เหมือนกับเขา
แม้สักกันน้อยหนึ่งก็แสนยาก น้ำตาของข้าพเจ้า
เกิด -- น้ำตาที่ไหลออกมาเพราะความแค้น
ตัวเอง นั่นแหละเป็นความ รำเริงอย่างพิสดาร
ของข้าพเจ้า

ย้ายวันหนึ่ง ยังเจอนกอื่นเป็นนาคของ
ข้าพเจ้าว่างมือลง ข้าพเจ้าจึงถือโอกาสนั้น
กลับมากินข้าวกลางวันที่บ้าน แต่เมื่อข้าพเจ้า
เข้าไปในห้องก็หาได้พบคุณพระยงก็ไม่ ข้า
พเจ้าจึงต้องเข้าครัวหากินเอาเอง ข้าพเจ้าคิด
ว่าหล่อนคงไม่อยู่ -- และคงไปในคุกหรือมี
ฉันทน์ก็ไปเที่ยวทั่วทั้งโคแห่งหนึ่ง ครั้นกินอิ่ม
แล้วข้าพเจ้าจึงขึ้นไปชั้นบนทั้งใจจะไปนอนพัก
เสียสักงีบหนึ่ง

เมื่อถึงห้อง ข้าพเจ้าเห็นประตูอยู่แค่
กุญแจหวดไว้ ไขไว้ ไม่ ข้าพเจ้าจึงเอะใจขึ้น
มาทันที จึงเอื้อมมือผลักบานประตูเบา ๆ แต่
ไม่ยักเยี้ย โอ, ปลาก! มีใครลงกลอน
ข้างในเสียแล้ว ข้าพเจ้าได้ยืนเสียง ๆ หนึ่ง
เป็นเสียงผู้ชาย แลแล้ว ก็มีเสียงผู้หญิง
หัวเราะคึก ๆ ประสานกับคำพูดผู้ชายลั่นออก
มารวมข้างใน แลเสียงหัวเราะนั้น

ข้าพเจ้าจำได้ว่า เป็นเสียง ของคุณ บรรยงก์
ภริยาของข้าพเจ้าเอง!

โลกนี้แห่ง ความ แค้น เคียดพลั่ง อยู่ใน
สมอง ทันทีที่ข้าพเจ้าได้ โถมตัวเข้ากระแทก
ประตูเค้นแรง กลอนหักสับน้อออกจากไม้
แลประตูเปิดฉ่างออก พร้อมด้วยตัวข้าพเจ้า
เขลาลำเข้าไยยืนอยู่ข้างใน

มีเสียงร้องวักด้วยความตกใจปรากฏขึ้น
ขณะนั้น ข้าพเจ้า แลเห็น คุณบรรยงก์กำลัง
นั่งอยู่ บนคอก ของนายอวรี ชายผู้พี่สะเทินนากับ
ข้าพเจ้าเมื่อครั้งหนึ่งนั้นเอง พอได้สติหลอน
ก็พลั้งลุกขึ้นจากคอกของเจ้าชายชู้ ก็สั้หน้า
ย้มแห่ง ๆ ครึ่งหนึ่ง แลกลกใจอีกครึ่งหนึ่ง

ท่านพี่รักของข้าพเจ้า ก่อนที่ท่านจะอ่าน
ต่อไปขอให้มองเห็นออกลูกผู้ชายเช่นเดียวกับ
ท่านเสียก่อนเถิด แลไปรื้อคอกฆ่าคนตีเคียน
ข้าพเจ้าอย่างไรเลย การลักลอบกระทำความชั่วต่อ
หน้าของสามีเช่นนั้น ข้าพเจ้าจะผ่านนายอวรีเสีย
ข้าพเจ้าก็หาความผิดมิได้ กฎหมายย่อม
เล็งเห็น อำนาจ แห่ง ความ หวงหึงส์ อันกบฏ
ด้วยความรักเป็นกรณีนี้น้อย! หรือแม้การ
อันโลมมนำนักสั้ของชายชู้ จะยังไม่ประจักษ์
แก่ข้าพเจ้าโดยเปิดเผย แต่ในฐานะที่เขาทำ
ให้ข้าพเจ้าได้รัยโทษะจริตจนแรง ข้าพเจ้า
ก็อ่าฆ่าเขาได้เหมือนกัน โดยขอมริบอาญา

เพียงกิ่งหนึ่งของศาล

แคว่สั้ของ ผู้มี น้ำใจ เยือกเย็น เช่นข้า
พเจ้า - ข้าพเจ้าจะไม่ทำค่อนนายอวรีให้รุนแรง
เกินควร แลก็ตั้งใจจะทำเพียงสอนเขาให้รู้
จักสึกซาบซึ้ง ๓ คือ การเมานั่นไว้เสียข้างพอ
เช่นเคียวให้เขาระงอก ถึงในเมื่อจะไปทำแก่
คนอื่นอีก

อันรูปการอย่างนี้ ถ้าแม่ท่านเป็นเอก
ข้าพเจ้าท่านจะเข้าใจอย่างไร? การที่ท่านมี
สาวเข้ามาสนทนา กันในห้องสอง คอสอง โถย
ปราศจากผู้รู้เห็นเช่นนั้น การกระทำ ของเขาจะ
ดำเนินมาด้วยอาการอย่างไร? สำหรับ
ท่าน - - ท่าน จะเข้าใจ อย่างไร ก็ตาม ที่ เกิด
แต่สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ก็ต้องเข้าใจว่า คุณ
บรรยงก์ภริยาของข้าพเจ้า หลอนค้องเสรี - -
เสรีเขา - - เสรีอย่างไม่มีปัญหา! แลถ้า
นอกจากนี้ ข้าพเจ้าจะ ไม่ เข้าใจ เช่น อย่าง
อื่นอีก!

ข้าพเจ้าเป็นคนเล็ดคนเย็น เมื่อได้แลเห็น
ภาพคนทั้งสองนั้นเข้าหิวใจก็เด่นอ่อนลง โอ!
จะว่านายอวรีผิดก็เห็นจะไม่ถูก ที่แท้เมีย
ของข้าพเจ้า เองนี่แหละ ควรจะเป็น ฝ่ายถูก
คำหนักอย่างแรง ก็แหละถ้าหลอนมีความ
ซื่อสัตย์ค้อสามีจริงแล้ว นายอวรีจะอุมหลอน
จนไว้บนคอกเช่นนั้นกระไรได้?

สัญชาติของผู้จนครอกเช่นนายอวี ซึ่ง
ข้าพเจ้า มาแอบ เห็นการ กระทำอันโสมมของ
เขา ย่อมเกิดความหวั่นกลัวแลพยายามหา
หนทางหลบหลีกการประหารของข้าพเจ้า ซึ่ง
เขาเองก็ยอม ทราบคำว่า บัณฑิตกาลใด อภัยแก่
ข้าพเจ้าแล้วเนื่องด้วยการคิดหลบหนีนั้นทำให้
เขาเกิดความซลาดขึ้นมากด้วย ขณะข้าพเจ้า
กำลังคลั่งคลั่งอยู่นั้น นายอวีก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้
แลโถมเข้าชกข้าพเจ้าเต็มแรง เขาหมายจะ
ให้ข้าพเจ้าล้มสลบหรือตายคาหมัก เพื่อจะ
ให้การหนีของเขาเป็นไปโดยสะดวก

แต่ก็เมื่อเสียเอะใจที่ ข้าพเจ้าซึ่งก็เป็นลูก
ผู้ชายผู้หนึ่งจะยอม ไปถึงกับให้เขากระทำเช่น
นั้นได้ ข้าพเจ้าย่อมมีสติของเขาได้คืออยู่ ทั้ง
นั้นพอก่อนที่ หมักของนายอวี จะเสียลูกคาง
ของข้าพเจ้า ๆ ก็ถอยหลังหลบหนีคนหนึ่ง แล
พร้อม กันข้าพเจ้า ก็ไขว่ไขว่ ของเขากระชาก
มาแลส่งหมักซ้ายไปให้แก่ของเขาเต็มแรง
นายอวีล้มลงอย่างไม่มีเป็นท่า!

ข้าพเจ้า หัวเราะ แต่ไม่คามไปซ้ำ เป็นแต่
ยืนคุมเชิง อยู่นานอวีพยายาม ทรงตัวลุก ขึ้น
อย่างแสนยาก เขากำหมักเตรียมจะสู้
ข้าพเจ้าอีก ข้าพเจ้าอยากจะเป็นฝ่ายทำเขา
ก่อนอย่าง ฉะนั้นจึงรกรากเข้าไปประคั้นหน้าหมอก
ให้ขมลงเพื่อง โทษให้สัมพันธ์กับความผิดทั้ง ๒

กระทงของเขา

แต่ยังไม่ทันจะถึงตัว แม่ขรรยงก็
ก็ปราศออกมาขึ้นยังหน้านายอวี เอมมือของ
หล่อนยื่นนำอกเขาไว้ ตอนนั้นนายอวีแสดง
ฤทธิ์อย่างน่าชื่น เช่นร้องบอกว่าอย่าห้าม
-- ปลอ่ยให้ฉันสู้ กับเขาเด็ก แต่ครั้น
แม่ขรรยงก็ ปลอ่ย มือ เขาก็ กลบยืมนิ่ง แล
พูดว่า

“เพราะเห็นแก่หล่อนหรืออีก เขาจึงยืน
อยู่กันนั้นได้”

เป็นการนำหัวเราะจริง ๆ เทียวท่านสหาย
ยักข้าพเจ้ารู้ดีว่า นายอวีนั้นเป็นชายที่แต่
ในนาม!

กำลังนั้นความแค้นใจ กลับพลุ่งขึ้นมาก
เห็นแม่ขรรยงก็ ทำการขัดกันชายชู้เช่น
นั้นข้าพเจ้า ก็ก้าวเข้าไป ยืนประชิด กับหล่อน
แต่ก่อนที่ข้าพเจ้าจะพูดอะไร หล่อนก็ชิง
กล่าวขึ้นว่า

“แกดูอำนาจของฉัน! แกไม่รู้หรือว่า
บ้าน ๆ นี้ตลอดจนเครื่องใช้ ไม่สัวยทั้งหมด
เป็นของฉันทั้งสิ้น แกเป็นผู้ที่มาอาศัยอยู่
เท่านั้น ขอให้สำนึกตัวสักหน่อยว่า แกเป็นคน
ขอทานเมื่อมาอยู่ที่นี่ ไม่มีอะไรคิดตัวมาจน
สักกี่เกี้ยว”

ข้าพเจ้าก็ทิ่ม รู้ดีว่าโทษเสียเปรียบ

อยู่ในสมอง

“แม่ขรรยงก็!” ข้าพเจ้าร้องเสียงเกือบจะเป็นความเพราะความแค้น “ขอให้ระวังคำพูดของเธอหน่อย การที่ฉันแต่งงานกับเธอฉันไม่ได้มุ่งต่อสมบัติของหล่อนหรือ?”

“ก็ถ้าเช่นนั้นแล้ว แกร่อยทำไมอีกเล่า!” หล่อนพูด ถ้าจะใช้ศัพท์ธรรมดาก็เห็นจะ ต้องว่า หล่อน เป็น หญิง ที่หน้า คำน ปราศจากยาย “คุณเขื่อแก -- ฉันไม่อยากจะเห็นหน้าของแกไปอีก -- ไปอยู่ยังที่เดิมที่แกมา!”

ข้าพเจ้าหัวเราะอย่างเร้นแค้น ซึ่งหล่อนว่าบ้านนี้เป็นบ้านของหล่อน แลหล่อนไว้อำนาจว่าข้าพเจ้าเป็นคนของทานต่อหน้าข้า! ถ้าเป็น ท่าน -- ท่านจะ สกตใจ ไว้อยู่หรือ? ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าถ้าเป็นคนอื่น แม่ขรรยงจะไม่ยื่นผูกแก่ๆ ซ้ำยังเคียวอยู่เช่นนี้ได้หรืออีก อย่างน้อย แก้ม ของหล่อน จะต้องช้ำแดงเป็นรอยนิ้วมือ

เป็นความจริงทั้งหล่อนพูด ข้าพเจ้าเคยเป็นคน ขอ ทาน -- แลบ้าน นี้ ก็เป็นบ้าน ของหล่อนจริง ๆ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยอมมันแก่ว่าภายใน หัวใจ เติบโตไปด้วย ความชอก ช้ำแค้น สิ้นสุด ข้าพเจ้าตกลงใจว่าจะต้องไปให้พ้นจากบ้านนี้ ข้าพเจ้าไม่สามารถจะทนอยู่ได้

ความขัดข้องไปได้ ข้าพเจ้าไม่ใช่เป็นคนโง่เขลา แต่ก็ไม่โง่โง่ แต่ที่คิดไปนั้นเป็นเพราะ ข้าพเจ้า มองเห็น การณ์ ที่ระอู่ ต่อ ไปภายหน้านั้นได้ตลอด

จริง, ข้าพเจ้าอำนาเหตุการณ์เหล่านั้นไป ฟ้อง ร้อง นายบรรลือ บิดา ของ หล่อนได้ แต่ นั่นแหละ, จะมีประโยชน์อะไร เพราะข้าพเจ้าทราบว่า นายบรรลือ รักบุตรสาวยิ่ง กับแก้วตา ท่านถามออกมาใจพอนั่นหล่อนทุกสิ่ง แลด้วยเหตุผล ประการใด เล่า นายบรรลือ จะแล เห็น ข้าพเจ้าก็ไปกล่าวลูกในไส้?

“ไปดี จะยิ่งง่อยทำไมอีกเล่า?” แม่ขรรยงก็เอ่ยขึ้นอีก “หรือ ยัง เป็นห่วงทรัพย์สินสมบัติของฉันอยู่?”

แล้ว หล่อน ก็หัว เราะ -- เป็น สำ เนียง หัวเราะที่เต็มไปด้วยความเย้ยหยัน

ข้าพเจ้าพยายามระงับความโกรธแค้นไว้จนสักกำลัง แล้วกล่าว กับ หล่อน อย่างเยือกเย็นว่า

“เธอไม่ต้องพูดให้มันมาก มายไปหรือก็เมื่อเธอได้ฉันๆ ก็ไม่ว่า แต่ขอให้ฉันได้ดูหน้าเมียที่ฉันเคยแสนสวัก -- ดูหน้าเมียที่พูดว่าเธอรักฉันสุดซึ้งต่อฉันเมื่อก่อนแต่งงาน ให้ได้เต็มตา ก่อนเลิก แล้วฉันก็จะไป”

มันเป็นการ ที่น่าเศร้าใจ แต่ข้าพเจ้าเพียง

ไร ท่านสหาย? อ่า! คิดไปแล้วมันก็เป็น
เวรกรรมของข้าพเจ้านั่นเอง ชรอยเพราะเหตุ
ที่ข้าพเจ้าไม่นำพาต่อผู้มี พระคุณเปรียบด้วย
บิดาเมื่อวันพบที่นาสดานเสาวภากรรมัง ขา
ป็นหนึ่งตามมาสนองทันตาเห็น

อันชายหนุ่มซึ่งพึ่งแสร้งรักผู้หญิง ควร
ไต่ถามเสียเถิด ว่าการเลือกภริยานั้นไม่ใช่
เป็นของง่ายเลยความหลง รักในรูปโฉมของ
หล่อนแต่อย่างเดียวนั้นภายหลัง จะทำคนถึง
กับแทบอกหัก อันภริยาที่ว่า “ท่านจง
ให้คุณสมบัติอันดีของหญิงก่อให้เกิด
ความรัก” แลอีกอย่างหนึ่ง “ท่านจงให้
ความรักที่มีต่อ หญิง ก่อความงามให้ แก่
หล่อน” นี่จึงเป็นของที่ควรใส่ใจคิดอยู่
หนักหนา

ในบ่ายวันนั้นข้าพเจ้าก็กลัวย้ายที่ที่ห่าง แล
ชอลาออกจากน้ำตงทำให้ นายบรรลือตกใจ
เพราะไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัว ท่านถามถึงเหตุผล
ต่าง ๆ แลข้าพเจ้า ก็ได้ ปรียายให้ ท่านฟังตั้ง
แต่ต้นจนจบ

“นั่นแหละครับ” ข้าพเจ้าแถมท้าย “ด้อย
คำที่หล่อนว่าผมอย่างรุนแรงเช่นนั้นทำให้ผม
รู้สึกชอกช้ำใจแสนสาหัส แลเห็นว่าไม่ควร
ที่จะ อยู่ให้ หล่อน หยาม น้ำหน้า เล่น อย่าง
พวกทาส เพราะฉะนั้นผมจึงต้องชอลาออก”

นายบรรลือนั่งนิ่งแล้วส่ายหน้าแสดงความ
เสียใจ ในความเป็น อยู่ของข้าพเจ้า แลสรุปว่า
“แต่ยังมีทางที่จะรักกับหล่อนได้ อีก เขาเกิด
ฉันจะไกลเกลียดให้ด้วยกันเอง ที่แกระลาออกนั้น
ฉันไม่อนุญาต เพราะเวลานี้กำลังของฉันทิ้ง
ที่แก่คนเคี้ยว -- แก่คนเคี้ยว ทำให้หางของ
ฉันทิ้งขึ้นอย่าง รวดเร็วในช่วงเวลาไม่กี่
วัน จะเพิ่ม เงิน เกือบ เกือบ ๔๐ บาท เป็น
๓๐๐ นั้น ขอให้อยู่ต่อไปเถิด”

“ไม่ได้ครับ -- ผมได้สาธยายแล้ว”
ข้าพเจ้าตอบโดยไม่เอาใจใส่ต่อความกรุณานั้น
แลเป็นคำตอบที่แข็งแรง “แม้ท่านจะให้เงิน
เพิ่มขึ้นอีกสัก ๓๐๐ บาทผมก็อยู่ไม่ได้ -- อยู่
ไม่ได้จริงๆ ไม่มี ชายใด ที่จะ ขาดความถัก
หยามน้ำค่านั่นด้วยเงิน โปรดให้ผม
ออกเถิด ผมจะทำงานอยู่กับท่านไม่ได้เมื่อ
คุณบรรลือรักกับอยู่ด้วยท่าน”

นายบรรลือถอนหายใจ ด้วยความผิดหวัง
ในที่สุดก็กล่าวอย่างช้าๆ “ฉันเสียใจ
เหลือเกินที่ เหตุการณ์ มันกลาย เป็นไป เสีย
ดังนี้ แต่ฉันไม่อยากจะขัดใจแก เขาเกิด
เมื่อ แกจะ ออกไป ได้ฉัน ก็ไม่ มี อำนาจ ที่ จะ
ไม่ยอม ฉันรักแกเหลือเกิน นายเลียม ขอ
ให้แกฟังทราบบ้างว่าฉันรักแกเหมือนลูก
ในไส้ ฉันรู้สึกเต็มใจไปด้วยความอาลัย เมื่อ

แถมราคาคืนกันนั้นนะ คุณระบอข่าวก็ให้
แกอย่างหนึ่ง คือของพวกทแถมกิจการห้าง
โกเจริญรวดเร็วขึ้น ได้มีนายห้างใหญ่
หลายคนมาขอขมิ้นแกไปทำงานที่ห้างของเขา
โดยให้เงินเดือนแพงๆ แต่ฉันไม่ให้เขา
เมื่อแกออกเสียก็ฉัน ก็เป็นโอกาสที่แถมโก
นำกิจการมาทำเลยซื้พิสัยไป ฉันจะให้เงิน
แก ๕๐๐ เพื่อไปเป็นทุนรอนสำหรับเช่าบ้าน
เขาอยู่”

“ท่านมีความกรุณาอย่างน่าสรรเสริญ”
ข้าพเจ้ารำพรรณ พลัง กรวย ลง แทย เท้า
“ทราบโคทชีวิตของ ผมน้อยผมนะ ไม่ลืมบุญ
คุณของท่านเลย”

หลังจากที่ข้าพเจ้าจากนายบรรลือมาแล้ว
ข้าพเจ้าก็ไปเข้าทำงาน เป็นผู้จัก การ ห้าง
สุวรรณ โรจน์ โดยได้ รับ เงิน เดือน ๓๐๐ บาท
แต่จะทำอ้อยโก ๕ เดือน ข้าพเจ้า ก็ต้อง ลาออก
แต่ ครั้น ออก เพราะ รู้สึก เบื่อ หน่าย ต่อโลก
ข้าพเจ้าได้ อยู่ สม ยท อยู่ ๒ พรรษา ก็ละ เพศ
สมณะมาเป็นฆราวาส บำเพ็ญบุญเพื่อใช้
หนี้ยาปล แลเพื่อกหาความสหายในสมัยปราย
ภพโพ้น

เมื่อกำลัง ทำงาน อยู่ที่ ห้างสุวรรณ โรจน์
ข้าพเจ้าได้ ไปที่ บ้าน นายเอี่ยม โสमारมณ เพื่อ
ปรารถนา จะละทิ้ง โภชน ในข้อ ที่ทำเหม็นเหม็นค่อ

เขาเมื่อวันนั้น มัน เป็นสิ่งที่น่าละอาย เพียงไร
ในการที่ ทำ หลบหลีก บุญคุณ ของเขา โอ!
ท่านสหาย เมื่อคิดขึ้นมาแล้วข้าพเจ้ารู้สึก
กระใจยิ่งนัก ข้าพเจ้าหวังว่านายเอี่ยม
หรือท่าน หรือผู้คนที่ ได้ ทราบ เรื่องราว ของ
ข้าพเจ้าแล้วคงจะให้อภัยข้าพเจ้าอยู่บ้าง เพราะ
อรรถาผล ที่ทำผิดแล้วและรู้สึกตัวว่า ได้กระทำ
ผิด ก็ยังมีทางที่จะกลับตัวได้

แต่ เมื่อ ข้าพเจ้า มา ถึง บ้าน นายเอี่ยม
โสमारมณ แทนที่จะได้พบพระคุณบ้านทาส
เขี้ยวกลยได้พบห้องแถวสว่างเช่นแทนที่ ตาม
คนแถว นั้น ได้คิดว่า พอลก ทั้ง สอง ได้ ถึง
แก่กรรมเสียเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง ข้าพเจ้าเสียใจ
แทบลมจับ -- ข้าพเจ้ามาเข้าไป เหวทั้งสอง
ไม่ทันได้ รับสารภาพความผิดอันน่าอายจาก
ข้าพเจ้า!

บัดนี้ข้าพเจ้า กำลัง คั่ง กองสร้างบุญกุศล
และอุทิศ ผลกุศล นั้นไปให้ แก่ นายเอี่ยม และ
แม่อาภา แลได้คิดว่าน้ำไปให้ทุก ๆ คนก่อน
เวลานอน ถ้ามีทางใดที่คนทั้งสองซึ่งยัง
จะอยู่ในภพใดก็ตามจะ ทราบ ได้ โดยด่องแท้
แล้ว ของ ทราบ ถึง การกระทำ ของ ข้าพเจ้า
ณบัดนี้ และจะให้อภัย ในข้อผิดของข้าพเจ้ากระทำ
มาแล้วนั้นด้วยเถิด

ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อเหลือเบื่อ -- เบื่อต่อทาง
โลกข้าพเจ้ามองเห็นแล้วว่าโลกเวลานี้เต็มไปด้วย
ด้วยความเท็จ -- ความฉ้อโกง! การสวด
มนต์ภาวนา -- การ มีใจ ผัก ฝืนใน ทางธรรม
นั้นย่อมทำให้หัวใจฉ่องแล้ว -- แต่มีความสุข
สหายก็กล่าวสิ่งทว่าถึง ข้าพเจ้าได้ละเชิญมา

แล้วนั้นหนักหนา!

แต่เหตุผลนี้ จึงทำให้ข้าพเจ้า ต้องปฏิเสธ
ต่อกิจการทางโลก ข้าพเจ้าไม่ยินดีที่จะไปทำ
การงานให้แก่ห้างร้านใดอีกแม้เจ้าของห้างจะ
ให้ค่าจ้างเป็นอย่างดีแพ่งก็ตาม

สิ้นเรื่องราวของข้าพเจ้าเพียงแค่นี้

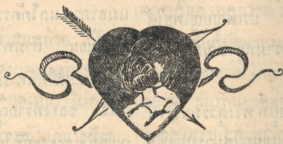
- ๓ -

นายเฉลิมบรรณานาม ค่อยวางเรื่องที่เขา
เขียนลงบนโต๊ะ เมื่อเห็นว่าเรื่องราวถูกต้อง
ก็แล้ว เขาก็มีวนเก็บใส่ลิ้นชักไว้อย่างเดิม

ผู้เล่าถึงกษัตริย์กษัตริย์เกษมเมื่อย แล้วก็
กลายกันไป ย่นเกาะ น่านต่าง อีกแสงเคื่อน อัน
ชาวกระจำส่งมาปะทะหน้าของเขา กระทำ
ให้แลเห็นภาพแห่งใบหน้าซึ่ง ชักเขี้ยวแสดง
ความทุกข์ระทมอย่างแสนเข็ญไฉน ชัก เขา
ถอนหายใจใหญ่แล้วก็ขำค่น่าต่าง เกินไปยิ่ง
ที่บูชาซึ่งมีพระพุทธรูป มารวิชัย ประดิษฐาน

อยู่ นายเฉลิมบรรณานามพูดปลุกปลอบคนค้ายา
ขอ อำนาจ พระรัตนไตร คุ้ม ครอง ตน ทั้ง เคย
กระทำมา

ชีวิตของเขา มิได้ดำเนินมาด้วยอาการอัน
วามรณ! อา, แน่ทีเดียว เขามีชีวิตมาด้วย
ความยากแค้นแสนเข็ญ แค่นี้ -- ด้วย
อำนาจที่นายเฉลิมบำเพ็ญบุญกุศล มีวิชากระ
ทำให้เขากลายเป็นคนมีความสุขสำราญ --
มีหัวใจอันบริสุทธิ์ผ่องแผ้วปราศจากความมืด
มัวแล้วด้วยประการทั้งปวง

ชาติที่ ไม่มีบ้านเมือง

ของ
หุตะโกวิท

มนุษย์ชาติหนึ่งมีจำนวน ๓๒,๐๐๐,๐๐๐ คนไม่มีบ้านเมืองอยู่บนพื้นโลก คือไม่มีประเทศของตัวเอง แต่เป็นชาติที่มีความเจริญพอกุอยู่ เมื่อราว ๕๐๐๐ ปีมาแล้วหรือกว่านั้น ชาวอาหรับหัวหน้หนึ่งพร้อมด้วยบิรวารไคฟา ฟุงแกะ, ฟุงอูญูร์, และฟุงลา ราก กิน แคน ทาง ตะวัน ตก เฉียง เหนือ ของ ประเทศเมโสโปเตเมีย ข้ามทุ่งอันกว้างใหญ่ซึ่งชนเรียกว่า ทรานส์อคาเนีย มาตั้งถิ่นฐานลงณค่ายลเฮียรอน ในประเทศปาเลสไตน์ • ห่างจากเมืองเบรซาเล็ม ๒๐ ไมล์ ภายหลังพวกนี้ได้นำมา เชื้อบร หรือยิว ผู้เป็นหัวหน้า ชาวอาหรับนี้ มีนามว่า อิบราฮาม เป็นบุคคลที่น่าสังเกตอย่าง

ประหลาด เพราะจากตำนานและจดหมายเหตุคัดท้ายบรรพตเกี่ยวข้องกับท่านผู้นี้ แสดงว่า เป็นคนค้นเหตุแห่งศาสนาใหญ่ๆ ในโลก ถึง ๓ ศาสนา คือศาสนายิว (ยิว), ศาสนามะหะหมัด, และศาสนาคริสต์

ชาวอาหรับ ในเมโสโปเตเมีย ย่อมถือลัทธิเป็นรากเหง้าของศาสนาเหล่านี้ ซึ่งยอมรับรองกันที่รู้จัก ระหว่าง วิญญูญาณ ของเขากับพระเจ้าบนสวรรค์ที่ครอบครองอยู่ คือ เขาเชื่อว่า มนุษย์ได้ชีวิตหรือลมหายใจจากอำนาจที่พระเจ้ายันกาลให้ ด้วยเหตุนี้ อิบราฮามจึงได้พาพรรคพวกและสัตว์เลี้ยงไปยงที่ซึ่งเขาเชื่อว่า พระเจ้า กลไ เขาให้ตั้งตัวเป็นชาติที่สำคัญที่สุดในโลก

เท่าที่รู้ ไก่นัธยราชาม เป็นคนสำคัญใน
ครั้งโบราณ ตกค่ายรบพ ที่เป็นผู้วางราก แห่ง
ความเชื่อมั่นในพระเจ้า ผู้มีอำนาจเหนือสิ่ง
ทั้งปวง, เชื่อกันว่ามีพระเจ้าสูงสุดแก่พระ
องค์เดียว ความเชื่อถือเช่นนี้คนใดตกเป็น
มฤตยูถอลกันสืบ ๆ มาใน คณะ ของ ธนราชาม
ภายหลังชนในคณะเหล่านี้ รวมกันเรียกว่า
ชาติยิว ซึ่งเป็นชาติที่สำคัญในสมัยโบราณ
มีปรากฏในตำนานของชาตินั้น

ศาสนาทั้ง ๓ ที่กล่าวนี้ถือว่าพระเจ้าเป็น
คันเห็ด เป็นผู้สร้างสิ่งทั้งปวง และบันทาล
เหตุการณ์ทั้งปวง และทั้งยอมรับวิญญูธรรม
ของมนุษย์ผู้เชื่อถือเข้าสู่ ความสุข บนสวรรค์
ในภพหน้า ลัทธิที่ถือเช่นนี้ แต่เดิมเป็น
ลัทธิของพวกยิว ภายหลังกลายเป็นลัทธิ
มะหะหมัดและลัทธิคริสต์ถึงกับยิว แต่พวกยิว
ไ้รับลัทธิคริสต์ถึงกับยิว แต่พวกยิวไ้รับลัทธิ
นี้จากหัวหน้าชาวอาหรับผู้ มี นามว่าธนราชาม
อีกที

ชนชาติยิวมีความเห็นอย่าง เดียวกัน ถึง
แต่ก็กำยำบรรพตลอดกาลสมัยนั้นว่า มีพระเจ้าผู้ทรงอำนาจสูงสุด และยังเชื่อต่อไป
อีกว่า ชาติยิวชาติเดียวเท่านั้นที่พระเจ้า
โปรด ชาติอื่น ๆ ซึ่งยิวเรียกว่า ชาติ
เยมเคด (ชาติชานไดมอน) อยู่ ณ ชลเขตคค

พระเจ้าโปรด ชาติยิวถึงแม้ชาติยิวจะ
ถูกเขยิวเชื่อนว่า นั้นเป็นความนุกเห็นหรือ
ความเคาเท่านั้น เขาก็หาหัวนไหวอย่างใด
ไม่, กลับหาว่าเป็นความคึกยาเถื่อนและ
เป็นมิฉาพิชชี เพราะฉะนั้นชาติยิวผู้ มี
ศาสนาเป็นเครื่องยึดไว้ จึงดำรงความเป็น
ชาติได้ยั่งยืน และคงเป็นชาติยิวตลอดมา
จนบัดนี้ ตั้งแต่ ๔๐๐๐ ปีมาแล้ว แม้แต่ระ
หมคอิสร์สภาพตั้งแต่ ๒๕ ศตวรรษมาแล้วก็
จริง ในปัจจุบันนี้ไม่มีบ้านเมืองของตนเอง
เป็นที่อยู่ ได้กระจัดกระจายไปทั่วอาคัย
ดินแดนของชาติอื่น ๆ เลี้ยงชีพ แต่ก็ยังคง
นับคนว่าเป็นชาติยิวอยู่นั่นเอง ไม่ไ้กลายเป็น
เป็นชาติอื่นหรือตามชาติเจ้าของ ดินที่ ชาติยิ
เขา อยู่

ชาติโบราณที่มีอยู่ยั่งยืน ถดจาก ชาติ ยิว
คือชาติจีน แต่ความเจริญอื่น ๆ ไม่ไ้ไ้
ปรากฏมากมายนัก นอกจาก ความ ถาวร แห่ง
ความดำรงเป็นชาติ, ชาติไทยคุปต์ (อียิปต์)
ก็กล่าวกันว่า มีความเจริญและดำรงความ
เป็นชาติอยู่ไ้ยาวนาน แต่ความเป็นชาติไ้ไ้คนย
ไปเสียเมื่อ ๒๐๐๐ ปีมาแล้ว ชาติแอตลีเรีย,
กรีก, โรมัน, คาเทซ มีความเจริญอย่าง
สูงในสมัยโบราณ ชาติอังกฤและฝรั่งเศส
นั้นนับตามประวัติการพงระเริ่มคนหนุ่มชาน

น. เยอรมันและสหประชาชาติอเมริกาที่เพิ่งเริ่ม
เมื่อเวลานั้น ชาติเหล่านี้เมื่อ ๓๐๐ ปีก่อนนั้น
เป็นอย่างไรบ้างหรือ? ชาติที่ยิ่งใหญ่ซึ่ง
สมัยก่อนเกิดมี ๓๐๐ ปี ชาติที่ยิ่งใหญ่ซึ่ง
ความรุ่งเรืองใน ส่วนที่รวมกันอย่างมีอำนาจ
ถึงจะไม่นาน — ไม่มากกว่า ๕๐๐ ปี — แต่นั้น
มาทุกวันนี้ชาติที่ยิ่งใหญ่ๆ ระเบิดออกจาก
บ้านเมืองของตน เข้าไปอยู่ปะปนกับพวก
อารยชนทั่วไป และมีอำนาจในทางฝั่งม
นั้นไม่รู้จักเสื่อม แม้จะปราศจากบ้านเมือง
ของตนเอง ก็ยังมีจำนวนมากกว่าและมี
อำนาจมากกว่าพวกยิวครั้งโบราณ ในที่สุด
ตั้งแต่ บรรพ บรรพ ของ ชาติ ยิว ที่ ถัดจาก
อียูราซมี ลงมา ได้ ตก ไป เป็น ทาส อยู่ใน
ประเทศไอยิปต์ (อียิปต์) เมื่อราว ๓๓๕๐
ถึง ๓๓๐๐ ปีก่อนคริสตกาล (๕๖๖ ถึง
๕๘๖ ปีก่อน พ.ศ.) นั้น พวกยิวยังเรียกว่า
กันอยู่หาได้รวบรวมนั้นเป็นชาติไม่ พวก
เหล่านั้นของอียูราซมีที่ตั้งถิ่นฐาน เป็นคณะอยู่
ใน ส่วนใต้ ของ ปาเลสไตน์โดย เว้นบรรดานั้น
ได้ทำการเพาะปลูกข้าวโพดเป็นอาหาร แต่
โยเซฟผู้เป็นบุตรยากปเป็นคนเคระห์ คัดได้
ไปเป็นอำมาตย์ของพระเจ้าฟาโรห์ในประเทศ
ไอยิปต์ (อียิปต์) เมื่อพวกของอียูราซมี
เกิดความหาโยเซฟเข้าไปในไอยิปต์, โยเซฟ

จึงได้ ชักนำ ไปยึดถือแผ่นดินหนึ่ง ๓ เรียกว่า
โกเชนอยู่ทางทิศตะวันออกในไอยิปต์และ
สุเลตซึ่งพระเจ้าฟาโรห์พระราชทานให้ พวก
ยิวยิ่ง กัน แยกกัน การ เพาะ ปลูก ยิ่ง ขึ้น และ
ควบคุมกัน อยู่ ประจำ ที่ เป็น หลักฐาน สืบไป
ก็คือ อียูราซมี และยิว คือ โยเซฟ ของ
ยากปนั้น อยู่ไม่เป็นที่ พากยิวารเทยวเรว
ไปอยู่ทีไหนบ้างนั้นยัง แม้ตัวอียูราซมีเอง
ก็ไม่มี ที่ดิน กว้างพอที่จะเป็นหลุมฝังศพ ของ
ครอบครัวทั่วชั่วชีวิต ส่วนยากปซึ่งเป็นหลาน
ของอียูราซมี และบุตรของเขา แม้จะเป็นคน
เรวเรว แต่ก็ขายแก่ผู้อยู่ประจำที่เองได้ไป
ยึดถือที่ดินกว้างอันกว้างใหญ่แห่ง ๔ ในแผ่นดิน
โกเชนนั้นเอง แล้วก็ตั้งกันทำถาวรเพาะปลูก
ใหม่กัน กัน รวม กัน เป็นคณะ มี หลักฐานขึ้น
และหยกจากถาวรฟ้างและเรวเรวไปอย่างแต่
ก่อน ดังนั้น คณะ ยากป จึงได้ ชื่อใหม่ว่า
อิชวาเอล (หรืออิชเรล) และชาวคณะที่
เมื่ยากปเป็นต้นตระกูล ก็เรียกว่า ชาวอิชวา
เอล ซึ่งแตกสาขาออกมาเป็นคณะหนึ่งจาก
อียูราซมี แม้แต่ก็ยังมีบรรดาอียูราซมีเป็น
บรรพบุรุษของเขา นอกจากนั้นพวกฟองของ
อียูราซมี ยัง แยกกัน ออกไป อีกหลาย คณะ
หรือหลายตระกูล และตั้งแต่ได้แยกกัน
แล้ว ก็เกิดทะเลาะวิวาทกันเสมอมา

การประวัติกาล ของ อิศราเอล ถูกบันทึก
 ากการถือพระเจ้าองค์เดียว, แยกเป็นคน
 ละส่วนกับพระเจ้า ของคณะ หรือ ตระกูลอื่น ๆ
 ของอับราฮาม และมีผู้เป็นประธานในศาสนา
 ของคณะอิสราเอลต่างหาก ดังนั้นศาสนา
 ของชาติจึงแยกเข้าเท่าที่จำกัด พวกชนใน
 คณะต่าง ๆ แยกกันถือโดยหลักทางเขมรนั้น
 ศตวรรษลงไปหลายศตวรรษ ทำให้คณะ
 ชนในชาติยิวขาดความนับถือพระเจ้าร่วม
 องค์เดียวกัน ยิ่งกว่านั้นคณะหรือตระกูล
 ต่าง ๆ ของอับราฮามก็เกิดแตกร้างและสู้รบ
 กันด้วยเรื่องศาสนาจนตลอดมาเป็นเวลาหลาย
 ศตวรรษเหมือนกัน ความเชื่ออิสลาม
 ซึ่งควรจะกว้างอย่างน่าพิศมัย กลายเป็นแคบ
 เข้าอย่างน่าเกลียด ด้วยเป็นกฎที่กักกัน
 ความลักษณะของคนที่ย้าศาสนาและมีใจแคบ
 นั้นเป็นลักษณะของศาสนายิวสมัยโบราณ

ปัญหา เรื่อง ความ กว้าง และ ความแคบ
 ของศาสนานั้น ครั้งหนึ่งได้ผ่านสู่ความ
 ึกคักอันหนึ่งในระหว่างพระเยซู กับ หญิงชาว
 สมาริเยผู้หนึ่ง หญิงนั้นเข้าไปหาเขา
 อันเป็นปูชนียสถาน ของ ชาว อิสราเอล ที่ อยู่
 ข้างหน้า (นครภูเขาซีนาย) แล้วถามพระเยซู

ว่า “ทีไหนจะเป็นปูชนียสถานอันควรเคารพ,
 คือที่ภูเขานี้ หรือที่เยรูซาเล็ม ?” พระองค์
 ตอบว่า “ไม่ใช่ทั้ง ๒ แห่ง” และตรัส
 ต่อไปว่า “พระเจ้านั้นเป็นวิญญาณที่ไม่มี
 ตัวตน, ใครบูชาพระเจ้า คือบูชาวิญญาณ
 และความจริง”

คนทั่วไปในคณะหรือตระกูลต่าง ๆ ของ
 ชาติยิว ย่อม เลื่อมใส และนับถือภูเขานี้หรือ
 เมืองเยรูซาเล็ม ตามที่กล่าวไว้ในคัมภีร์
 ยิวว่าคายาถิตตาม ๆ กันมา แต่มีกระไร
 ากกับพวกคณะวิกคือพวกพระซึ่งมีลัทธิแยก
 ออกไป นอกจากนั้นยังพวกแยกถือลัทธิ
 ต่าง ๆ กันออกไปอีก แต่ที่สำคัญนั้นคือ
 พวกที่ถือลัทธิ ตรง ตามที่ กล่าวไว้ ในคัมภีร์
 ักกับพวกที่ถือลัทธิความลัทธิของผู้ทำนายซึ่งมี
 หนาที่ติดต่อกับพระเจ้า ทั้ง ๒ พวกนี้เป็น
 เป็นปฏิปักษ์กันและเกิดต่อสู้กันมา เป็นเวลา
 หลายศตวรรษ จนพวกยิวกะจัดกระเจาไปใน
 ที่ต่าง ๆ และเชื่อว่าจะมีพระเจ้าใหม่
 มีนามว่า เมสสิห์ (คล้ายพระคริสต์
 ของเรา) เสด็จไปรកษชาติยิวให้ร่วมกันเป็น
 ับกษัตริย์ในอนาคต

ตามเรื่องราวของชาติยิวไม่เคยปรากฏจาก

๑ จากภาษิตนี้ อรรถาธิบายของบางอาจารย์ว่า “วิญญาณหรือจิตใจย่อมมีอยู่ในมนุษย์ทุกคน เพราะ
 ฉะนั้นมนุษย์อาจนับถือตนเป็นพระเจ้าได้”

เสียงอึกกระทึกควักโครม คือการทะเลาะวิวาทกันในเรื่องหลักศาสนาเถียงกัน และโดยเหตุที่หลายศาสนาเถียงกัน จึงได้รักษาให้ชาติเดียวให้คงเป็นชาติเดียวอยู่ ถึงแม้คนต่าง ๆ ของอียิปต์จะแยกย้าย ถอดวิถีต่าง ๆ กันออกเช่นคนเอธิโอเปีย คนโมอับ คนแอมม่อน และอื่น ๆ อีก จนถึงเกิดแตกวิวาห์และรบราฆ่าฟัน กัน ตลอดสมัยเป็นอันมากก็ คนเหล่านั้นไม่เคยรวมกันเหมือนดังพวกยิวในยุคนั้น ตลอดเวลา ๔๐๐๐ ปีมาแล้ว จากเวลาที่ยิวเข้ามาได้พาพรรคพวกเร่ร่อน มาตั้งถิ่น คนเหล่านี้ ตอนตะวันตกเฉียงใต้ไปซาเลไทน์, เหล่าคนนั้นอียิปต์จะเป็นยิวหรือไม่ใช่ยิว ของ ชาติที่สำคัญคือชาติเซมหรือชาติยิว แต่มีคนที่สำคัญอีกคนหนึ่ง คือ โมเสส เป็นผู้รวบรวมชาติยิวให้เป็นชนเผ่าเดียวกัน โดยอาศัยศาสนาเป็นเครื่องยึดใจ คือทำกิจด้วยคำสั่งสอนที่ต่าง ๆ ลงในแผ่นดิน แล้วประกาศว่า เป็นด้วยคำของพระเจ้า ประทานมา แก่ฝูง มนุษย์ และจัดให้มีการทำพิธีต่าง ๆ มีที่ประชุม การศาสนา, ตั้งกฎหมายและขนบธรรมเนียม บำรุงการสาธารณสุข เพราะฉะนั้นชาติยิวในสมัยนั้นจึงเจริญ สิกขัย ชาติอื่น ที่อยู่ใกล้เคียง, อียิปต์เป็นพ่อบ้านคนแรกที่ศักดิ์,

โธสะอีกเป็นพ่อบ้านธรรมศา, ยกย่องเป็นผู้ชักนำความฉลาดด้วยอุบายต่าง ๆ มาสั่งสอน และต่อรวมชาติยิวทั่วไป จนมีผลให้ชาติยิวมีนิสัยฉลาดด้วยอุบายต่าง ๆ ซึ่งไม่เป็นที่พึงประสงค์ของชาติอื่นซึ่งชาติยิวเข้าไต่อาศัยแผ่นดินเขาอยู่ ถึงแม้หลายพันปีมาจนทุกวันนี้

แต่ถึงกระนั้น ในระหว่างสมัยที่ชาติยิวได้ตั้งรวบรวมกันขึ้น และดำเนินไปในประเทศ การอย่างลุ่ม ๆ ดอน ๆ นั้น ต้องนับว่า โมเสส เป็นคนแรกที่รวบรวมชาติยิวให้เป็นชนเผ่า และตั้งลักษณะเหล่านั้นเป็นนิสัยยิวประจำชาติยิว คือ การถือตัวว่า เป็นนายเหนือชาติอื่น ถือตัวว่า ดีกว่าชาติอื่นไม่ว่าอย่างไร ๆ และถือเป็นเรื่องสำคัญและถือกันจริงจัง ถึงแม้ต่อจากสมัยนั้นมาอีกพันปี ความเปลี่ยนแปลงเพื่อให้ดีขึ้น จะเป็นกฎหมายก็ตาม, ขนบ ธรรมเนียม หรือประเพณีใด ๆ ก็ตาม, ลัทธิศาสนาก็ตาม, คำสอนก็ตาม, ไม่ได้มีการแก้ไขอย่างใด เพราะฉะนั้น สิ่งเหล่านั้นเป็นของโมเสสได้ตั้งแต่ตั้งขึ้นโดยอ้างว่า ได้รับเทวโองการจากพระเจ้าบนสวรรค์ จะเปลี่ยนแปลงไม่ได้ เป็นอันขาด เหนือชั้นหนึ่งคือเรื่องประเพณีเก่า ๆ ก็ยังยึดถือว่าโมเสสเป็นผู้ตั้งขึ้น

ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นจึงไม่ต้องสงสัยว่าชาติ
เขี้ยวหรือยิวซึ่งปรากฏผลในความเป็นมนุษย์
ต่างจากชาติอื่นนั้น จะไม่บังเกิดนิสัย
ประจำ ชาติ ความ ลักษณะ ที่ โหมเสส อบรมไว้
อย่างเคร่งครัดทุกประการ

เรื่องราวของชาติยิว ไม่ว่าในอักษร
ศาสตร์หรือหนังสือใด ๆ ทั้งสิ้น ยากที่ผู้
อ่านจะแลเห็นข้อความใด กระทั่ง ชัดเจน จน
ปราศจากสงสัย แต่หนังสือเหล่านั้นซึ่ง
ต่อมาภายหลังกลายเป็น พระคัมภีร์ อันศักดิ์
สิทธิ์ของศาสนาคริสต์ เรียกว่า พระคัมภีร์
เก่า ๆ (Old Testament) ไปใต้ ! เช่น
การที่ชาติยิวเข้าไปอยู่ในแผ่นดินเคแนน •
ได้อานา โหซัว ผู้ปราบปรามให้ส่วนหนึ่ง ของ
แผ่นดินนั้นก็ ปกครองชาติเรวอนเหล่านั้น
โดยอำนาจตุลาการอันไม่มีเยี่ยงยัก ก็ เป็น
เรื่องกระม่อนกระแค้นไม่ติดต่อกัน และทำ
ให้ฉงนทั้งเวลาและสมัย ถ้าจะพยายาม
ให้รู้เรื่องบ้าง ต้องอาศัยหลักฐานจากชาติ
ที่ใกล้เคียงครั้งยังมีอำนาจมาประกอบ เช่น
ชาติฟินิเซียน หิตไทด์, โอคปต์, และอื่น ๆ
ซึ่งมีความเจริญสมัยเดียวกับ อัสราเอลที่ได้
ยกมาสู้รบกันในแดนปาเลสไตน์หรือประเทศ

ใกล้เคียงปาเลสไตน์ เรื่องที่พอจะรู้ได้ นั้น ตั้งแต่ชอโลผู้เป็น
ราชา ได้ รวม รวม พวก อัสราเอล ที่ กระจัด
กระจายอยู่เข้าเป็น หมู่ อันเดียวโดยวิถีบังคับ
ด้วยทหาร เพราะก่อนนั้นชนไปอย่างนอกรีต
๓๐๐ ปีตกอยู่ในสมัยเคลือบคลุม และต่อมา
เคอิกได้ บังคับเขาเมืองปาเลสไตน์ได้ จาก พวก
เบบไซต์ แล้วตั้งตัวเป็นราชานัน

ในรัชกาล ของ พระเจ้า เคอิก และ ใน
รัชกาลของ พระเจ้าไซโลมอนผู้เป็น พระราช
โอรสของพระเจ้าเคอิก. ๒ รัชกาลนี้เป็นสมัย
ที่รุ่งเรืองมากในประวัติศาสตร์ของชาติยิว แต่มี
ข้อที่น่าระแวงใจอยู่ยังที่ว่า มีความเจริญด้วย
ทรัพย์สมบัติอันเหลือพัน ชาติอื่นจะมีได้ ใน
โลกนี้ เช่นมีเงินและทองนับดังหลายพัน
โกฏีแผ่นดิน ราชาเคอิกเมื่อได้เมือง
เบรซาเต็มแล้ว ก็ตั้งเมืองเบรซาเต็มเป็น
เมืองหลวง ในที่สุดพระองค์กับไซโลมอน
ราชโอรสทรงเป็นศาสนูปถัมภก อย่างสำคัญ
ที่สุด โดยรวมศาสนาสำหรับชาติให้เป็น
ยักแผ่นดินด้วยวิจิตรวาทอย่างมั่นคงลงไว้ คือ
ให้สร้าง วิหารใหญ่ ที่สุดไว้กลาง เมืองหลวง
ซึ่ง ภายหลัง ทำให้ชน ชาติ เขี้ยวไหล เข้าไป

๑ ที่ราบต่ำแถวฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนในประเทศปาเลสไตน์ ภาคหลังชนที่อยู่ในแผ่นดินนี้ เรียกว่า
ชาวเคแนน

เมืองเขยเข้าเล่มจากทิศต่าง ๆ เพื่อนักการ
วิหาณันท์ไม่มีเมืองใด จะไ้ยินเสียง สว
มนักกันมากมายและเครื่องครึกเท่า

นับได้ว่า สมัยนั้นชาติยิวได้รวบรวมกัน
จนมีความรุ่งเรืองอย่างสูง แต่ความรุ่งเรือง
นั้นมีระยะสั้นมาก คือมีอยู่ช่วงเวลาในรัชกาล
ของพระเจ้าดาวิดและพระเจ้าโซโลมอนเท่านั้น
แม้ ใน รัชกาล ของ พระเจ้าโซโลมอน ต่อมา
ความสุบสุร้าย, ความใช้ทรัพยากรสมัยคติน
ฟุ่มเฟือยเกินไป, และความเสื่อมของม
รรษาก็ปรากฏขึ้นแล้ว แต่เรื่องราวอันยาวัก
ไว้ ในหนังสือของชาติยิวในตอนหลังนั้นพิศการ
มากขึ้นเช่นว่า ประพฤติการของพระเจ้า
โซโลมอนเป็นข้อเสียใจไ้ถึงมากเช่นเคียว
กับพระเจ้าเศวติ, การหมิ่นเคิมักที่เกีย
รวบ รวม เหตุการณ์ ในรัชกาล ของ พระ เจ้า
โซโลมอน คล้าย กับ เป็น นิทาน เลี่ยนนั้น
แหละมาก

โมเสส, เดวิด, โซโลมอน, โอสเนอียท์
เหล่านี้ ต่อมาในสมัยหลังมีผู้เขียนเรื่องราว
ยักย่อง เหตุการณ์ และ ความ กระทำตกแต่ง
ขึ้นให้พิศการเป็นข้อเสียใจของ ท่าน เหล่านี้ไว้
มากมาย เช่น เป็นผู้ตี ขยายแผนและพิธีทำ
สักการบูชาแก่พระเจ้า และแก่ท่านเหล่านั้น

เมื่อต้นชีพไปแล้วเป็นต้น

เมื่อพระเจ้าโซโลมอนทิวคงคแล้ว ชาติ
ยิวยู่ในประเทศ ปาเลสไตน์ แยก ออก เป็น ๒
พวก คือพวกอิสราเอลอยู่ตอนเหนือเรียกว่า
อาณาจักรอิสราเอล, พวกยูดาอยู่ตอนใต้
เรียกว่าอาณาจักรยูดา ความสัมพันธ์ระหว่าง
อาณาจักรฝ่ายเหนือ กับ ฝ่ายใต้ มี เหตุการณ์
ทำให้ห่างเหินจากกันยิ่งขึ้นทุกที

ชาติยิวยุ ฝ่ายเหนือ คือพวกอิสราเอล มี
ความ เชื่อ จื้อมั่ว และเคารพ ต่อ พระยะโฮวา
(Jehovah) อย่างเคร่งครัดที่สุด และ ไม่
ยอมเกี่ยวข้องกับลัทธิ หรือ พิธี สำนานในเยรู
ซาเล็มเลย ความเห็นเรื่องศาสนาที่แตก
ต่างกันอีก การวิวาทและรบราฆ่าฟันเรื่อง
ศาสนาระหว่าง ๒ อาณาจักรก็เกิดขึ้นอีก บาง
สมัยก็เป็นสัมพันธไมตรีกันแต่ไม่นาน บาง
สมัยก็รบพุ่งกับชาติแอธลิเวียที่อยู่ข้าง เคียง
ขยายอาณาเขตค้อออกไปไ้บ้าง บางสมัยก็
ไ้โซเรีย * มาเป็นสัมพันธมิตร แต่ไม่ช้า
ก็เกิดรบพุ่งกับโซเรีย ต่อมาอีกนานอาณาจักร
อิสราเอลซึ่งอยู่ฝ่าย เหนือไ้เริ่มตั้งแต่ ก่อน
๕๐๐ ปีก่อนคริสตกคึกวาช (๓๘๗ ปีก่อน พ.ศ.)
ถึง ๗๒๒ ปีก่อนคริสตกคึกวาช (๓๗๘ ปีก่อน
พ.ศ.) รวมเป็นเวลา ๓๔๘ ปี แล้วก็ล้มละ

ลาย โดยชาติแอตลีเรียยกทัพมาปราบ แล้ว
เนรเทศผู้คนไปหมด ทำให้อาณาจักรอิส
ราเอลว่างผู้คน

ส่วนอาณาจักรยูดาซึ่งอยู่ฝ่ายใต้ รักษา
ความสามัคคีมิตรไมตรีกับแอตลีเรียได้คิ
กว่า และเห็นความเปลี่ยนแปลงในอนาคต
ได้ไกลกว่า เหตุฉะนั้นอาณาจักรยูดาจึง
ดำรงความเป็นเอกราชอยู่ได้นานกว่า อาณา
จักรอิสราเอลต่อมาอีก ๓๖๖ ปี แม้ในเวลา
๕๘๖ ปีก่อนคริสตกักราช (ก่อน พ.ศ. ๕๓)
ราชาของยูดาได้ถูกจับไปเป็นเชลยอยู่ใน
ประเทศบาบิโลนถึง ๕๐ ปี ภายหลังก็
กลับมายังปาเลสไตน์พร้อมด้วยบริวารรวม
รวมชาติและศาสนาชนใหม่ ตั้งแต่นั้นมา
ประเพณีการของชาตินิวตันดำเนินไปอีก เกือบ
๖๐๐ ปี คือล่วงมาถึงคริสตกักราช ๑๕๐
(พ.ศ. ๖๙๓) ในระหว่างนี้มีหัวหน้าคัมภีร์
เป็นราชสำนัก

แต่ในระหว่าง ๖๐๐ ปีที่กล่าวแล้ว จนถึง
ค.ศ. ๑๕๐ นั้น เมื่อชาตินิวตันหลุดจากความเป็น
ทาสในบาบิโลนและเริ่มตั้งตัวและศาสนา
ใหม่ที่เมืองเยรูซาเล็มนั้น ได้มีผู้เขียน
เรื่องราวของชาตินิวตันอีก มาก หลาย มี
หนังสือหลายเล่มที่แต่งขึ้นเกี่ยวกับตำนาน,
ประวัติศาสตร์, ศาสนา, ศาสตร์ธรรมชาติ,

และคำทำนาย ซึ่งเป็นหนังสือในศาสนา
คริสต์ที่ชาวคริสต์เคยมีอยู่ในพันธสัญญา
(Old Testament) แต่เรื่องราวทั้งสี่นี้มักกระชอน
กระแ่นและนำลงน ทั้งเหตุ การณ์ และสมัย
ยากที่จะลำดับให้ติดต่อกันเป็นประวัติการอัน
แท้จริงได้ หนังสือเกี่ยวกับศาสนานี้จะเป็น
ธรรมชาติก็, ลัทธิพิธีต่าง ๆ ก็กระทำคำ
ฉันทหรือคำประพันธ์ใด ๆ อย่างไพเราะสำหรับ
เร้าใจหรือเลื่อมใสไม่มีเลย ตลอดเวลาใน
สมัยนั้นมีเหตุการณ์ให้รู้แน่ได้ ก็โดย
ชาตินิวตันส่วนใหญ่ได้ระบอกจากดินแดนของ
คนไปตั้งภูมิลำเนาอยู่ในทางตะวันออกทั่วไป
ในประเทศบาบิโลน เปอร์เซีย, และอียิปต์
ชาตินิวตันพยายามทำคนให้ชินตง ตำแหน่ง
สูง ๆ ในบ้านเมือง เช่นโยเซฟ, คาเนียล,
เอเสรา, นิชเมยัส, ผู้ได้รับราชการใน
พระเจ้าแผ่นดิน และเป็นตุลาการ พระเจ้า
อาเล็กซานเดอร์ได้ชุบเลี้ยงชาตินิวตันไว้
ตำแหน่งที่ปรึกษา สมัยต่อมาเมื่อชาตินิวตัน
มีอำนาจ เห็นอียิปต์ก็ได้สร้างรูปอียิปต์
ไว้ที่เมืองอาเล็กซานเดรียเป็นพระลักในสมัย
นั้น สมัยต่อมาอีก ก็ได้ดำรงตำแหน่งสำคัญ
เช่นชาตินิวตัน ๑ เป็นผู้นำทัพเรือของพระรา
จินีเกลโอพัตราผู้เป็นราชินีของอียิปต์ ใน
ที่ลัทธิชาตินิวตัน ๑ ไปเที่ยวตรวจโลกในเรือ

ของโคลัมบัสด้วย ชาติยิว คง จะไปอยู่ที่ไหน ๆ ย่อมมาลัทธิศาสนาไปด้วยเสมอ ไม่ตรงเลยเป็นอันขาด พยายามยอมรับและให้ความเชื่อถือและให้ เรียนรู้ คำสอน ของ ชาติยิว ตั้งแต่เด็กเล็กมาทีเดียว แม้จะไปอยู่ในแผ่นดินของชาติอื่น ก็ไม่ได้ กลายเป็นชาติอื่นไป

เมื่อชาติยิวกระจัดกระจายไปในที่ต่าง ๆ และเมื่อสร้างวิหารใหญ่ใน เมืองเยรูซาเล็ม เพื่อรวมชาติยิวในปาเลสไตน์แต่ไม่สำเร็จนั้น จึงเป็นเหตุให้ภาษาฮีบรู คือภาษายิวเสื่อมความลง เพราะไปอยู่ปะปนกับชาตินั้นและใช้ภาษาอื่นในการดำรงชีวิต ติดต่อกับ ชาตินั้น เช่นยิวที่อยู่ในประเทศกรีก ซึ่งมีความเจริญมากในสมัยนั้น เรื่องราวของชาติยิว ได้ ถูกแปลออกเป็นภาษากรีก แล้วพวก

นักยิวศาสนาครีสตังแปลออกเป็นภาษาต่าง ๆ มาก และเรื่องราวทั้งหลายด้วยศาสนาครีสตังเป็นปัจจุบันที่เป็นภาษาอังกฤษ ถ้าจะให้แน่ ต้องสอบทานกับภาษาฮีบรูซึ่งเป็นต้นเดิม ในสมัยที่ชาติยิวกระจัดกระจายไปนั้น ทางฝ่ายอาณาจักรยูกันนั่นเอง การศาสนาเสื่อมลง การทหารก็เสื่อมลง เกิดภัยขึ้นบ่อย ๆ แผ่นดินล้มตายมาก จนผู้มิอำนาจที่ โกลด์เคีย

เข้ามายึดถือและปกครองอยู่ เพื่อชี้ให้เห็นว่า ชาติยิวได้ ทั่ววงความเป็นชาติมาได้ ยึดขาว เราต้องจำไว้ว่า เมื่อ ๕๐๐๐ ปีมาแล้ว พวกยิวได้ออกจากแผ่นดินเล็ก ๆ แห่ง ๓ ซึ่ง ประกอบด้วย เนินเขามีผู้คนแคบคั่นน้อยมาตั้งอยู่ในปาเลสไตน์ เมื่อเวลา ล่วงไป ผู้คนก็ค่อย ทวีขึ้น แล้ว

เกิดชิงตักกันเอง เกิดรบราฆ่าฟันกัน ทำให้ผู้คนกระจัดกระจายไป และทางมีชาติที่มีอำนาจข้างเคียงมาล้างผลาญเสียบ่อย ๆ เหตุฉะนั้นฐานะของชาติยิวจึงอ่อนแอ และล้มละลายบ่อย ๆ แล้วกลืนกับชนไท่ อีก เพียงเหตุการณ์ที่ปรากฏมาแล้วนั้นแผ่นดินของชาติยิวและชนชาติยิวไม่สำคัญอะไร เลย กระนั้น ชาติยิว ยังได้ ทิ้ง เครื่องหมายไว้ ให้เป็นประวัติศาสตร์ของโลก ยิ่งกว่าชาติอื่น ที่อยู่

ไกล เคียงในสมัยเดียวกัน ตลอดความเชื่อถือเรื่องพระเจ้า

ความคิดเรื่องพระเจ้าปรากฏเด่นชัดแก่พวกยิวในช่วงไม่ว่าเพราะห่วยที่สุด คือเมื่อความวิบัติหรือเกิดครุฑขึ้นซึ่งความวิบัติความวิบัติมีอยู่ ๆ ที่สุด ทำให้ ความเชื่อถือนั้นแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น พวกเขาก็นำพิธีใหญ่โดยยังกันด้วยเป็นธรรมมาปฏิบัติเกิดครุฑขึ้นย่อมเห็นหาบทง

และ ความหวัง ของชาตินิว แค ครึ่งโบราณ
อย่างหนึ่ง ที่อยาก จะชม และ มี อำนาจ เหนือ
ชาติอื่นที่ปราศจากผล เพราะ ชาติอื่นมี
อำนาจ ยิ่ง กว่า เช่นแอตลีเรีย, ขยิโตน,
กรีก, และโรมัน, เปอร์เซีย, ไก่มาทำลาย
ความหวังนั้นเสีย ชาตินิวจึงหันไปมีความหวัง
ว่า จะมีพระเจ้าใหม่ มีนามว่า เมสสิอาห์
จะ มาขึ้นกาล อาณาจักรอันไม่มี เขตต์สิ้นสุด
สำหรับชาตินิวในอนาคต
ที่วังเมสสิอาห์นั้น ชาตินิวไม่สู้จะยึด
ถือเคร่งครัดนักกตอก, ต่อมาภายหลังกลับ
มาปรากฏเป็นเรื่องพิศดาร ของ พวกนักบวช
ในไม่ทางเซนต์กรอมัน เลยปรากฏว่า
เมืองอนคักกิสทือคือ เมืองเขวซาลัมก็เสีย
หายใหญ่โต, พวกพระก็พากันละเพศพระ,
พวกบิชอปทั้งหลายก็ถูกขับไล่ไปเป็นพระ
จนคนประหนึ่งว่าจะเร่งให้ ถึง อวสาน กาลของ
โลกโดยเร็ว เพื่อเมสสิอาห์ที่จะไต่ขึ้นกาล
อาณาจักรอันใหม่ แต่ความหวังเมื่อชาตินิว
ขยายตัวออกไปทางตะวันออกแห่งปาเลสไตน์
ไม่สำเร็จ ก็ขยายความขัดแย้งฐานออกไป
ทางตะวันตกได้อย่างดี และไกลออกไปทาง
ตะวันตกยิ่งขึ้นทุกที ในขณะนั้นเอง จะต้องไม่
ลืมว่า เรื่องราวของชาตินิวกลายเป็นเรื่อง
ราวของคริสตัง แม้ลัทธิอื่นแท้จริงของนิว

จะไม่ลงรอยเกี่ยวกับลัทธิคริสตัง นอกจากถือ
พระเจ้าสูงสุดองค์เดียวเหมือนกันก็เท่านั้น
นับว่าชาตินิวได้เคย แล่ กิติคุณ ของ พระเจ้า
ตลอดจนพระเยซูด้วย ทำให้ลัทธิคริสตัง
แพร่หลายออกไปโดยเร็ว
เมื่อชาตินิวระยากไปทางตะวันตกจนไม่มี
เหลืออยู่ในปาเลสไตน์ ก็พากันไปอยู่ใน
ประเทศขยิโตน และเปอร์เซียและถือเอา
เป็นบ้านเมืองของตน ในประเทศขยิโตน
โดยละเกาะนั้น ชาตินิว มีเสียงใน การ เมือง,
เข้าประชุมในที่ ประชุม พระราชาชนก และ มี
สิทธิตามกฎหมายโดยบริบูรณ์ ถือศาสนา
ของตัวเองได้ตามชอบใจ โดยเหตุที่ชาตินิว
มีการศึกษาทางศาสนาของเขา เองนั้น ทำให้
เขามีปัญญาขึ้น จึงสามารถพะยุงตนให้ขึ้น
ถึงตำแหน่งสูง เช่นตำแหน่งหัวหน้า ชาติ
นิวจึงเป็นผู้ตั้งกฎหมายที่ทำให้ ชาตินิวประสบ
สิทธิอย่างบริบูรณ์เหมือนพลเมืองของชาติอื่น
เมื่อลัทธิมะหะหมัด รุ่งเรือง ขึ้น ทาง ตะวัน
ออกของปาเลสไตน์ทำให้ฐานะ ของชาตินิว
ในการ ดำรง ชีวิต ย่ำแย่ ขึ้น อีก เป็นอัน มาก
เพราะลัทธิมะหะหมัดมีความเชื่อถือว่ามรโดย
เกี่ยวกับลัทธินิว คือถือพระเจ้าสูงสุดแต่พระ
องค์เดียว ไม่ให้นับถือพระเจ้าอื่น ๆ เรื่อง
นี้คงได้เล่า มาจาก พวกเขมร ๐ กัม ภร

โก่ ห้วนซึ่งเป็นคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ของศาสนา
พระพุทธเจ้า ก็อ้างถึงบรรพบุรุษของชาติเขียวยุ
ด้วย แต่เรียกว่า อีราซิม การแผ่ศาสนา
พระพุทธเจ้าและศาสนายิวในสมัยนั้นต่างกัน
มาก ลัทธิพระพุทธเจ้าแผ่ไปโดยอาศัยคม
ดาบ คือผู้เป็นประธานของศาสนาใช้อำนาจ
ให้คนทั้งหลายนับถือ ถ้าไม่นับถือก็ฆ่าเสีย
เพราะฉะนั้นลัทธิพระพุทธเจ้าจึงแพร่หลายออก
ไปตามประเทศที่ข้างเคียงได้โดยรวดเร็ว
แต่ลัทธิยิว เกี่ยวด้วยความเลื่อมใสยิ่งกว่า
ลัทธิคริสต์จึงเล็ดลอดช้า จึงแพร่หลายไปได้
โดยยาก

ในสมัยเมื่อราชอาณาจักรโรมันมีอำนาจ
ถึงขีดสูงและมีอาณาเขตกว้างขวาง มีชน
หลายชาติหลายภาษาและต่างศาสนา อยู่ใต้
ปกครอง ถ้าในรัชกาลใดราชาราชโรมัน
อยาจะบังคับให้ชนที่อยู่ใต้อำนาจ ถือลัทธิ
เดียวกัน เช่นลัทธิพระเจ้าของก็เขยวเป็นต้น
ในรัชกาลนั้นย่อมเกิดความยุ่งเหยิงวุ่นวาย
กันจนปราศจากความสงบ แต่เมื่อพูดทั่ว
ไปแล้ว ราชอาณาจักรโรมันโดยมากย่อม
ชำนาญการปกครองและย่อมรู้สึกค่าของชาติ
ยิวที่กระจ่ายอยู่ในอาณาจักรอันกว้างขวางของ
พระองค์ เพราะชาวยิวชำนาญการค้าขาย
และการหักคดโกง และทั้งมีความเพียร

ขยันทำงานด้วย

การที่ชนชาติยิวแพร่หลายเข้าไปตั้งถิ่น
ฐานในราชอาณาจักรโรมันทุกแห่งได้ ก็
เพราะได้ติดตามพวกโรมันเข้าไปอยู่ในดิน
แดนที่โรมันได้ ราชอาณาจักรโรมันที่ทรงนาม
ว่า ยูเลียสซีซาร์ ยังได้เกณฑ์พวกยิวไปเป็น
ทหาร เมื่อครั้งไปรบประเทศกอล (ฝรั่งเศส)
ว่าได้ประโยชน์มาก สมัยหนึ่งมีชื่อว่า มี
ชัยอย่างงดงามในการทำสงครามเป็นส่วน ๓
เมื่อพวกแซกซ์ใน แอฟริกา ยกมาเข้าเขา
ประเทศเสปญในยุโรป

ตลอดสมัยมืดแห่งยุโรป (Dark Ages)
มีชนชาติหนึ่งซึ่งอยู่ทางทิศเหนือของยุโรป
ได้รุกเข้ามาอยู่และปกครองทวีปยุโรป ชน
ชาตินี้เป็นชาติป่าเถื่อนได้รุกเข้ามาทำลาย
อารยธรรมและการศึกษาและอื่น ๆ ในสิ่ง
สำคัญเหล่านี้เสื่อมทรามไป และพากันลุ่ม
เลี้ยวหมด ในสมัยนั้นนี้ว่าชนชาติยิวเริ่ม
นำยุโรปออกจากสมัยมืด ด้วยชนชาติยิว
ได้นำความรู้ต่าง ๆ จากทางตะวันออกของ
ยุโรปเข้าไปในยุโรปตลอดจนลัทธิพระพุทธเจ้า
ด้วย เพราะสมัยนั้น พวกยิวเป็นผู้มีภูมิรู้
และสามารถในภาษาต่าง ๆ และในประเทศ
เสปญซึ่งรุ่งเรืองมากในสมัยนั้น ชาวยิว
ก็เป็นหลักสำคัญของพลเมือง ในบางคน

มีเกียรติยศสูงและมีอำนาจในรัฐบาล แต่ใน
ประเทศเลิปัญนั้นเอง พวกที่ถือลัทธิคริสต์
เป็นปฏิปักษ์อย่างร้ายแรง กับพวกฮิวเอนัน
มาก ศาสนาคริสต์มี ศาสตราเรียกว่า
อินควิสิชัน สำหรับขำระคนที่ถือลัทธิศาสนา
ที่ผิดจากลัทธิคริสต์ เหตุฉะนั้นพวกคริสต์
จึงพากันไปรวมป้อมและขับไล่พวกฮิวทั้งหมด
ออกจากประเทศเลิปัญ จนกระทั่งเวลาล่วง
มาจนถึงสมัยโกลด์ บัชชี่น พวกฮิวจึงกลับเข้า
มาอยู่ในอาณาเขตต์ของประเทศไค เพราะไค
เลิกศาสนาเสียแล้ว

จะเห็นได้ว่า การที่ยุโรปได้ ประสพสิ่ง
สำคัญ คือพระเจ้าฮันเป็นหัวใจ สำคัญของ
ศาสนาคริสต์ และชาวยุโรปทั่วไปมีศาสนา
เป็นหลัก ก็เพราะไค แขนบลัทธิมาจากชาติฮิว
ถึงกระนั้นแม้ ในสมัยโกลด์ บัชชี่นนี้ ชนชาว
ยุโรปทุก ๆ ภาคว่าประพฤติดื้อ ชนชาติฮิวไม่
ว่าในทางใด ๆ มักเกี่ยวข้องการรังเกียจและ
ริษยาพวกฮิว จนบางทีพวกฮิวถูกข่มเหง
อย่างน่าสงสาร ยิ่งพวกฮิวที่อยู่จังหวัดนอก ๆ
ออกไป ความเกลียดชังชาติฮิวยิ่งมีมาก
ขึ้น จนมีเรื่องร้าย ๆ ที่พระเจ้าเป็นตำนาน
ไค แม้ ในทุกวันนี้

แม้ ชาติฮิว จะ กระ จัก กระ วยไป อาศัย
เลี้ยงชีพอยู่ในประเทศต่าง ๆ และไม่มีแผ่น

ดินของตัวเองเป็นที่อยู่ก็ ๑ เขาก็ยังทำตัว
ของเขาให้เป็น สุขมาก ในมลิลำเนาของเขา
ในประเทศอื่นซึ่งไม่ใช่ของตน ๒ บางประเทศ
พวกฮิวต้องถูกบังคับให้เอา เศษผ้า จิตที่หน้า
อกเมื่อเวลาออกเดินถนน เห็นจะเป็นเครื่อง
หมายแสดงว่า เป็นคนเลวในตำบลที่พวกฮิว
ตั้งบ้านเรือนอยู่ ๓ ก็ถูกบังคับให้รวมกันอยู่
เป็นหมู่แต่ในพวกของตัว ๔ ไม่ได้ไปอยู่ปะ
ปนกับชาวเมือง ๕ บางทีก็ถูกบังคับให้อยู่
ถนนหนึ่งข้างทาง ๖ ซึ่งมีแต่พวกฮิวตั้งบ้าน
เรือนอยู่เท่านั้น ๗ พวกฮิวต้องถูกกักกันจาก
การงานที่ทำได้เลี้ยงชีพร่วมกับ พวก ชาวเมือง
ถูกกักกันไม่ให้ ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน แต่พวก
ฮิวเป็นผู้ขยันและอดทนทำการงานและมีฝีมือ
ในการช่างต่าง ๆ ส่วนภายีอากร พวกฮิว
ต้องเสียแรงกว่า ชาวเมือง แต่ทว่ามีสิทธิ
เท่าชาวเมืองไม่ ถ้าในไร่ไคพวกฮิวไม่ได้
ถูกกักกันจากชาวเมือง ก็มักได้รับความ
เกลียดชังต่าง ๆ จากเจ้าหน้าที่ผู้ปกครอง ซึ่ง
พวกฮิวย่อมเอาและอดทนเอา เหตุที่พวก
ฮิวได้รับความรังเกียจต่าง ๆ ก็เพราะเขาหา
ว่า พวกฮิวนั้นนิสัยที่นำรังเกียจ ตั้งแต่สมัย
ดึกดำบรรพ์มาแล้ว เช่นมีความพลุกพลั่ง
และเอาเปรียบต่าง ๆ เมื่อทำการติดต่อกับ
ชนชาติอื่น แต่ชาติฮิวยังทนทำการงานประ

กอบกู้ความตระหนักรู้เห็นอย่างชั่วร้าย
จึงมีมีขึ้นได้รวดเร็ว และเป็นส่วนมากกว่า
ชาวเมือง แต่ไม่เคยเลียดความมั่งมีหรือ
ไม่เคยเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่ชาวเมือง ซึ่งอาศัย
แผ่นดินเขาเลี้ยงชีพอยู่ และไม่ยอมกลาย
กลายเป็นชนชาติชาวเมือง และทั้งถือตัวว่า
ดีกว่าชาวเมืองที่อาศัยเขาอยู่ด้วย เมื่อเช่น
นี้จะมีใครประหลาดใจหรือไม่ เมื่อชาติยิว
ถูกกักกันให้อยู่โดยลำพังไม่ให้เข้าพวก กับ
ชาวเมือง ? จะมีใครประหลาดใจหรือไม่
ว่า ในแผ่นดินทุกภาคที่ชนชาติยิวเข้าไป
อาศัยเลี้ยงชีพอยู่ ชาวเมืองย่อมสงสัย, ไม่
ไว้ใจ, กุหนึ่, และไม่ให้อิสระและอิสร
สภาพแก่ชาวเมือง ? จะมีชาวเมืองคน
ใดย่างที่ระพิณจาก ความกุหนึ่จาก ชาติซึ่ง
โบราณกว่าและมีชื่อเสียงดีกว่า ? ในทุก ๆ
สมัยและทุก ๆ แห่งที่ชนชาติยิวเข้าไปอาศัย
แผ่นดินเขาเลี้ยงชีพอยู่นั้น มักเกิดทะเลาะ
วิวาทและเกลียดชังกันเป็นส่วนใหญ่ เนื่อง
จากมูลที่เขาเห็นว่า ชาติยิวมีมีและกระห
กเห็นอย่างชั่วร้าย บำเรอจากความเอื้อเฟื้อ
ต่อชนชาติชาวเมืองและถิ่นที่อยู่ และทั้งคิด
เอาเปรียบต่าง ๆ ถ้าได้หลอกลวงชาติ

เบนได้เสีย ถือว่าเป็นเกียรติยศและภูมิใจ
อย่างยิ่ง เพราะเป็นชนชาติถิ่นนอกเขต
ที่พระเจ้าโปรก

ในสมัยที่ยังชนชาติยิวเที่ยว กระจัดกระ
จายไปอยู่ในแผ่นดินของยุโรปทั่วไปมีจำนวน
๓๒,๐๐๐,๐๐๐ คน ซึ่งถ้าทำให้้อย่างเหมาะ
ในประเทศปาเลสไตน์อันเป็นถิ่นเดิมของตน
แล้ว จะมากเกินไปถึง ๖ เท่า

จะมีชนชาติใดย่างที่มีจำนวน ๓๒ ล้านคน
ในโลกนี้ที่กระเป็นชาติเดิมอยู่อย่างมั่นคง ตั้ง
แต่สมัยโบราณมาจนกระทั่งทุกวันนี้ และ
ทั้งเป็นชาติที่มีความคึกคัก คอเรื่องพระเจ้า
ซึ่งชาติคนชาวทั่วไปยอม รับผิดชอบ และ นับถือ
ตาม ? แม้ โชคชะตาของชาติยิวจะบันดาล
ให้สิ้นแปรไปให้ระระชนก็ เขาก็ยังอยู่
โดยสุขสบายในแผ่นดินของโลกทุก ๆ ภาค
แต่ไม่ใช่แผ่นดินของตัวเอง ! คงจะไม่มีชาติ
ใดในโลกที่จะแข่ง ชนชาติยิว เรื่อง ความ
ทน, ความมั่งมี, ความมั่นคงต่อชาติ และ
ความยอมตนเข้าปะปนกับชาติอื่น ต่อให้
อีกพันปี ถ้าชาติอื่นดำรงอยู่ได้ ก็ยากที่จะ
เอาชนะชนชาติยิวในเรื่องนี้ได้

กู่ เกียรติ
(เรื่องเซอร์ลอคโฮลมส์ตอนใหม่ที่สุด)
พ. ทองพูนคัคคี แปลแลเรียบเรียง

(ต่อจากหน้า ๖๘๑ ฉบับ สิงห์)

ความเดิมในตอนที่ ๑

ลูกความผู้ มีศักดิ์ของเซอร์ลอคโฮลมส์
ปรารถนา จะ บังคับ การ แต่งงาน ระหว่าง
นางสาวไวโอเล็ต เทอเมอร์วิลล์ สตรีสาวสวย
ผู้มั่งคั่ง และบาร์อนกรันเนอร์ นักผจญภัย
ชอรรรมมิให้ เกิดขึ้น กรันเนอร์ได้เล่าถึงการ
เสียชื่อเสียงของเขาที่ปรากฏ มาแล้วใน ภาย
ก่อนๆ แค่งกนอยู่เห็นอลมทั้งสี่ เจ้าหล่อน
เชื่อ, และไม่ยอมฟังคำคัดค้านของผู้ใดเลย
เซอร์ลอคโฮลมส์ไปหาบาร์อน แต่บาร์อน
กลับบอกให้ระวังตัวให้ ดีในการที่เขาเข้าไป
ยุ่งย่ำในกิจการชั่ว ครั้นแล้วเขาก็ไปหา
นางสาวเทอเมอร์วิลล์ กับนางสาววินเคอร์

สตรีโศกเศร้าร้ายคน ๑ ที่ถูกบาร์อนล่อลวงมา
แล้ว โดยหวังว่า เรื่อง ของ นาง คง ทำให้
เจ้าหล่อนกลับใจได้ อย่างไรก็ดีไม่มีผลเช่นเดิม

“ต่อไปกันจะคิดอุบายดำเนินการต่อไป”
เซอร์ลอคโฮลมส์กล่าวแก่วอดสัน “แต่กัน
จะทำการติดคอไว้ ก็ยากเสมอ ----- และว่า
ไม่ได้ ข้างมันหาเล่นงานเราก่อนก็ได้ ”

และก็เป็นดังนี้จริง ๆ เพราะต่อมาอีก
๒ วัน วอดสันพบประกาศขายหนังสือพิมพ์
ฉบับหนึ่ง มีความว่า “เซอร์ลอคโฮลมส์ถูก
ตีฆ่าตาย”

ตอน ๒

ข้าพเจ้าจำได้ว่าฉันนั่งแทบหมดสติอยู่
สักครู่หนึ่ง แล้วดูเหมือนได้ฉวยหนึ่งสี่
พิมพ์มาด้วย โดยไม่ได้ยินคำร้องขอมูลค่า
จากชายผู้ช่วยข้าเดิยว และจำได้เป็นร่างๆ
ว่า ไปหยกขึ้นอ่านอยู่ในร้านขายยา ข้า
สำคัญนั้น มิใช่ความบังเอิญ

“เราได้ทราบข่าวว่า นายเซอร์ลอคโฮลมส์
นักสืบพิเศษ มีนามสกุลโฮลมส์ ได้ถูกผู้ร้าย
กลุ่มมรุมดักอย่างฉกรรจ์ ชาวไทได้ ไม่ยังมี
ละเอียดนัก นอกจากว่า เหตุการณ์ได้
เกิดขึ้นประมาณเที่ยงวัน ที่หน้ากาแฟรอสเบล
ในถนนวิเวียนต์ มีชายแต่งกายสุภาพสองคน
ได้กลุ่มมรุมดักด้วยไม้ถือ ตาม ศีรษะ และ ศีรษะ
แล้วก็ได้ลอสอกหินเข้าไปในภักดาการรอสเบล
ออกถนนกลาสเซาสทางข้างหลัง แพทย์ได้
กล่าวว่า ขาดแขนนั้น ฉกรรจ์ และนำถั่ว
อันควายที่สุด ตำรวจได้พานายโฮลมส์ไป
โรงพยาบาลชาวิเครอส แต่คนเจ็บขอให้
ไปปรึกษาที่บ้านของเขาในถนนเบเกอร์ เรา
เข้าใจว่าพวกผู้ร้ายรายนี้คงเป็นพรรคพวกของ
ผู้ร้าย ที่เคยถูก นายโฮลมส์ ปราย มาแล้ว
นั่นเอง”

ข้าพเจ้าอ่านยังไม่ทันจะจบ ก็กระโดด

ขึ้นวิ่งเข้าตรงไป ถนนเบเกอร์ ทันที ท่าน
เซอร์เลสลีย์ ลอคโฮลมส์ นายแพทย์ผู้สามารถ
อยู่ในห้องรับแขกของเพนซ์พาร์

“ยังไม่ถึงแก่หนักหนานัก” ท่านบอก
ข้าพเจ้า “กระโหลกศีรษะแตก ๒ แห่ง แต่
ความต้ออกหล่นแล้ว ผมต้องเย็บเป็นหลาย
เข็ม เวลาคือต้องการความสงขมาก แต่คุณ
จะไปเย็บมรุมดักหนึ่งก็ได้”

เมื่อได้วิญาณแล้ว ข้าพเจ้าก็ค่อยๆ
ย่องเข้าไปในห้องซึ่งมีมิดชิดคงเป็นมรุมดัก
ข้างใต้แสงสว่างเข้าแต่เล็กน้อยเท่านั้น แสง
สว่างที่ลอสอกเข้ามานั้นส่องไปทางศีรษะคน
เจ็บ ซึ่งมีผ้าพันอยู่รอบศีรษะ มีรอยโลหิตไหล
ซึมออกมาจวงหนึ่ง ข้าพเจ้าได้ยื่นโฮลมส์
ออกช่วยข้าพเจ้าเบาๆ ข้าพเจ้าจึงนั่งลงข้างๆ
และก้มศีรษะลงฟัง

“ไม่เป็นไรคุณวอลตัน, อย่าทำหน้าคน
ไปเลย” เขาพูดเสียงแผ่วๆ “อาการไม่
หนักเหมือนที่เข้าใจกันหรอก”

“ขอขอบคุณพระเจ้า!” ข้าพเจ้าร้องด้วย
ความดีใจ

“ก็ แต่ว่า, คุณ เคย จำ นาน ใน เพลง ไม่
เคยนะซี แกกัเคยรู้หรือไม่ใช้หรือ? ลำพัง

วิธีที่ควรวัก ข้ามไปอเมริกา เพื่อทำการ
ทรัพย์สินสมบัติของเขาให้สำเร็จ เรียบร้อย ก่อน
แต่งงาน กับ นางสาวไวโอลีต เคอ เมอ วิลส์
โฮลมส์ฟังข่าวนั้นด้วยอาการเพ่งเล็งความคิด
สงสัย ขำพเจ้าทราบทันทีว่าข่าวนั้นทาง
ไวโอลีตมาก

“วันศุกร์!” เขาร้อง “อีก ๓. วันเท่านั้นเอง
ก็นึกว่ามันเริ่มกะการหนีละ ไม่ได้!
มันจะหนีไปยังไม่ได้อีกก่อน วอตสัน! มันจะ
วานให้แกทำอะไรสักอย่างหนึ่ง”

“กันมานานเพื่อให้ออกไปเท่านั้น”

“ก็ละ ถ้าเช่นนั้นในเวลา ๒๔ ชั่วโมงต่อไป
นี้ แกจะต้องศึกษาเรื่องเครื่องลายคราม
จีนให้รู้ โดยละเอียด”

เขามีได้อธิบายอะไรอีกต่อไป และข้า
พเจ้าก็มิได้ซัก อาศัยที่เคยเชื่องฟัง คำสั่ง
ของเขามาก่อนนั่นเอง ขณะที่เขาพูดออก

จากห้องเดินลงมาสู่ถนนเบเกอร์นั้น ขำพเจ้า
นั่งในคำสั่งอันแปลกนั้นขยันทัก ในที่สุดขำพเจ้า
ก็ขึ้นรถตรงไปหานายไลแมกซ์ สหายของ
ขำพเจ้า ผู้ เป็นผู้ช่วย บรรณาธิการ หอสมุด
ประจำพระนครลอนดอน ที่จตุรัสเซนต์เจมส์
และยืมหนังสือเรื่องเครื่องลายครามเล่มก่อน

ข้างโตได้เล่ม ๑
ในตอนบ่ายวันนั้นทั้งวัน และตลอดคืน

นั้นอีกคนหนึ่งและยังแถมคอนขว้างวันรุ่งขึ้นอีก
ขำพเจ้าได้ กับหน้ากับตา ท้องข้อ เครื่องลาย
ครามต่าง ๆ และพยายามจำชื่อ ความ ที่
สำคัญ ๆ ไว้จนแทบหมดสิ้น โดยมีเวลา
หยดพักผ่อนน้อยที่สุด พอตกตอนบ่ายใน
เวลาที่ขำพเจ้าไปเยี่ยมโฮลมส์ ขำพเจ้าขอ
ได้ว่าขำพเจ้ามีความรู้ เรื่องเครื่องลายคราม
โบราณอยู่พอคุยได้ทีเดียว ขำพเจ้าพบโฮลมส์
ลูกจีนมานั่งอยู่ในเก้าอี้นวม ตัวโปรกของเขา
ได้ แล้ว กำลังเฝ้า คาง อยู่ในท่าตรึงตรอง
ที่ศีรษะยังคงมีผ้าพันอยู่ไม่น้อย

“เฮ้! ออกมานั่งได้แล้วหรือ?” ขำ
พเจ้าพูด “ถ้าใครเชื่องหนังสือพิมพ์ละก็ ต้อง
เข้าใจว่าแกกำลังรื้อแร่เก็บที่”

“กันต้องการให้เข้าใจกันเช่นนั้น” โฮลมส์
พูด “เออ, แกเรียนบทเรียนของแกได้แล้ว
หรือ?”

“กันได้ พยายามเรียนแล้ว”
“ดีมาก แกหาได้ คอยเรียนที่แกเรียน
อย่างคนมีภูมิได้หรือไม่?”

“ก็นึกว่าได้”
“ถ้าเช่นนั้น, ส่งหีบเล็กโยนบนท่อนหลังมา
ให้ กันที”

เมื่อขำพเจ้าส่งให้ แล้ว เขาก็ไปเปิด
ออก แล้ว ค่อย บรรจง แก้ว แพร่ จิน ที่ห่อไว้

หยิบงานลายครามใบย้อมสีฟ้างามนำรัก
ขึ้นมา

“ระวังให้ที่หนอยนะ วอตสัน เป็นลาย
ครามเปลือกไข่ เมื่อครั้งวงศ์เหิงแท้ ถ้า
ครบชุดละก็มีค่าถวายพระราชไท่ที่เคียว แต่
กันสงสัยว่าคงไม่มีครบที่อื่นอีก นอกจาก
ที่พระราชวังกรุงปักกิ่ง นักเลงเล่นลายคราม
เห็นเข้าเป็นต้องนำลายไหลเป็นแน่”

“แจะ ให้ กัน ทำอย่างไรบ้าง ?”
ข้าพเจ้าถาม

โฮลมส์ ย่นนามบัตรมาให้ ข้าพเจ้าแผ่น
หนึ่ง ในนั้นมีอักษรว่า “หมอซิลล์ยาร์ตอน
เลขที่ ๓๐๘ ถนนชาฟมูล”

“นี่เป็นชื่อของแกสำหรับเย็นวันนี้ แจะ
ต้องไปหาบาร์อนกรันเนอร์ที่บ้าน กันรู้มาว่า
ตอนหัวค่ำราว ๗ ๘.๓๐ ล.ก. มันมักอยู่บ้าน
เสมอ แจะต้องเขียนจดหมายล่วงหน้าบอก
ไปว่า จะเอาเครื่องลายครามชิ้นเอกไปให้
ตัวแเองเป็นนักเล่นอยู่เหมือนกัน และเคย
ได้ ยินว่าบาร์อนเอาใจใส่ในทางนี้อยู่มาก ถึง
ทั้งใจจะเอาไปขาย แจะบอกว่าเป็นหมอ
ก๊วยก็ได้ เพราะแกก็เป็นอยู่จริง ๆ”

“แจะให้กันขายเท่าไร ?”

“นั่นซี วอตสัน ถ้าแกไม่รู้ราคา ลาย
ครามของแเองแล้ว มันจะขี้พริ้วแกได้ ที่

เคียว จานนี้ เซอร์โฮมส์เป็นคนเอามาให้
กัน และกันเข้าใจว่า เขาจะเอามาจาก
ลูกความลึกลับของกันนั่นเอง ถ้าแจะตอบ
อะไรว่าไม่มีที่ไหนสู้ในโลกนี้ ก็คงไม่เดิน
ความจริงนัก”

“กันคิดว่า บอกให้ ไปหาเคอะทัคเคะใน
ทางนี้ ให้ คีราคาคีกระมัง ?”

“เหมาะดีที่เคียว ! บอกให้ ไปถามผู้
ชำนาญเครื่องลายคราม คิวสท์หรือชอริย
ก็ได้ แจะทำเป็นว่าเกรงใจไม่กล้ากระลงไป”

“แต่ถ้ามันไม่ยอมพยกันเล่า ?”

“อ้อ ต้องยอมแน่นอน มันสะสมลาย
ครามไว้มากเหมือนกัน และเป็นผู้มีความรู้
ในทางนี้อยู่ด้วย มันงั้นแะ กันจะบอกให้
แจะเขียนจดหมาย ไม่ต้องคอยรับก็ได้ เพียง
แต่บอกไปว่าจะมาหาเรื่องอะไรกันเสียกัน”

จดหมายที่โฮลมส์บอกให้ข้าพเจ้าเขียน
ตามนั้น เป็นจดหมายสั้น ๆ สดุดใจเราให้
อยากกของที่กล่าวไว้ เมื่อเสร็จแล้วก็ให้
ผู้ส่งนำไป พอดตกตอนเย็นข้าพเจ้าก็ออก
เดินทางไปผจญภัยโดยลำพังผู้เคียว

บ้านและ สถานที่อันภูมิฐานของบาร์อน
กรันเนอร์ แสดงให้เห็นว่าเจ้าของเป็นคน
ร่ำรวยพอการที่เคียว สมกับเซอร์โฮมส์ได้

“ลึกซึ้งมาก” เขาพูด มีแสงความ
สงสัยฉายอยู่ในนัยน์ตา “ในเรื่องราวของมีค่า
เช่นนั้น ใคร ๆ ก็อยากทราบว่ามันเป็นอย่างไร
อะไรมาอย่างไรกัน ผมไม่สงสัยอะไรว่าเป็นของ
แท้ แต่สมมติว่า เรื่องเกิดแก่ชราภายหลัง
แล้ว คุณไม่มีสิทธิที่จะขายล่ะ?”

“ผมรับประกันในข้อนั้น”

“แต่มีข้อน่าคิดว่าสิ่งที่คุณนำมาประกัน
นั้นมีค่าเพียงไร?”

“ธนาคารของผมจะตอบโต้แทนเอง”

“ถูกต้อง, แต่ดังอย่างนั้น มันก็ยาก”

“ได้เท่าที่จะซื้อหรือไม่ก็ได้” ขำพเจ้า

พูดอย่างไ้เย็น “ผมได้นำมาทนก่อน เพราะ
เข้าใจว่า ได้เท่าเป็นผู้สะสมเครื่องลายคราม
จำนวนมาก ในเรื่องนี้มาก แต่อย่างไร
ก็ตามผมจะเอาไปขายที่ไหน ๆ ก็คงไม่ยาก”

“ใครบอกคุณว่าผมมีภูมิรู้ ในเรื่องนี้?”

“ผมทราบว่าได้เท่าเคยเขียนเรื่องลาย
ครามไว้เรื่องหนึ่ง”

“คุณเคยอ่านหนังสือนั้นหรือเปล่า?”

“เปล่า”

“เอ! คุณยังอยากที่ผมจะเข้าใจได้ขึ้น
ทุกที คุณก็เป็นคนมีภูมิในทางนี้ และเป็น
นักเลงสะสม ที่มีชิ้นเอกอย่างไวด้วย
แต่กระนั้นคุณก็หาไม่ไปที่จะอ่านหนังสือ ซึ่ง

ระบอชนิกและค่าของสิ่งที่คุณมีไว้ ไม่ คุณ
จะอธิบายข้ออื่นอย่างไร”

“ผมมีธุระมาก เพราะผมมีอาชีพ
เป็นหมอ”

“นั่นไม่ใช่คำตอบ ถ้าใครมีงานอดิเรก
ของคนอย่างไร เขาเป็นต้องค้นคว้าสืบสวน
หมด การทำ มาหากินไม่ เกี่ยวกับด้วย

คุณ เขียน บอกมาว่า คุณรู้ใน ทางนี้ไม่
ใช่หรือ?”

“แน่นอน ผมรู้ยิ่งข้าง”

“ผมจะ ถาม ของขวัญ คุณ สัก ข้อหรือ

๒ ข้อได้ ไหม เพราะผมสงสัยเต็มที่แล้ว
คุณรู้เรื่องราวมาอย่างไวบ้าง และมีเรื่อง
ราวเกี่ยวข้องกับอะไรอื่นอย่างไร คุณไม่
ทราบ หรือ? ถ้าเช่นนั้น ลอง เล่า เรื่อง

กระษัตริย์วงศ์ โฮ ทางภาคเหนือ และ
พงศาวดารที่เกี่ยวเนื่องกับเครื่องลายครามให้
ผมฟังสิ”

ขำพเจ้าแกล้งทำเป็นโกรธผลสุกขุ่นขึ้น
พูดว่า

“ผมทนไม่ไหวแล้วขอรับ ที่ผมมาก
เพื่อทำประโยชน์แก่ได้เท่า, ไม่ใช่จะมาให้
ได้เท่าเสียใจ เหมื่อนเด็กนักเรียนเมื่อไ
ถึงแม้ผมมีความรู้ ไม่กลัวใครในเรื่องนี้ นอก
จากได้เท่าก็ตาม แต่ผมจะไม่ตอบ ใน

อาการที่ถามผมเช่นนี้เลย”

เขาจึงคว้าเท้ากับยวดยานประกาย
พลางก็ค้นพบว่า

“แคะเล่นทำไฉนกัน? แคะเป็นส่วย
ของโฮลมส์หรือ? แน่นอนละ โฮลมส์จวน
จะตายแล้ว, มันจึงส่งลูกสมุนให้มาเผ่ากัน
ไว้, แคะได้วิ่งไล่เข้ามาโดยไม่ไคร้ขออนุญาต
เช่นนี้ก็แล้ว แต่แคะเห็นว่าการกลืนออก
ไปนั้นยิ่งยากกว่ามากนัก”

เขาลุกขึ้นยืนโดยเร็ว และข้าพเจ้าก็ถอย
หลังมาสองสามก้าวเพื่อเตรียมรับ เวลานั้น
เขาโกรธเคืองที่ เขาคงสงสัยข้าพเจ้ามา
ตั้งแต่แรกแล้ว และเมื่อได้ถามได้เข้า เขาก็
คงมองเห็นความจริงได้ เขาวิ่งลงไปใน
ลิ้นชัก และค้นอยู่ครู่หนึ่ง ในทันที
นั้นเขาได้ยื่นเสียงกลุกกักในห้องข้างใน เขา
หยิบยกขึ้นหนึ่งอันอยู่ประเดี๋ยวหนึ่งแล้วร้องว่า
“โอ!” พลางเขก็ประคองเข้าไป

ข้าพเจ้าวิ่งตามไปครู่ประคอง และเห็น
ภาพซึ่งจำไว้ ไกรนัยคน คือนาคางที่เข
ส่งสู่สวน นั้น เขาคือ ตรง กลาง เก็น มี
เขตรลอคโฮลมส์ยืนอยู่ท่าทางคล้ายบศาค
กรวย, เพราะที่ ศิริษะ มีผาพัน เบือนโลทิศ เป็น
กรวย ๆ และหน้าก็ซีกขาว, ทากลงลึก แต่
ต่อมาไม่ดังอีกใจ เขาก็แผ่นแล้วหายลงไป

ที่พุ่มไม้ข้างล่าง ชายเจ้าของบ้านเห็นเช่น
นั้นก็วิ่งตามไปทันตา

ครั้นแล้ว! เหตุการณ์อันน่าสยดสยอง
ก็เกิดขึ้นในทันทีโดยเร็วแต่ถึงกระนั้นข้าพเจ้า
ก็เห็นฉันทิ มีมือข้างหนึ่ง — เป็นมือผู้หญิง —
โผล่ออกจากพุ่มไม้ ในทันทีนั้นบาร์อน ก็ส่ง
เสียงร้องขึ้นอย่างน่ากลัว เขากุมหน้าของ
เขารีบกลับเข้ามาในห้อง, ศิริษะชนผาพัน
เยะเยะไปมา. ในที่สุดก็ล้มลงนอนเกลือก
กลิ้งอยู่บนพรม ร้องขอความช่วยเหลือจน
สยดเสียง

ข้าพเจ้าวิ่งเข้าไปช่วย และในทันทีนั้น
คนเฝ้า ประตู และคนใช้ อีก หลายคนก็วิ่งเข้า
มา ข้าพเจ้าจำได้ว่าขณะนั้นข้าพเจ้าคุกเข่า
ลงไปพลิกหน้าศพเรศ เหลือพระฉายาขึ้นมา
ให้รีบยกแสงไฟนั้น มีคนใช้คนหนึ่งดังกับ
เป็นลม สติคืนได้ ไช้ฉากรศสำคัญเข้า
แล้ว! และเวลานั้นวกรกกำลังก็ลงไป

ตามเขมือหน้า, ทาข้างหนึ่งประตูไปแล้ว,
อีกข้างหนึ่งยังแคงกล่าอยู่ ผัวเนอะเลียค้ออน
ที่ข้าพเจ้าชมอยู่เมื่อครั้น เวลานั้นคล้ายรูปภาพ
งาม ๆ ซึ่งนายช่างได้เอาพองน้ำเย็บถูลงไป
เลยกลาย เป็นไม้ใช้ หน้า คน, เป็น ค่าง กวง
เลอะเทอะ นำเกล็ดคนน่ากลัวอย่างยิ่ง

ข้าพเจ้าได้เล่าให้พวกคนใช้ฟังอย่างย่อๆ

ว่าถูกผู้ร้ายใช้มีอาวุธศาส พวกเหล่านั้น
จึงพากันลงค้นหาผู้ร้ายในสวน แต่เวลา
นั้นมืดและฝนเริ่ม ตกลงพลำๆ การค้นหาจึง
ปราศจากผล ขณะที่เขาหาตรวจควางอยู่
นั้นเขาร้องว่า ไม่ใช่ใครที่ไหน อีนางคิตติ
วินเตอร์ นั่นเอง คีละ, อิบคาร เจ้าจะ
ได้รัยขอยแทนการอื่นนี้ โอพระเจ้า! ข้า
ไม่สามารถทนความเย็นนี้ได้แล้ว”

ข้าพเจ้าไ้เอาน้ำมันชะล้างความหนาวและ
ปัดสาส์นให้และจัดการฉีกมอรวเพย ในเวลา
นั้น ความ กินແຫ່ງ แคลงใจใน ข้าพเจ้า หาย
หมดเขาออกมอข้าพเจ้าไว้คิดว่า ข้าพเจ้าอา
ยรกาลไหนย่นคาวชาวล้า ทัมองร้องขึ้นมา
ทางข้าพเจ้านั้นให้ ดีอีก อีก ถ้าไม่ใช่เพราะ
ประวัติในการหลัง ๆ ของเขาแล้ว ข้าพเจ้า
ส่งสารแทบร้องให้ที่เคียว แค้นข้าพเจ้ารู้สึก
สยะแสดยเมื่อได้สัมผัสกับมืออันร้อนผ่าวของ
เขา ค่อมาสักครู่หนึ่ง ทัมอประจำตัว
และ นายแพทย์ ผู้ชำนาญการพิเศษ ก็มาถึง
และนายตำรวจก็มากด้วย ซึ่งข้าพเจ้าต้อง
บอกนามจริงของข้าพเจ้า เพราะ ระบิตยังไว้ก
ไม่มีประโยชน์ และเป็นการโง่ก้วย ที่กรม
สกอก แลนค ยาร์ก รั๊ก ข้าพเจ้า ดีเท่า กับ
โฮลมส์ เหมือนกัน ครั้นแล้วข้าพเจ้าก็ออก
จากบ้านมทวักบั้นนั้นตรงมาถนนเบเกอร์

โฮลมส์นั่งอยู่ในเก้าอี้ตัวโปรดของเขา,
ท่าทางเหนื่อยและหน้าซีดลงไปมาก เหตุ
การณ์ในวันนั้นทำให้เส้นประสาทแข็งแรงของ
เขาได้รับความกระเทือนมากเหมือนกัน เขา
ฟังข้าพเจ้าเล่าด้วยอาการระหุนกตกใจ

“ผลกรรม” โฮลมส์กล่าว “ขอม
ตาม สนองในวันหนึ่ง เช่นนั้นไม่ ค่องสงสัย,
นั่นในสมุกที่หญิงนั้นบอกเรา” เขาหยิบขึ้นมา
ให้ข้าพเจ้าดู “ถ้ามันไม่ทำให้การแต่งงาน
เล็กก็ไม่มีอะไรอีกแล้ว แต่ฉันเชื่อว่าทำ
อย่างใดเสียก็จะต้องเล็กกัน เพราะไม่มีสภาพ
สักวิคนใดจะทนอ่านได้เลยที่เก็บว,กันนั้นก็
แก้หญิงนั้นบอกแล้วว่า คงจะเป็นอาวธอย่งก
สำหรับเขา ถ้าเขาได้มก แต่ฉันไม่ได้พ
อะไรมาก เพราะ เกรง เจ้าหล่อนไปชบาย
ขหมก การทักกันถูกทำร้ายคองนั้น แล
เลยเหมาะยิ่งนัก เป็นโอกาสให้เจ้าयरอน
ไม่ก็กระวังตัว อันที่จริงกันอาวธอไปอีก
หนอยก่อนก็ไ้ แต่เว้องไปอเมวิกาของมัน
บังคับกันให้ลงมือ ถ้ามันไป, มันก็เอาคิตตัว
ไปก้วยเท่านั้น เพราะฉะนั้นเรากจึงต้องลงมือ
ทันที การย่องเบาในเวลากลางคืนไม่มี
ประโยชน์ เพราะมันระวังอย่างกวดขันนัก
ถึงนั้นกันจึงให้ แดไปย่องเวลาไว้ ในคอนนั้น,
เพื่อกันจะได้มีเวลาค้นหาได้สกอก กนิษฐ์ไม่

นั่นเอง มีข่าวการไต่สวน ของ คำรวนใน คดี
นางสาว คิตติวิน เฮอร์ เฮาน้ำ กรก สาก หน้า
ขาวรอน กรัน เนอร์ แต่ ปรากฏ ต่อ มาว่า ศาล
ไต่ตัดสินลงโทษน้อยที่สุด — น้อย กว่าคดีอุก
ฉกรรจ์ชนิดนี้ที่เคยมีแล้ว ๆ มาทั้งสิ้น ส่วน
เซอร์ลอคโฮลมส์นั้นมี ข่าวว่าถูกฟ้องในคดี

ย่องเบา แม้เมื่อความเจตนาในเรื่องนี้เป็น
ไปในทางที่ดีมีประโยชน์ และลูกความ
สหาย ของเรา ก็เป็นผู้ มี ศักดิ์ สูงเช่นนี้แล้ว
กฎหมายอันแข็งแกร่งของประเทศอังกฤษ
ก็กลับกลายเป็นเห็นใจและโอนอ่อน เพื่อน
ข้าพเจ้าจึงรอดพ้นจากการเข้าคุกไปได้

จามบริบูรณ์

๕๐. ถ้าจะพูดถึงลมชนิดมีเดชมหิมาแล้ว ลมเป่าช่องหูเป่นแรงร้ายที่สุด อาจ

พัดผันใจคนให้ โอนเอนไปได้ทุกทิศ แม้เกิดการสัมปหารกันทั้งโลก ก็

เนื่องจากลมเป่าช่องหูเป่นมูล.

ของ จ. ต. พิชยญาติ

มาฏ กรรม ที่ วิล ลา พัว ชา ต์

๒๑

บุญ โญ ปร ถ ม ร.

ข้าพเจ้า มีนามว่า รอเชอร์คยลิก และ ทรัพย์ซึ่งเป็นมฤตกนั้นก็พลันร่อยหรอ ข้าพ
มีฐานะไม่ดียิ่งไปกว่าคันท้องของคฤหาสน์ทั้ง เจ้าและภรรยาที่ทรูทโทรม เปลี่ยนฐานะกลายเป็น
หลาย, ก่อนกาลมหายุทธสงคราม บิดา เป็นอีก รูป ๑ ข้าพเจ้า เคย เป็นคันท้อง ใน
ของ ข้าพเจ้า มีหลักแหล่งอยู่ใน ประเทศ อาร์ คฤหาสน์ของ ลอร์ด กรูวิลล์ ที่เชอร์เชย์ ตว่า
เย็นคืนา และยักนั้นท่านไก่อ้วงลยไปเสียแล้ว นั้น ข้าพเจ้าได้ ประสพพฤติ กรรมของเลดีกรู
คงเหลือมฤตกที่ท่านสะสมไว้ ให้ข้าพเจ้า วิลล์ซึ่งมีเหตุพาลจะทำให้ พวงมุกโกลดฟ
ปกครองดูแลตลอดมา ข้าพเจ้าและภรรยา หรือนัย ๑ เรียกว่า “มุกค้ำน้ำแดง” ของท่าน
ต่างเป็นคนชอบสนทนากับ และสมัครใจให้เงิน ลอร์ดกรูวิลล์นายของข้าพเจ้าอันตะคนไปเป็น
เป็นเบี้ยโดยสุจริตว่าอยู่เสมอ มิใช่มีมานานนัก เขยื้อนแห่งตัวของภริยาสาวของท่าน หาก

แต่ท่านลอร์ดก็ไหวทัน พวงมุกกั้นจึง
ดำรงศกักอยู่

หลังจากนั้นไม่นานนัก ข้าพเจ้าพร้อม
ด้วยภรรยาก็ลาออกจากตำแหน่งทั้ง และ
แม่ครัวของคฤหาสน์นั้น มาอยู่กับมิสเตอร์
คินเนียร์ นายใหม่ ที่คฤหาสน์วิลลาพัชชาต์
ข้าพเจ้า มีเรื่องวาระ เล่าให้ท่านฟังอีกเรื่อง ๑
ซึ่ง มี เกียรติใน ส่วน ลักลอบ เสมอ ด้วย เรื่อง
“มุกกั้นาแดง”

คฤหาสน์วิลลาพัชชาต์คนเป็นคักทาสีชาว
ลานสนามรอบคักนั้น ได้ปลูกต้นไม้ป่าไม้ไว้เป็น
ระยะ ๆ คำนหลังของคัก ได้ทำเป็นระเบียบ
มีชานขึ้น และวางถนนเล็กโรยกรวดผ่าน
ไปออกถนนแค่นิช ถ้าจะพกกินไปตามที่
จริงแล้ว ในแถบวิเวียรานก็มีคฤหาสน์
วิลลาพัชชาต์คนหลัง ๑ ที่เช็ดหน้าชุดาเป็น
ศรีแก่ คำยล ตามขริเวณรอบกำแพง
คฤหาสน์นั้น ได้ปลูกคินชาคิหลากชนิด
ยังเป็นคัม เป็นเถาค่ายเลียบ กระจกและ
น้ำเย็นใจยิ่งนัก

นายของข้าพเจ้า, มิสเตอร์ เบอร์ดัน
คินเนียร์ เป็นผู้มั่งคั่งด้วยขนทรัพย์ มีอายุ
ในราวกลางคน ภรรยาของท่านนั้นคือ สตรี
ที่ชื่อว่าสวยที่สุดในแถบ โคค กะ อาชूरคน
และทำการสมรสกันมาได้ราว ๒ ปีเศษแล้ว

ในวันที่จะมีเรื่องราวปรากฏเป็นคักลักลอบ
ขึ้นภายในขริเวณคฤหาสน์นั้น ประจบด้วย
มิสเตอร์คินเนียร์มีใคอยู่ที่ยาน และวันนั้น
ข้าพเจ้าทำได้ โดยขัดเจนว่า นายสาวของ
ข้าพเจ้า คือมิสซิสคินเนียร์ ไคเรียก
ข้าพเจ้าขึ้นไปหาเธอ และออกคำสั่งขัญชา
แก่ข้าพเจ้าว่า

“บลิค วันนั้นฉันจะไป ที่ มอง โคเนอ และ
จะไม่กลับมาสำหรับอาหารเย็น”

“ซอร์บี, มาคาม” ข้าพเจ้าก็มีศรัยะ
คำนัย พलगตอบ

“มิสเตอร์คินเนียร์ คงจะกลับมาใน
เวลาบ่ายวันนั้น แต่ก็ไม่สู้แน่นัก” เธอพ
ลัไป “เพราะเชื่อว่า คงจะได้มีารถคว
จากปารีสแต่เมื่อคินนแล้ว อ้อ, ถ้าจะว่าง
ที่ฉันไม่อยู่ ถ้ามิสเตอร์ แซนคมาหาฉันละก็
แกช่วยนำจดหมายฉบับนี้ให้เขาที่ แล้ว

แจ้งแก่เขาว่า คงต้องถรรคาคอยของเขา
และจงพาเขาเข้าไปในห้องสุมค กัยอย่าลืม
วินวิจัก โขคให้สัคแก้ว เพราะเขา
มาจากทางไกล คงจะเห็นคเห็นอยละเหี้ย
ไคอยู่บ้าง”

“ซอร์บี” ข้าพเจ้าตอบ พलगยอม
ไปรับจดหมายจากเธอ ซึ่งได้จ่านำของด้วย
อักษรรนาคเขื่องว่า “ถึง — เออร์เนลค

แซนก์”

ครั้นแล้ว เรืองลูกชายขึ้น คลย
ขนสัควินพันคอ และเอื้อมมือไปหยิบ
กระเป๋าทูซึงทำด้วยทองคำ ถอดเงินออกจากร
หีบไปขึ้นวดยนครัวซึ่งทอดคอบริบอยู่ พอเอ
ให้หลังพันไปแล้ว ขาพเจ้าจึงลงมือทำอุระ
ที่ควรไว้นั้นต่อไป

อันตามธรรมคา เหล่าซึ่งมีอยู่ไว้
สำหรับรับแขกนั้น มีสเคอร์คินเนียร์โกเพน
ซื้อหามาแต่ที่ซีกกักและราคาแพง ท่านไม่
เคยยวิปากบ่นว่า เหล่าไก่หมกเปลืองไป
มากหรือรายจ่ายสำหรับค่าเหล่าออกกระสูงไป
มิได้

เมื่อ ขาพเจ้า ไซ กูญ แง เป็ค ตู ออก นั้น
ขาพเจ้ารู้สึกปลากโย่งนัก ที่เห็นชวคเหล่า
ซึ่งขาพเจ้ารักเคิมไว้เคิมชวคแต่ค่อนกลางคิน
นั้นพลึงไป คงเหลือแต่เพียงครึ่งชวค
ทั้ง มีสซิดคินเนียร์ ก็มีไค เป็นคน ที่นิยม กม
และใน บ้านก็มีไค มีการ รับแขกเหลือ คนใด
ซึ่งเป็นเหตุ ที่ทำให้เหล่าใน ชวคนั้น ต้องหมก
เปลืองไป ขาพเจ้าแกใจ โดยสัจย์จริง
และไม่ทราบว่าจะอธิบายด้วยเหตุผลใด

ในระหว่างนี้ ไคมีแขกอีกหลายพวก
บ้างก็มาด้วยวดยนครัว และบ้างก็เดินมา
และทุก ๆ พวกที่มานั้น ขาพเจ้าสังเกตเห็น

โดยซึกเรนว่า เมื่อไครับคำชี้แจงจากขาพเจ้า
ว่า มีสเคอร์คินเนียร์ยังไม่กลับมาจากปารีส
และทั้งภรรยาของท่านไคออกไปธุระนอกบ้าน
แล้ว ต่างก็วางสัสน้ำบูคองแสงคงความไม่
พอใจไปกามกัน

ครั้นไคเวลาเวล ๑๕ นาฬิกา เลี้ยงกก
กระตึงตึงลั่นขึ้น ขาพเจ้าจึงออกไปเย็บกระตุบ
แขกผู้มาใหม่นั้น เป็นชายหน้ากลม, มี
หนวดหริอมแหลมทรมผลปาก เมื่อเผชิญ
หน้ากับขาพเจ้านั้น ไคส่งเสียงถามในเชิงรับ
ร้อนถึงนายขาพเจ้า

“มีสเคอร์ คินเนียร์ ยังไม่กลับจากปารีส
เลยหรือ” ขาพเจ้าตอบ

“ฉันชื่อ แซนก์” ชายผู้นั้นพูดเร็วปรือ
“ฉันตั้งใจอยู่ว่าฉันจะพบนายของแกท่าน

“ผมมีกำหนดมาอยู่ด้วย ๑ วันน่า ของถึง
คุณ เชิญคุณเข้ามาข้างในก่อนดีกว่า”

ชายผู้นั้นยอมกระทำความคำขาพเจ้า ใน
ขณะเมื่อรับเทหมาย จากขาพเจ้าไปเย็บคณิก
อ่านนั้น ขาพเจ้าแลเห็นเขาแสงคงความไม่
พอใจ และก็พักผ่อนอยู่ไปมา

“แล้วก็ มีสซิด คินเนียร์ ก็ไม่ อยู่เหมือนกัน
กันซี”

“ซอร์รี่ และคงจะกลับบ้านหลังจาก
เวลากาอาหารเย็น เธอส่งผมให้แจ้งแก่คุณ

ว่า “คุณของเธอประเสริฐกว่าใครๆ”
 มิสเตอร์ แชนด์ ดอนโรว์ พลัง
 เขียวปากแดงดังมังกรมายังข้าพเจ้า

“คุณนายทราบว่า คุณมาจากหนทาง
 ไกลมาก ฉะนั้นจึงสั่งผมให้เชิญคุณดื่ม
 วิสกี้ - และ - โซดา เพื่อพักผ่อนหย่อนใจ”
 ข้าพเจ้ารีบตอบทอชียา

“เธอสั่งแก้วไว้อย่างนั้น?” มิสเตอร์
 แชนด์ถาม “อ้อ, ต้องการให้คุณดื่ม?”
 “ขอรับ”

“ฉันไม่ ต้องการรับเชิญของคุณนาย
 แก่” มิสเตอร์ แชนด์พูด และเมื่อซีก
 อยู่ครึ่ง ๑ แล้ว จึงพูดกลับไปว่า “แกอย่าฮัก
 คุณนายของแกนะว่าฉันพูดอะไร เคี้ยวจะ
 หมดกันเสียเปล่าๆ”

“ผมทราบแล้วครับ” ข้าพเจ้าตอบ
 แต่ได้ซ่อนความสนเท่ห์ไว้ในใจ “และ
 เธอ ได้ อนุญาตให้คุณใช้ ห้อง สมุท เป็น ที่
 ดื่มจกหมาย”

“จะ ซอยใจ” มิสเตอร์ แชนด์กล่าวตอบ
 พลัง เกิน ตามข้าพเจ้าเข้าไป ใน ห้อง สมุท
 ซึ่งได้จัดไว้ โดยระเบียบและงามตา ท่าน ๑
 ของคิวห้อง มีน้ำต่างเข็ญตรงไปยังสวน
 ปาล์มและกุหลาบ ภายในห้องมีอากาศ
 ระบายเข้าออกได้เป็นอย่างดี มิสเตอร์ แชนด์

ได้ ยักเกอตัวประจำของนายข้าพเจ้านั่งเขียน
 ข้อความ และช้าๆ นานๆ ก็เปลี่ยน
 สีตักออกมาครั้ง ๑ ครั้นแล้วข้าพเจ้าจึง
 ออกมาเสีย

ภายหลังเวลาราวอีกสัก ๕ นาที ข้าพเจ้า
 จึงกลับเข้าไปอีก และแสร้งเชิญให้เขาดื่ม
 วิสกี้ โซดาพอเป็นกิริยาอีกครั้ง ๑ มิสเตอร์
 แชนด์ก็เงยหน้าหลีกออกมา และเข็นเขี้ยว
 ตอบด้วยถ้อยคำรุนแรงว่า

“แกนั่นๆจริง, ฉันได้ขอกแกแล้ว
 มิใช่หรือ? ฉันไม่ต้องการดื่มอะไรของ
 บ้านๆ นี่เป็นอันขาด”

“ผม ได้ ปฏิบัติ คุณ ตาม คำสั่ง คุณ นาย
 ครับ” ข้าพเจ้าโค้งตัวตอบ

“ถ้าเช่นนั้น แกช่วยบอกกับเธอเด็ก
 ว่าฉันขอยใจแล้ว แต่ยังไม่ประสงค์ดื่ม”
 มิสเตอร์ แชนด์ พกพดางส่งจดหมายฉบับ ๑
 มาให้ข้าพเจ้า “เมื่อนายของแกกลับ
 ถึงบ้านแล้ว จงนำจดหมายฉบับนี้ให้เขา
 และเมื่อเขาอ่านผลออกแล้ว คงจะชอบใจ
 บ้างกระมัง” ว่าแล้วมิสเตอร์ แชนด์ ก็ใช้
 ทางตากวาคข้าพเจ้าในเชิงหยัน แล้วจึง
 กล่าวถามต่อไปว่า “แกอยู่กับมิสเตอร์
 คินเนย์มานานเท่าใดแล้ว?”

“ประมาณ ๓ เดือน ครับ”

“อยู่มาถึง ๓ เดือนแล้วหรือ?” เขาพุก
ท้วงท้วงสงสัยอย่างแปลก “ฮืม! ก็เป็น
เวลาใกล้ ๆ กับที่ เขาได้ไป อยู่ในลอนดอน
เอง แรกคงไม่เคยรู้จักนายของแกมาก่อน
ซี? ฉันเข้าใจว่า แกคงได้มารับจ้างเขาตาม
คำประกาศในหนังสือพิมพ์นั่นเอง แกชื่อ
อะไร?”

“ผมชื่อ บิลลี คาร์บี้” ข้าพเจ้าตอบ
บริษัทยาหน้า ที่ผมไป ลงทะเบียนขึ้นไว้ ใน
ลอนดอน เป็นผู้ส่งเสียผมมาอยู่ที่นี่”

“มิลสเตอร์ บิลลีเอ๋ย, ฉันรู้สึกเสียใจ
แทนแกเป็นอันมาก ที่แกเลื่อนมาได้นายที่
มีสำนักงานกับข้าพเจ้าด้วย เธอเอะ, ใน
วันมา เราคงได้มีโอกาสพอกันอีกสักหน
และต่อไปแกคงจะได้ความรู้อะไรใหม่จากเขา
อีกอก” มิลสเตอร์แซนค พุกท้วงท้วง
ซังซัง ครั้นแล้วจึงลัดกระดุมเสื้อคลุม
ขึ้นนอก และเดินออกจากห้องไป

ข้าพเจ้า แยกเอาความ สนทน่ที่ เกิดตรง
ไปนถระทั้งห้องพักอาหาร และไม่อาย
ชอบใจว่า คำพุกของมิลสเตอร์แซนค นั้นเกิน
ความไปแค่ไหน และตัวมิลสเตอร์แซนค
เอง มีพัวพัน อยู่กับนายข้าพเจ้าใน สถานใด
เวลาล่วงมาราวขึ้นสัก ๑๕ นาที ขณะเมื่อ
ข้าพเจ้ากำลังจึกเครื่องเงินอยู่นั้น ญิกส์

คนทำสวนชาวฝรั่งเศส ได้กระหืดกระหอบ
มกล้วนมาต่างห้อง ส่งเสียงละล่ำละลัก
ด้วย ความ ออกสั่น แจ่มแจ่ม ข้าพเจ้า เป็นภาษา
ฝรั่งเศสว่า

“ม’ ซิเออร์ บิลลี! ม’ ซิเออร์ บิลลี!
ออกมาข้างนอกนะ – เร็ว ๆ เข้า! มิฉะนั้น
เกิกขึ้น เร็วซี!”

ข้าพเจ้าผลุกผลอกออกมาด้วยความตระหนก
ออกสั่นเกินตาม ญิกส์มาตาม ถนนกรวดหลัง
คุกหาสน์ ในระยะครึ่งทางระหว่างประตูรั้ว
กับสวนกุหลาบนั้นมันดันไม้ โอเลกซ์ใหญ่ แผ่
กิ่งใบปดข่มมืดคลุม ภายใต้นั้น ข้าพเจ้า
แลเห็นมิลสเตอร์ แซนค นอนตะแคงอยู่

“กูซี!” ญิกส์ ร้องขึ้น “ฉันคิดว่า
ท่านสุภาพบุรุษนั้นถูกยิง – เป็นแน่แท้”

ข้าพเจ้าจึงมึนลงระจกรวรา และเห็นเลือด
สีก ๆ ชุ่มชุ่มบนเสื้อคลุม แดงได้ ไหลซ้บ
และหมวกลัดกระหลาที่สีเทานั้นกระเด็นหลุด
จากศีรษะไปอีกทาง ๑ ส่วนความเนื้อตัวตอน
นั้น มึนของแผ่นเรียบเระอยู่ ซึ่งน่าะเซอ
ว่าคงได้มีการต่อสู้กันอยู่ข้าง

“แกได้ยินเสียง บัน ยัง หรือ เป่า ี?”

ข้าพเจ้าถามคนทำสวนฝรั่งเศสนั้น

“ก็เหมือนอะไรได้ บัน แต่ สัก ๑๕ นาทีล่วง
มาแล้ว และขณะนั้นฉันอยู่ที่เคลือบที่นั่น”

ญัตติกอชย “ฉันใดแลเห็นคนๆ หนึ่งเข้าไปในคุกหาสนมเมื่อครั้งฉันที่ีกาก่อน แต่ฉันกลับไม่เห็นเขากลับออกมาอีก”

ข้าพเจ้า ยก มือ ของ มิสเตอร์ แซนคซัน คล้าย รี้ลิกยังอันอยู่ ข้าพเจ้าจึงพยงร่างขึ้น แล้วก้าวพนักเหลือนั้น ในขณะนั้นได้สังเกตเห็นเขาหายไธอย่างแรง และแล้วกลับมามีพยงยามตระเบกปากพนัก แต่ ไม่ ได้ยิน เสียง ผ่าน ล้อคอ ออก มา เลย ข้าพเจ้าจึงค่อยๆ ขยรรววงตัวเขาสง และรีบวิ่งไปโทรศัพท์เรียกนายแพทย์ลัฟฟองซึ่งอยู่ที่ถนน แคนนินซันท์ นายแพทย์รีบปากว่ารีบมาโดยเร็วที่สุด

ในชั่วขณะที่เท่านั้น ท่านก็พลันถึง และหลังจากที่ได้ลงมือตรวจอาการ ท่านได้โยนหน้าแจ้งแก่ข้าพเจ้าว่า มิสเตอร์แซนคซันไธเสียแล้ว โธษะ ! แผลของนายข้าพเจ้า ถูกผู้ร้ายหลอหลอกจากกรรมเสียแล้ว ! ข้าพเจ้าจึงหันกลับมาโทรศัพท์แจ้งไปยังสถานีตำรวจ ที่ถนนแคนนินซัน และนายตำรวจจึงรีบมีผู้ทำทางแก่ข้าพเจ้า และมิไธเรา รีบนำทาสแก่ไธรีบมายัง ที่เกิดเหตุ พร้อมด้วยเจ้าหน้าที่พลเรือนอีก ๓ นายทันที เมื่อไธขึ้นสู่รถ พลิก ศพ เสริ้งแล้ว จึงได้ ไธ ส่วน

ข้างคำโดยลือชกตลอด ข้าพเจ้าเป็นผัวซึ่งต้องไปไธการนัดกันนอนสวน แต่ในกระบวนไธให้การทักกล่าวไปแล้วนั้น ข้าพเจ้ามิได้ แทรก ความ ปลุกใน เรื่อง เหล่านี้สักไธหายไปแล้วเลย

“มอริเชอร์ บิลลี, ฉันไธการทรวกๆ ข้อความ ใน รศหมาย ผู้ตาย ผักไว้ ไธนัยของแก่” ข้าพเจ้าจึงยื่นรศหมาย ฉะนั้นส่งไปเมื่อฉกฉกอ่านจบแล้วมอริเชอร์จึงร้องจิบนกลัยมาไธข้าพเจ้า พลางพูดเป็นภาษาฝรั่งเศสว่า “ปลุกมาก ! แก่อ่านคู้”

ข้อความ นั้นมีว่า คิง... “พอเรื่องราวนี้ผ่านพ้นไปแล้ว ท่านไธใช้ภาษาจีนไธเขียนรศกหลัน ท่านพลิกแปลงตัวท่านจนรอกไป แล้วท่านก็กลับอลมาคำวามซึ่งเขียนขายมิลลิส อี. อิก แต่ท่านเอ๊ย, สำหรับฉัน เรื่องระกิกกับข้อของเมินเสียเกิด ฉะนั้นขอไธให้ท่านรู้ไว้ว่าพอฉันไธรับโทรศัพท์จากท่าน ฉะนั้นไธวิ่งตรงคิกมาที่เคียว เมื่อวานนี้ฉนมาถึงบ้านแล้วไธพักเพื่อสับเสาะว่า เมื่อสามวันก่อนนั้นท่านระหนอยที่ไธ และท่านไธไธการส่งไธลงไปแล้ว ท่านไธทำลายไธยอนคั้นเสียแล้วไธใหม่ ? ฉนยอมค้วคลุกคลีร่วมมอริการทำทรวกกับท่าน และท่านเป็นผู้

ได้เงินจำนวนนั้นไป... ท่านได้หักหลังฉัน
คราวนั้นฉันหักคอท่านอย่างสะ... ฉะนั้นโฆษณา
ความจริง... แต่ก่อนจะทาสไป... ฉะนั้นยอม
ให้ โอภาสแก่ท่าน... คือพรุ่งนี้เวลา ๑๑ นาฬิกา
ฉันจะมาหาท่านอีกครั้ง... ถ้าเกิดการใดะยัง
อีก... ท่านและ... เธอจะทราบ... — เขาจะ
ฉันเชื่อว่าท่านคงยังหวังความเป็นไทยอยู่... คึก
กู่ไรร้อยคอขณะ... — — — — เธอเรนส

“ข้อความในเทศมหรานี้... อย่างน้อยก็ช่วย
ให้ได้เห็น... ว่า... ชาวอังกฤษผู้ท่าน... เป็น
ปฏิปักษ์ก่อนายของแกโดยครั้ง... นายตำรวจ
กล่าวแก่ข้าพเจ้า... “แต่ว่าเขาดูฆ่าตาย
ไคอย่างไค... เพราะท่านเป็นทาส... และไม่มี
ฉันทะเปลี่ยน”

“จากการพยากรณ์ตรวจศพ... ผมเจ้า
ไว้ว่าคนร้ายได้... โชนเล็กยาว”... นายแพทย์
ลัฟฟองแถลง... “ผู้ตายคงได้... สิ้นใจก่อนหน้าที่
มีผู้มาพบไม่นานนัก”

นายตำรวจ... อังวียง... ไม่พอกว่ากระไร
ต่อไป... เป็นต้น... ลับคางอยู่ไปมา... สำหรับ
ข้าพเจ้าเองนั้น... ไม่อาจใจเคาเงื่อนข้อใด
ให้กระจำ... ยี่ไป... กวักที่... ข้าพเจ้าได้ให้... การไป
แล้วนั้นอีก... และในเวลาถัดไป... นายตำรวจ
อังวียงได้... สั่งให้... เจ้า... ทัก... ซึ่งสมทบมา
นั้นเจ้าสืบสวนตรวจค้นรอบ... บริเวณ... ก็ยัง

ทำการ... ฟอกซัก... บรรดาคนใน... บ้าน... ทักทุก... คน
ครั้นแล้วจึงได้... การเคลือบศพของ... มีสเคอร์
แดน... ได้ไปยัง... สสานที่... แคนนิช

ข้าพเจ้าได้พยายามโทรศัพท์ไป... เกี่ยวกับความ
นาย... ผู้หญิงของข้าพเจ้าหลายครั้ง... แต่ก็หา
เป็น... ที่สมประสงค์... ไม่... ข้าพเจ้าไม่อาจกำหนด
ว่า... เธอจะ... ได้... ไป... แต่... และ... ทำให้
การของข้าพเจ้า... ที่กล่าวว่า... มีสเคอร์คินแนบ
นาย... ข้าพเจ้าจะกลับไปบ้านโดยรวดเร็วในช่วงเวลา
ย่ำค่ำนั้น... กระทำให้... นายตำรวจ... อังวียง... สัมค
ไททอน... อยู่ต่อไป

จากการ... ตรวจค้น... ตามสถานที่ต่าง ๆ... รอบ
บริเวณ... ที่มีการฆาฏกรรมนั้น... คงมี... ได้มี
ร่องรอยปรากฏช่วย... เหลือให้... ได้... โชน... เป็น
เคาเงื่อน... ได้... ได้... ผู้ร้ายอย่างใด... พันคืนตรง
นั้นแล้ว... ก็... แข็งและแตกกระแหง... ไม่อาจ
ตั้ง... เกศ... รอบ... เท่าที่ตรวจ... โดย... ชัก... เบน

“ฉันเชื่อว่า... คนร้ายคงจะนอนหลับอยู่
ใน... สุ่ม... ข้างทางนั้นเอง... ครั้นผู้ตายเกิด
ผ่าน... มาใน... ระยะ... ตรวจ... มี... จึงได้... โชน... ยัง
ทันที... นายตำรวจ... อังวียง... ออก... ความเห็น
“คุณ... เจ้า... ใจว่าคนร้ายนั้น... เคยมีการคอย
อยู่... อย่างนั้นหรือ... ?”... ข้าพเจ้าถามขึ้นด้วย
ความ... เขาใจได้

“นั่นก็... น่าจะเป็นเช่นที่กล่าว... และข้อความ

แก่ข้าพเจ้านั้น ถ้าพิเคราะห์ที่คนนี้จะทำให้
เชื่อว่า มีปมสำคัญของคนอยู่ อันหนึ่งแหละทำให้
ให้นายตำรวจกองพิเศษ อังวิธองต้องนั่ง
อธิไรไต่ทรงธงและคิดใจไปเป็นนักเป็นหนา แต่
ถ้าทวนไประลึกถึงรูปความที่กำลังเป็นอยู่นั้น
ในระยะเวลาที่เกิดฆาฏกรรม นายของ

ข้าพเจ้ากำลัง เกิน สำนวนรถไฟจาก ยาริสมา
แคนนิสอยู่ จะให้ข้าพเจ้าปรึกษากับใครได้
ว่า ท่านเป็นคนร้ายของคดี อันนี้ ถ้าได้
ย้อน กลับไป พูดยัง นายผู้หญิง ของ ข้าพเจ้า
สมมุติว่าเราแสร้งเสือกขึ้นว่า เธอหลบ
ซ่อนอยู่ และแล้วก็ทำร้ายผู้ตายด้วยสัณ
เจตนาโดยน้ำใจมีมเหิดทวารณ กาวจะเป็น
ไปได้และฤๅ ? ความลึกลับในรูปใด ที่
มีสเตอร์แซนคักมอยู่ ?

อังวิธองได้ จักการ ส่งเจ้าหน้าที่ไปประจำที่
สถานีรถไฟ แคนนิส และสั่งว่าถ้ามีรถ
ด่วนจากยาริสมาถึง และมีมีสเตอร์ คินเนียร์
เกินสามมาด้วยแล้ว ให้รีบโทรศัพท์แจ้ง
ทันที ส่วนตัวท่านเองนั้นจะอยู่คอยนาย
ผู้ชายและผู้หญิงของข้าพเจ้าทางบ้านต่อไป
ครั้นเวลา ต่อมา ประมาณ ๑๘ นาฬิกาถึง
ได้มีเสียง กระดัง เวียกปรกฏ ที่น่า ประหลาด
ข้าพเจ้าจึงรีบไปใช้กระบี่ และพอย่านมาร์
ควิส เกอ ลูญาโน ขุนนางกิตติมศักดิ์แห่ง

ประเทศเสปญ อยู่ภายใน ๑๕ และเป็น
แขกที่สนิทชิดเชื้อไปมา หาผู้นำของข้าพเจ้า
เสมอ ทั้งเมื่อครั้งอยู่ในลอนดอนและที่นั่น

“บิลิก, มีสเตอร์คินเนียร์กลับแล้วรึ ?”
ท่านมาร์ควิส ตามแปลน ภาษาอังกฤษ ท้ายสำ
เนียงแปร่งตลอดไปทางสำเนียงชาวเสปญ

“ยังไม่กลับขอรับกระผม, ไมสเตอร์”
ข้าพเจ้าตอบ “เกล้ากระผมทราบดีว่า คำวันนี้
ท่านจะกลับจากยาริส”

“คำวันนี้ของแก่นะ เวลาอะไรกัน ?”
ขุนนางเสปญ ผู้มีดวงตาคมลึก รูปร่างสัณ
สองใน ตระกูลที่ ลูญาโน ซึ่งเป็นตระกูลที่
เรืองนามอยู่ในแคว้นเสปญ นับแต่โบราณกาล
มาแล้ว แต่ สัตก พรหมที่ ๑๔ กับได้เคยเป็น
ตระกูลที่เคย สงครามกับชาวมาร์เพอญูชาติ
กล่าวตามข้าพเจ้า

“เกล้ากระผมไม่อาจกำหนดให้เป็นที่แน่นอน
ได้อะ, ขอรับกระผม” ข้าพเจ้าตอบ ใน
ขณะนั้นอังวิธองได้ มายืน แอบใกล้กับ ข้าพเจ้า
อยู่ “แต่เกล้ากระผมเชื่อว่า บัดนี้ท่านได้
ออกจากยาริสแล้ว แล, ไม่ทราบแน่ชัดว่า
มาถึงที่นั่นเวลาใด”

“แล้วขีญอวลาเล่า ?”

“คงจะกลับมาถึงอาทรวเย็น” ข้าพเจ้า
ตอบ “เพราะเธอนั้นรดยนคว่ำไปหมดใจเนอ

ขอวิกรมม”

“ถ้าเช่นนั้นก็แล้ว แกรงขอกซึ้งอว
และนายของแกควยว่า พรุ่งนี้เข้าฉินจะ
มาใหม่ และมีเรื่องร้อนที่สุดที่ค้องพบเขา
โดยด่วน”

เมื่อครั้งที่มิสเคอร์คินเนียร์ อยู่ในลอน
ดอนนั้น ท่านมาร์ควิสผู้ขึ้นพักอยู่ที่ สมิธ
ไฮเตล และเคยไปมาหาสู่กับนายของข้าพเจ้า
อยู่เนื่อง ๆ คุณเป็นที่ชอบพอกันยิ่งนัก และ
มิส ซิส คิน เนียร์ ได้ แนะนำให้ ท่าน รู้จัก กับ
นางสาวผู้ ชื่อว่า มิส ไฮไฮเบล เซอร์ซ
ค่อจากนั้นมา มากกว่า ๓๒ ครั้ง ที่ ข้าพเจ้า เคย
พบ ท่าน มาร์ควิส พานาง สาว ผู้ นั้น ไป เทียว
และมีเลี้ยงอาหารกัน ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจว่า
บุคคลทั้ง ๒ คงได้ ประภาศพินัน กัน
เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

มิส เซอร์ซ นั้น เป็นสตรีสาวรูปร่างสูง
และค่อนข้างเปรี้ยว ไม่มีความงามมากนัก
บิดาของ เจ้าหล่อน เป็นชาว สวต ที่ โคเวนต
การ์เคน ข้าพเจ้าทราบมาว่า เจ้าหล่อน
รับมรดกจากบิดาเป็นจำนวนมากมาย

เมื่อท่านมาร์ควิสกลับไปแล้ว อังว็อง
จึงถามข้าพเจ้าว่า ท่านมาร์ควิสนั้นคบใคร
ที่ไหน ข้าพเจ้าก็ได้แจ้งให้ โดยละเอียด แต่
แทนที่เขาจะสอแกล้งกิริยาคนแค่น เขากลับ

ชมมีผลพลง ออกเสียง ทวนนาม ของขุนนาง
ชาวเสปญอยู่ใคอ ที่สุดจึงกล่าวออก
มาว่า

“ฉัน เคย ได้ ยินชอ ขุนนาง เสปญผู้นี้มา
ก่อนแล้ว คุณทำก็เชื่องดี”

“ครับ, ท่านมีชื่อเสียงโด่งดังมาก
แต่ว่า นั้นแหละ ครับ กระเบา คุณเหมือน จะเบา
กว่าความโด่งดังของชื่อเสียงท่าน” ข้าพเจ้า
คชยออกความเห็น “ทุกวันนี้ ขุนนาง เสปญ
โดยมากออกจะแคลนด้วยคามมั่งคั่งอยู่”

ต่อมาอีกราว ๓๐ นาที เสียงกระดัง
โทรศัพทดังขึ้น ข้าพเจ้าจึงรีบไปรับสาย
แต่โทรศัพทนั้นต้องการพักขังอีกรองเพราะ
เช่นนั้น ข้าพเจ้า จึงไม่มี น้ำที่เกยวข้อง ค่อยไป
ครั้นเมื่ออีกรองพักยและวางสายแล้ว จึง
มาพูดกับข้าพเจ้าว่า

“ไกรยแจ้งว่า มอชเชอร์คินเนียร์มี
ไกรมากับรถทวน หากเหตุนี้ทำให้ฉันเชื่อ
ว่าเขาคงจะมากับรถเที่ยวก่อน และได้มา
ถึงทันแล้ว”

ข้าพเจ้าต้องสอทั้งเพราะคำพูดของอังว็อง
เพราะ ถ้า ประพฤติ การได้ เป็นไป อย่างที่อัง
ว็องเชื่อแล้ว ก็ย่อมหมายความว่า นาย
ของข้าพเจ้าได้ลอบมากำกัศรัศรของท่านโดย
เรตนาริจจึงตามทราวงสัยกันอยู่

ครั้นแล้ว นายตำรวจ อธิวอองก็ออกจาก
คุกหาสน์วัดลาพัชชาดไป ข้าพเจ้าจึงนำ
รูปความ นมาหา รือ กัย ภรรยา ของ ข้าพเจ้า
ความเห็น ของเราทั้ง ๒ ร่วมพ้องกัน พอฟังได้
อยู่ว่า เรามองไม่เห็นทางใดที่จะชี้ให้เห็น
ว่า นายทั้ง ๒ ของเราจะมีโทษอะไรอาทวเช่น
นี้ ประการ หนึ่ง เล่า ตลอดเวลาที่เรารับใช้
อยู่นั้น เราได้ด้วยความสุขร่มเย็นเป็นสุขมา
ระลึกถึงบุญคุณเขื่อนัก ข้าพเจ้าได้ตั้งใจ
อยู่โดย เก่งเกียว ว่าจะไม่ยอม อธิบายความ
สัมพันธ์ของชาฏกรรมรายนี้แก่ผู้แทนหนึ่งสื่อ
พิมพ์คณะใดเป็นอันขาด

อีกคราวข้างหน้าอีกเคย มีสซิส คินเนียร์
กลับมามีบ้าน และเมื่อได้ทราบงานถึง
เหตุการณ์ ทางบ้านจาก ข้าพเจ้าโดย สอียก
แล้ว สอียกเห็นวงหน้าของเธอสักสลด
และร่างมีสันนูนขึ้น

“แกเนโนะว่า มีส เทอร์ แชนด์ คาย
เสียแล้ว!” มีสซิสคินเนียร์กล่าว พลาง
กักริมฝีปากของเธอ

“มีสเทอร์ แชนด์ ถึงแก่กรรมจริงครัย,
มากาม” ข้าพเจ้าตอบ “และเรื่องนั้นลึกลับ
มาก” ข้าพเจ้าหยก มองดูหน้าเธออยู่สัก
ครู่แล้ว ข้าพเจ้าจึงกล่าวสลับไปว่า “ผมมิ
ได้วินิจฉัยให้เขาคำ ตาม ที่คุณ นายสั่งผม

เพราะเขาขี้เขล — และพูดว่า จะไม่ยอม
คมอะไรของบ้านนี้เป็นอันขาด!”

มีสซิสคินเนียร์มน้อยๆ ทั้งท่วงหน้า
ของเธอยังซัดขาวอยู่

“นั่นแหละ, บล็ค, เครื่องคมที่เราจะ
จักเลี้ยงเขานั้น ก็เป็นของธรรมดา แต่ว่า,
ทำไมเขาจึงถูกยิงตาย — น่าอนาใจ”

“ตำรวจได้เข้ามาไต่สวนครัย” ข้าพเจ้า
กักริมฝีปากแล้ว ครั้นแล้วข้าพเจ้าจึงเล่าถึง
ว่ามี ท่านมาร์ควิส เกอ ลูญาโนมาหาเธอ
อีกเรื่อง

“อ้อ รือสมาหา!” เธอพูด “แล้ว
ทวนว่ากระไรอีก?”

“ท่านสั่งให้เรียนว่า ฟรังก์จะมาก
ครัย,มากาม”

“ท่านไม่ได้ พยมีสเตอร์แชนด์ หรือ?”
เธอถามด้วยอาการวิปริต

“ผมไม่ทราบแน่ ครัย, แต่ว่าได้มา
ภายหลังที่เราได้พยมีสเตอร์แชนด์ถูกยิงตาย
เสียแล้วในส่วน”

“ก็แล้วท่านรู้หรือเปล่าแล้วว่า แชนด์
ได้ตายแล้ว?”

“ไม่ทราบครัย, มากาม, ผมไม่ได้เรียก
ท่าน เพราะเห็นว่าเรื่องนี้เป็นเรื่อง ในบ้าน
เกี่ยวอะไรกับคนในบ้านเท่านั้น แต่ว่าท่าน

อาจะทราบจากหนังสือพิมพ์อย่าง เพราะ
เมื่อสักครู่หนึ่ง มีผู้ขับขานหนังสือพิมพ์มา
ขอกรรณ รวบรวมคน และยังมีอีก มีได้ แกะ
อะไรไปเลย”

ในเวลาราว ๓ นาฬิกา มีสติเกอร์
คืนเนียร์ นาย ของ ข้าพเจ้า ได้เข้ามา
ถึงบ้านพร้อมด้วยหีบห่อเครื่องเดินทางเต็มรถ
และเมื่อ ข้าพเจ้า กรวณเข้าไป แดงแดง จึงร้อง
ราวที่เกิดขึ้นแก่ท่านแล้ว ท่านขึ้นนั่ง และ
สั่งให้คนรถอยู่คอยต่อไป ข้าพเจ้าเป็นผู้นำ
ท่านไปยังศาลที่มีการฆาตกรรม ซึ่งเวลา
นั้นมิได้แสงสว่างให้เห็นไม่สู้ดีนัก

“ทำไมมันจึงข้างอุบาทว์พระรถอย่างนี้!”
ท่านร้องขึ้น “ใครเป็นคนยิงอาชญากรรม
เช่นนี้” ข้าพเจ้าตอบว่า “ให้ฉันฟัง
หรือเปล่า?”

“มีครับ, แก่ตำรวจได้ ชักไวเสียแล้ว”
ข้าพเจ้า สังเกต เห็น อีวี ขาบของ นาย
ข้าพเจ้าเปลี่ยนไปอยู่ข้าง และในขณะออก
เค้นที่ท่านก็ก้มหน้าอยู่รอก ๆ

“เมื่อเช้านี้คุณไม่อยู่บ้านนั้น” เขา
สแกนความไม่พอใจอะไร บ้าง หรือเปล่า?”
มีสติเกอร์คืนเนียร์ ถาม ด้วยคำ กระอ้อม
กระอ้อม

“เขาได้แจ้งอยู่ว่า เขาคงจะพบคุณอยู่

ที่บ้านครับ” ข้าพเจ้าตอบ

ในขณะที่มีการซักถามกันอยู่นี้ มีสติ
เกอร์คืนเนียร์ ได้ออกมาบ่อย ๆ สักของเรือ
และทั้งๆ มีสติเกอร์คืนเนียร์ อย่างน่าปลาค
ครันแล้ว เขายัง บอกถาม ของ เรือ ถึง เรือ
มาร์ควิส เคส ลูญาโน

“ถ้าเช่นนั้น” สติเกอร์คืนเนียร์ ได้
ของข้าพเจ้าพูด พลางจึงไปยังกรรณ

“ยังคะ, ยังไม่รู้, บลิตซ์ก็ยังไม่
บอกให้รู้”

“ดี” นายของข้าพเจ้าพูด “แต่
ฉันจะต้อง รีบไป ที่แกง นิส เพื่อ พบพวก จาก
เจ้าหน้าที่ เราจะต้องยุ่งเกี่ยวกับเรื่องอุบาทว์
ร้ายแรงกว่าจะรอด” พลางหันมาทาง
ข้าพเจ้า “บลิทซ์, ของ วิสกี้ - โชคา ลัก
กับเด็ก”

ข้าพเจ้าปฏิบัติตามประสงค์ และแล้ว
ท่าน ก็ขึ้น รถ คน หรือ อยู่บนรถ ออก ทั่ว ไป
แค้นใจทันที

ข้าพเจ้าเข้านอนเวลาเที่ยงคืนพอดี และ
นายของข้าพเจ้าคงได้ กลับมาในตอนเช้ามี
ฉันทน์เมื่อข้าพเจ้าตื่นแล้ว ญาติ คนทำสวน
ได้เข้ามาบอกแก่ข้าพเจ้าว่า มีคนต้องทำการพบ
ข้าพเจ้าอยู่ข้างบ้านนอกถนน ข้าพเจ้าจึง
ค่อย ๆ ย่องลงไปโดย มีให้นาย ทั้ง ๓ ของ

ข้าพเจ้ากับและทนายเรื่อง ข้าพเจ้าโทพบ
นายตำรวจ อังวิธอง แต่งกายปลอมเป็นชาว
ชนบทบ้านนอก

“แกสับใจความว่ากระไรบ้าง?” อังวิ
ธองถามข้าพเจ้าโดยรีบร้อน

“มีโทษอะไรเลยครับ, แต่ว่าได้เห็นท่าน
สแกงอากรวิศกรว่า ท่านมารักวิศ เกอ ลู
ญาในเรื่องของของแซนค และเปเนเพราะ
อะไรนั้น - ผมยังไม่ทราบละเอียด”

“ฉันจะบอกให้แกรู้ไว้ คือ มองซีเออร์
คินเนียร์ นายของแก ได้มาถึงแคนนิซ ก่อน
เที่ยวรถควมมาถึงนานแล้ว ได้มีผู้พบเขาที่
รโคธ เพรียส ราวหนึ่ง ชั่วโมงีกา ก่อนที่คิ
นเนียร์ เกิดขึ้น” อังวิธองพูด

ข้าพเจ้าถอนใจดังอีกครั้ง

“เขาแสร้งลงใจให้ใครๆ ฟากันมาเชื่อว่า
เขาได้มา จาก มารีโซยส์ ถึง แคนนิสโดย รถ
ขบวนธรรมดาซึ่งถึงเมื่อคืนนี้เวลา ๒๐ นาฬิกา
ที่คินเนียร์ ได้เข้านักเพราะ คินวางคนของคินเนียร์ ที่
สถานีรถไฟ ครั้น ถึง เวลา ๒๐ นาฬิกา
๔๕ นาที เขาได้กลับมายังห้องพักของเพอ
ซีอริยหีบห่อต่าง ๆ อีก เพราะหีบห่อเหล่านั้น
มา กับ รถ ขบวน ที่มา จาก มารีโซยส์ ถึง ที่
นั้นเกีย”

“ถ้าเช่นนั้นคุณ ก็ เจริญ สงสัย ฉะเพาะ

ตัวท่านเต็มทีครับ”

“อ้อ, แน่แน่นอน, แต่ว่าเราจะคอยจนกว่า
จะมีกรณีเป็นเหตุผลมาแวกล้อม และถ้า
เราจะทำเป็นเฉย ๆ เสียไม่กระตือรือร้นแล้ว
เราอาจได้เค้าเงื่อนมาใหม่ก็ได้”

“เมื่อ คินเนียร์ ท่านไป หากุณไม่ใช่ หรือ
ซอริย์?” ข้าพเจ้าถาม

“ผู้ช่วย ของ คินเนียร์ เป็นผู้ รับแขก แทน คิน
เนียร์คินเนียร์ยังไม่อยากจะพบเขา “โดยเหตุผล
หลายอย่าง” อังวิธองตอบ เมื่อนั่งอยู่ชั่ว
พักใจแล้ว ท่านก็กลับหลังหันเดินตักสวน
โอดิฟฟากทรงขำม ไปยังแคนนิซทันที

ต่อมาในราว ๑๐ นาฬิกา ท่านมารักวิศ
ขุนนางสไปญูนั้นมาถึง และได้เข้าไป
สนทนากับนายของข้าพเจ้าในห้องสมุด บางที
ท่านมารักวิศอาจ จะ ยังไม่ ประจักษ์ ต่อเหตุที่
เกิดขึ้นก็เป็นได้ เพราะบรรดาหนังสือพิมพ์
ทั้งหลายซึ่งจำหน่ายในตอนเช้า นั้น ได้ลง
ข่าวคลาคล่ำเคลื่อนว่า ฆาฏกรรมนั้นได้เกิด
ขึ้นนอกบริเวณคดีหาสน์ ที่ถนนสายทักซิโดนิช
และมีได้ลงลายละเอียดว่า เป็น ประการใด
ต่อไปอีก ทั้งนี้เนื่องแต่ใจแรงความของ
นควาณิบาลสั่งให้ปิดกั้น เกรงว่าการสืบสวน
จะเลี้ยวรอบ และระเขียบนในประเทศฝรั่งเศส
เจ้าหน้าที่เคยปฏิบัติอยู่เสมอ การสนทนานั้น

กินเวลาสัก ๑๐ นาทีเท่านั้นก็รู้สึก และ
แล้วข้าพเจ้าได้เห็น ขุนนางชาวสเปนผู้นั้น
ข้าลา และออกจากคุกหาสน์ไป

เวลา ๑๓ นาฬิกา ข้าพเจ้าได้รับโทรศัพท
ของกรมตำรวจ ๑ ซึ่งให้ข้าพเจ้าพร้อมด้วย
ญาติ คนทำสวน และคนใช้อื่นๆบางคน
ไปยังที่ทำการ และในระยะเวลาที่กล่าวนั้น
จวบกับนายทั้ง ๒ ของข้าพเจ้า มิได้อยู่บ้าน
เพราะฉะนั้น พวกเรา จึงได้ ไปโดยที่ท่านมิได้
ระแคะระคายอย่างไร

บ่ายวันนั้นเอง ข้าพเจ้า ต้อง ไป พบ นาย
ตำรวจอังริองที่กรมนครบาลอีกครั้ง ๑

“นายของแกดูเหมือนพยายามที่จะทำกิจ
ท่านมารควิส เพื่อนสนิทซึกเซียสียอีก
คน ๑” อังริองกล่าว “วันนั้นเวลาเที่ยง
ขุนนางชาวสเปนผู้นั้น ได้ กลับไป เขาเซโลนา
แล้ว—ด้วยอาการวิบรอน ทำให้เป็น
เช่นนั้น? และสุภาพสตรีอีกคน ๑ ซึ่งไปที่
คุกหาคน วิลาพัชชาติ ขณะเมื่อ แกไม่อยู่
และ จะ ไป อีก ใน เวลา ย่ำ ค่ำ วัน นี้ เป็น
ใครกัน?”

“ผมขอเรียนเป็นสัจย์ว่า ไม่ทราบเรื่อง
เลย” ข้าพเจ้าตอบ

“ถ้าเช่นนั้นละก็, แกรีบกลับไปให้ก่อน
เวลา ย่ำ ค่ำ แล้วสิยกู ได้ความว่าอะไรแล้ว

จงแจ้งแก่คนทางโทรศัพทเป็นส่วนตัว เวลา
นั้นฉันกำลังกระหาย จะ ใ้ ไร ก็ ัก แยกทุก คน ที่
ไป เข้ยม ใน คุก หา สน นั้น ”

“นายของผมนั้นเข้ยมมากมายหลายหลาก
นักครับ”

“ฉันรู้แล้ว แต่มีอยู่บางพวกที่เราไม่
ประสงค์จะรู้จัก”

ข้าพเจ้ามองดูนายตำรวจด้วย ความ แสบ
ระส่นแก่ที่

“อา! มอซิโฮอวยลิต” อังริอง
กล่าวสลับไป “ฉันทราบขึ้นใจได้ว่า ในเวลา
อีกไม่นานนัก, ฉันจะเปิดโฉมหน้าของคัก
เรื่องนี้ ให้แก่ปลายากโยอย่างคักไม่ถึง ๑๐
ทั้งนี้โดยบอกต่อไป”

ข้าพเจ้ากลับมาถึง วิลลาพัชชาติ ใน เวลา
ประมาณ ๑๗ นาฬิกา ณ ที่นั้นข้าพเจ้าได้
พบผู้แทนคณะหนึ่งสี่สิบห้าหลายคน และ
นายของข้าพเจ้า คงจะได้เล่า อะไร ให้ ไป ย่าง
แล้ว และสำหรับตัวท่านทั้ง ๒ นั้น วิตและ
อาภักิวิยา แยกไปจากอาการเดิมอยู่มาก

“นั่นละ, ยลิต” นายข้าพเจ้าเรียก
ข้าพเจ้าไปพูด “มาร์ซันเนส เกอ ลูญาโน
จะมาทันเวลา ย่ำ ค่ำ ตรง แกจงเป็นผู้แทนฉัน
ก่อนรับเธอให้ส่มด้วยเกียรติ และเรียนไว้ว่า
ฉันทั้ง ๒ ได้กลับมาถึงบ้านแล้วโดยสวัสดิภาพ

แต่ได้ไปทันที เพื่อตกลงในระหว่างอย่าง
เมื่อตอนย้ายเสียแล้ว อย่าลืม แก่ต้องเขียน
ขอประทานโทษ และแก้ตัวให้เหมาะ เธอ
มาทนเพื่อระตามหาสามีของเธอ และความ
จริงมีอยู่เพียงว่า ท่านทั้ง ๒ ผิดพร้อมของใจ
กัน—แต่รู้ก็อยู่แล้ว และฉันไม่อยากพัวพัน
อยู่กับเรื่องผิดๆ เมียๆ ของเขา เพราะฉัน
จึงต้องปลัดตัวไปให้พ้น”

“ขอรับ” ข้าพเจ้าคอยพลาถกัมคิริยะ
คำนับ และหลยคาถาลิ้นความปลาใจไว้
ภายใน

“แต่ต้องไปที่กรมนครบาล และพลอย
ลำบากยุ่งยิ่งไปกับเขาด้วย” ท่านพูดต่อไป
“ฉันก็คิดถึงเรื่องแซนคักวราโคแล้ว รู้สึกสอ
อนาถเสียเหลือเกิน ที่จริงแซนคักเป็นเพื่อน
ที่คุ้นเคยรักใคร่ของฉันมาก ใครหนอช่าง
มีใจอิจฉาริษยาการ ฆ่าชีวิต มนุษย์ได้ลงคอ !
ฉันนอนใจ อยู่ว่า มัน คงไม่ พ้น มือ คำนวณ ไป
ให้หรือก”

ข้าพเจ้ายืนสงบนิ่งอยู่ ไม่ปรียากพูดที่เป็น
เช่นนั้นเพราะไม่ทราบว่าจะพูดด้วยถ้อยคำใด
อันจะข้อที่สถิตใจข้าพเจ้า มากกว่า อันนั้น ก็คือ
ขณะที่เกิดฆาฏกรรมขึ้นนั้น นายข้าพเจ้า
ก็ได้อยู่ที่ถนนนิชด้วย ส่วนที่ตกลงมา ก็คือ
ทางเสียบในเคหมายของแซนคัก ที่ตระหวัด

ทำให้ตำรวจคิดใจงอนเอื้อชื่อว่า ทั้ง ๒ คน
ซึ่งเป็นนายข้าพเจ้านั้น ร่วมใจ กัน ทำกิจสัตว์
ของท่านแลเธอ แต่ก็เพื่ออะไรเล่า?

ครั้นถึงเวลาบ่ายค่ำ เสียงกระดังงาประทุ
ปรากฏขึ้น ข้าพเจ้าจึงรีบไปเฝ้ารับ และได้
พบสัตว์กลางคน รูปร่างไม่น่ารัก แต่งกาย
รุ่มร่าม และเป็นคนๆ เดียวกับที่ข้าพเจ้า
เคยรู้จักเมื่อครั้งอยู่ที่ ในลอนดอน ที่ชื่อ
มิลเซอรันนั้น อย่างไรก็ตามก็เจ้าหล่อนคงได้
สมรสกับท่านมาร์ควิสแล้ว

ในการคอยถ้อยของเจ้าหล่อนนั้น ข้าพเจ้า
มิได้บอกทั้งคำสั่งของนายข้าพเจ้า และได้
กล่าวแต่เรื่องราวที่กระทำได้ ตามเสียงของ
คันห้องทั้งหลายในโลก

“ฉันได้รู้มาอย่างแน่นอนว่า เมื่อเข้า
คุณของฉันได้มาที่นั่น บล็ก, แกลยา—ปฏิก
เสียบให้ยากเลย!” มาร์ซันเนสส์ เกอ ลูญาโน
พูดด้วยโทษะแรงกล้า

“เกล้ากระผมหาได้ปฏิกเอนมิได้, ไม่
เล็ค” ข้าพเจ้าตอบ “และเกล้ากระผม
เข้าใจว่า ท่านมาร์ควิสได้เดินทางออกไป
จากถนนนิชแล้ว”

“เมื่อไร?”

“เกล้า กระผม ทราบ อยู่ อย่าง เคียว ว่า
ท่านได้กลับประเทศสเปนแล้ว เท่านั้น ขอรับ

กรรม”

เจ้าหล่อนมองดูมึงมายังข้าพเจ้า เพียง
ระลึกเนื้อออกเป็นชิ้น ๆ ครั้นแล้วก็อ่อนลง
และพุกท้วยน้ำเสียง เขา แค ซักดิ้อย ซัก คำ
คือไปว่า บิดาไปประหารพญา มอญกระยา

“บิดา, คำเช่นนั้น แก ก็รู้ ความจริง
ทั้งหมดละซี, แกควรระลึยไว้ว่า แกไ้เข้า
มา รับ ใช้มิสเตอร์ คินเนียร์ และ ภรรยา โดย
ความโศกเขลา” ขอให้เข้าใจว่า ฉันไม่ได้
ทำหนีใน คัวแ—แต่ฉันรู้ สักบริเวณหา แทน
แก่เท่านั้น แกเป็นเครื่องมีสำหรับให้พวก
ทุจริตหยิบใช้”

“อย่างนั้นหรือ ขอบักระดม ?” ข้า
พเจ้าสอถาม “กรณอบอกเกล้ากระผม
ให้สิ้นเชิงเถิด นึกว่าไปรบกแก่สัวผู้มงามาย
เกล้ากระผมจนแก่ไปเป็นสูกพันแล้ว”

“ในระหว่าง เหตุการณ์ยังไม่จบขอสาธ
แต่ว่าอีกไม่นานนัก แกจะไ้ความจริง
ทั้งหมด” ท่านมารู้ฉันแน่สัทุกทั้งไว้เพียง
นี้แล้ว ก็สัวเท่าเ็นกลบขอกไปทั้งความ
ฉุนสนเทห์ไว้แก่ ข้าพเจ้า ซึ่ง อ้าปากค้างอยู่
เบื้องหลัง

เช้าวันรุ่งขึ้น หนังสือพิมพ์ เป็ดค้นซอชส์
และ ฟาเรอ ดู ลิกโครด์ ซึ่งเปนฉบับที่มี
ชื่อเสียงในแณริเวียรา ไ้ลงข่าวการ

ฆากรรมมิสเตอร์ เฮอร์เนสท แชนด์ ชาว
อังกฤษอย่างพิสดาร

เจ้าหน้าที่ฝ่ายนครบาลได้มีคำสั่งสวนและ
ค้นหาร่องรอยในตำบล ที่เกิดเหตุ หลายครั้ง
หลายครา แต่ก็ปราศจากผลกลับไปยัง และ

ตลอดกาลที่ทำการนั้น เจ้าหน้าที่ไม่เคย
ข้องแวะกับมิสเตอร์คินเนียร์ หรือ ภรรยา ของ
ท่านเลยเรื่องนั้นข้าพเจ้าทราบเหตุผลก็ อังวีของ
ไ้ไ้แรง ความจำนงค์หมาย อันเกี่ยวแก่ การ
สงสัย สองสามีภรรยาผู้เป็นนายข้าพเจ้าไว้
แล้วโดยซัดเจน และในบางคราวไ้เ็น
อุบายเล่ห์กระเท่ห์ต่าง ๆ อันล้วนแต่ระคลา
พิรุณของนายข้าพเจ้าทั้งสิ้น

วัน ในยุคนั้น อังวีของไ้มีภวามิสเตอร์
และมิสซิสคินเนียร์ พลางตามไ้ถึงความ
เป็นอยู่ของมิสเตอร์แชนด์ และไ้รับคชย
ในเชิงปริศนาว่า

“เราไ้รู้จัก กันในเรือ เคนิลเวอร์ธ
แคชชีล เมื่อคราวกลับจากเคปออฟทัคโฮป
และไ้ทราบว่า มิสเตอร์ แชนด์ เป็น พ่อค้าผู้
มั่งคั่งคน ๑ ในแอฟริกาภาคใต้”

มิสเตอร์คินเนียร์มิไ้ แลถึงถึงการ
เกี่ยวข้องสัมพันธ์ในคราวต่อมา และทั้งมิ
ไ้พิพถึงเจกหมายซึ่งทางตำรวจยึดไว้วันทวย
อาศัยทวยเหตุนี้แหละ ทำให้ข้าพเจ้าเกิด

ยี่สิบห้าเห็นพ้องตามคำของอริของ ซึ่ง
กล่าวหาว่า สองสามีภรรยาเป็นคู่ทำร้าย
แสนถึงขนาด แต่ว่าโดยวิธีไหน

สักสี่ห้าหกให้หลัง เพศการสง
เจียมยง ศพของชาวอังกฤษผู้ตายนั้นก็ได้
พิเคราะห์ตามพิ และตำรวจยังมีอำนาจผู้ร้าย
มาลงโทษให้

มาร์ซันเนตส์ โคธ ลูญาโน ซึ่งเคย
กล่าวส่งสารข้าพเจ้าฉัน ซึ่งมีไปกลับมาก และ
ข้าพเจ้าเข้าใจว่า เจ้าหล่อนอาจเพศคตคาม
ทำมาร์ควิสไปสี่เปญแล้วก็เป็นได้ ส่วน
ทางกฎหมายนั้น นายของข้าพเจ้าและภรรยา
สาวสวยของท่าน คงครอบครองกันมา
ด้วยความบรรเทของผลสก และในบางคราว
ถึงกับเชิญแขกเหลือนชาวฝรั่งเศสบ้าง อิตา
เลียนบ้าง มาเลี้ยงดูกันเป็นการเอิกเกริก
ออกหน้าออกตา

อยู่มาวัน ใต้ มีเจ้าชาย ยีนส์ ออฟ
ออร์เวย์ โท ซันมาบ ในราว ๑๘ ซึ่งทรงประทับ
อยู่ที่ ไฮเคิล โย ซีเคธ เลิศมาก ข้าพเจ้า
จึงทูลเชิญไปยังนายผู้หญิงของข้าพเจ้า
เป็นวันรุ่งขึ้น เจ้าฉันได้เสด็จมาประทับ
เสวยในคฤหาสน์อีกครั้ง ในงานนี้ได้
มีสภาพสตรอกมากหลาย มาร์ควิสได้ช่วย
ในกระบวนมี สหวิ แม่หม้าย รูปร่างท้วมอีก

ผู้ ๑ นามว่า อากามส ที่สนิทชิดเชื่อกับ
เจ้าของกันยิ่งกว่าผู้อื่น ข้าพเจ้าได้สังเกต
เห็นว่า สภาพสตรอกคนอื่น ๆ ต่างจึงกันพอ
เพราะ เจ้า ฉันมี ส่วนทอง และ ฉลอง พระองค์
กระต๊วกเป็นทักคองคานัก

กาลไ้ล่วงค้อมากกราว ๒ สัปดาห์ ข้า
พเจ้าได้ ยนายผู้หญิง ของ ข้าพเจ้า แจ่ม แด
สามีของเธอนั้น แม่หม้ายที่มั่งคั่งและมีร
ปร่างท้วมนักตกลงไวยั่วว จะเป็นชายา ของ
ยีนส์ ออฟ ออร์เวย์ โคโคยสมก
วันรุ่งขึ้น เจ้าของกันได้เสด็จมาอีกเพ
ทรงลำสาธะจากไปปารีส

อีกสัก ๒ สัปดาห์ล่วงมา ขณะนั้น
ข้าพเจ้าได้รับมการระย้ายจากวิเวกวานไปอยู่
ในลอนดอนตามเดิมฉัน มีชีวิตคตคามส
หญิงแม่หม้าย ใต้ โส่ลเข้ามา และออก
กำลังว่า หล่อนต้องพบนายของข้าพเจ้าให้

ข้าพเจ้าผลัดวัน ข้าพเจ้าเข็นไปข้างบน
ว่า นายของข้าพเจ้าจะอยู่บ้านหรือเปล่า แต่
หล่อนมิได้ฟังเสียง ปล่อยให้ข้าพเจ้าและ
สอศเทกการขึ้นบรรไดไปโดยยริยธัน ข้าพเจ้า
จึงตามทักขึ้นไปยัง และใต้แลเห็นหล่อน
เผชิญ หน้า อยู่ กับนายทง ๒ ของข้าพเจ้าใน
ห้อง ๑ ทันทีนั้นเอง ข้าพเจ้าได้ ยเห็นหล่อน
กล่าวว่า กิดมา ๒ คน ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

“แกทั้ง ๒ เป็นควมทวายร้าย! ฉัน
ประจักษ์แก่เหตุโดยดั่งแท้แล้วว่า แกหา
กินด้วยวิธีใด—โดยทางเป็นสื่อเป็นชัก! ฉัน
ยอมสละเงินแก่แก เป็น จำนวน ๕๐๐๐ ปอนด์
เพื่อเป็นเครื่อง คอยแทน จาก การที่แก
แนะนำให้ฉันรู้จัก กับ เจ้าชาย รูปงาม ของแก
โดยประสงค์ว่า เขาจะได้ ขอ แต่งงาน กับฉัน
และเขาได้กระทำอย่างคาด แต่เมื่อวานฉัน
นั้น ฉันได้ทราบมาอย่างชัดเจนว่า เจ้าชาย
ของแกนั้นเป็นแค่เพียง ชายลูกชาวสวน
คน ๑ ที่ลุดดา ฉันจึงต้องหนีมาอย่างเอา
ตัวรอดยาก และเราได้แต่งงาน กันใน
ลอนดอนเมื่อวันที่ ๒๐ เสียแล้ว แกจะว่า
อย่างไร?”

“ก็นั่นแหละ มันเกี่ยวของกับฉันที่ตรง
ไหน, แม่ตัวดี?” มิสเคอร์ คินเนียร์
กระโดดพรวดจากเก้าอี้ และส่งเสียงถาม

“มันเกี่ยวข้องทุกอย่าง—จะได้เห็นกับ
ในครุ่นนั้นแหละ” มิสซิส อคามส์ เน้น
เสียงตอบ “เจ้าเกิดของแกนั้น ได้ปลอม
หนังสือคยทาคาททั้งหลายให้เข้าใจว่าเป็นเจ้า
และใช้แกเป็นเหยื่อ เพื่อ เกี่ยวเหยื่อ คือ สตรี
อื่น—โดยนัยและ วิธีเกี่ยวกับชายอีกคน ๑
ซึ่งชื่อนานตัวมันชื่อว่า มาร์ควิส เดอ ลูญาโน
และคนที่เขารู้ชื่อว่า แซนด ซึ่งแกหักหลังเขา

และเกรงเขาจะมาเล่นงานแก แกจึงได้
ฆ่าเขาเสีย อาชีพของแกที่บรรลือมาช้านาน
นั้น จะได้สิ้นสุดลงในวันนั้นแหละ อ้ายมาร์
ควิสปลอมนั้น ชื่อจริงว่า—เยเซอร์ว่า เป็น
ผู้ช่วยผู้จัดการร้านเล็ก ๆ มาร์เซโลนา และ
มันคนเกี่ยวได้ แต่งงาน กับ ผู้หญิง ซึ่ง แกชัก
ชักถึงสคนมาแล้ว และแกเป็นผู้คอยเงิน
ของผู้หญิงเหล่านั้นมาไว้ใน กระเป๋า ของแก
และนี่จึงเป็นวิธีหาเงินซึ่งแกใช้”

หล่อนหยุดยั้งครู่ ๑ แล้วพูดต่อไปว่า
“ตำรวจคงจะ พอไว้รับฟัง ความจริง ถึง
การฆาตกรรม เออร์เนสต์ แซนด—และการ
ที่แซนดส์แคงตัวเป็นขุนนางอังกฤษ และ
ได้แต่งงานกับผู้หญิงชาวเบลเยี่ยม ผู้ซึ่ง
ยอมสละเงินคอยแทนแกถึง ๖๐๐๐ ปอนด์ กับ
จาก การที่ แก แนะนำ ให้หล่อน รู้จัก กับเขา
และต่อมา แกก็กระฉกัโกงรวบเงินส่วนนั้น
เป็นของแกคนเดียว โดยไม่ยอมแบ่งให้
เขาบ้าง เขาจึงได้มาที่นี้—มายังบ้านนี้—เพื่อ
ให้แกแบ่งเงินแก่เขาบ้าง—และ จะเผยความ
จริง ให้ปรากฏแก่โลก แต่ยังไม่ทันไรก็
ต้องถูกยิงตาย และ—”

“อื๊อ, หล่อนหยุดพูดเดี๋ยวนี้” นาย
ข้าพเจ้าเช่นเขยบังคับ

“ถูก, แกเคยบังคับคนของแกให้อยู่

ไปไต่คน ๓ แล้ว แต่กระซิบให้คนอื่นฟัง
 พกอีกคน ๓ นั้นไม่ได้ คุณได้รู้ความระแวง
 และเสียใจมากทั้ง ๒ มากนัก!" หล่อน
 พกพลาง ผลุนผลันออกจากห้องไป
 ครึ่งชั่วโมงพิกัดมานั้นเอง มีสเตอร์
 คินเนียร์ พากรรยานั่งรถรับหน่อออกจากบ้าน
 ไปก่อนที่เรย์กับโอดาสให้คำรวะ เข้ารับกมไค้
 ทันทั่วทั้ง

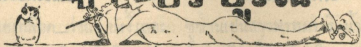
ครั้นล่วงมาถึงอีก ๑๐ วัน สองสามภรรยา
 นั้นก็หาหลุดไปจากเงื้อมมือตำรวจได้ ไม่และ
 ปรากฏว่า ไค้ถูกจับกุมที่เมืองเล็ก เมืองเล็ก
 เมือง ๑ ไค้กับปารีส ข้าพเจ้าได้รับหมาย
 ศาลให้ ไปเป็นพยานที่แวร์ซายส์ ณ ที่นั้น
 ข้าพเจ้าได้พบ "ท่านมาร์ควิส" เก อยู่
 อำนาจของตำรวจ พร้อม กับนาย ทั้ง ๒ ของ
 ข้าพเจ้าอีกคน ๓

เมื่อ ไค้ สบาย พยาน เป็น ล่ากับ โขย ตลอด
 แล้ว ศาลก็พิพากษาว่า คินเนียร์และ
 ภรรยาเป็นจำเลยในกระตังเดียวกัน และมี
 ส่วนได้รับทัณฑ์เท่าเทียมกัน—กัษรปคักตาม
 ที่ไค้ส่วนไค้ความเค่นอยู่ว่า แซนคไค้มาท

กฎหมายที่วัดสาฬหะ เพื่อขอรับส่วนแบ่ง
 ในจำนวนเงิน ซึ่งได้รับจากหญิงมั่งคั่งคน ๓
 ในรัฐเซนต์ อันเข้าใจผิดว่าเขาเป็นขุนนาง
 อังกฤษ และได้ปลงใจแต่งงานกับเขามา
 แล้วนั้น จากจำเลยคือนายของข้าพเจ้า และ
 วิชกซึ่งบรรพบุรุษอยู่ใน ขวคนนักไค้ผสมด้วยเชื้อ
 เยอรมันเป็นพิษ และอาจทำอันตรายแก่
 ชีวิตได้ แต่เมื่อการเชิญให้แซนคคิมไม่
 สำเร็จแล้ว จำเลยจึงไค้ให้ "เจ้า"
 อีคาเลียนกระคน ๓ ซึ่งจริงว่า มอรร่า และ
 ครั้ง ๑ เคยเป็นผู้จัดการคาเฟ่แห่ง ๑ ที่ถนน
 โซโซ มาซุมซอนอยู่ในสุ่มทุม และคอย
 ทำการฆ่าลายล้างชีวิตแซนค การฉกไค้
 ไปไปตามปรมาณาทุกประการ

ศาลไค้ตัดสินจำคุก จำเลย ทั้ง ๓ คนละ
 ๓๐ ปี และได้ยกเลิกคำสั่งขอร้องไปยังตำรวจ
 ประจากรังโรมให้ช่วยจับตัว มอรร่า ส่งเข้ามา
 แต่มอรร่าไค้ที่ข้อลื้ออย่างทรหด และได้ ใช้
 บินยังตำรวจ ๕ นาที แล้ววิ่งยังตัวเอง ถึง
 แก่ความตายซึ่งไปโดยมิค้องรับทัณฑ์อาญา
 ของบ้านเมืองต่อไป

งานบริบูรณ์

ใบทรภะลิศแทนสริน โดย **อุบลวรรณ**

จข ทูขทนสัศคคั

ภข ปณจคเสวนั

กร ปุณณมโหระตุตั

สร นิจจมนิจจัต

กมลฉันท ๑๒

สละ เสพสมาคม

หิณะโหดและเหี้ยมหาญ

ภชะ เสวนาบัณ

บวิสุทธพิงดล

กระ กอบกุศลมูล

ทิวรัตติกาลมาน

สระ พึงคณิงนิตยั

อกัสสังขตารม

อภิรมย์ทุชนพาล

บมิกวระคนปน

ทักะพลันประสพพล

หิทะได้วิชาชาญ

อนุกูลกระทำทาน

มมะมุงบำเพ็ญธรรม

พิปริตสภาพกรรม

มณะเทียงโถนมิ

คำพิศจน์ลับ

จากคำร้องเดิมของอารวิเรน

เรื่องร้องขอ

นายจรัญ วุฑฒิตย์

“ฮิฮิ! มาเคอมัวแซลซูซานไ้เดักันก
— เบนที่อียายเปเรตข้านั้นคนเกี้ยว ช่าง ชื่นหัว
มีคระนั้นกันคงไม่ช้าไ้ถึงเพียงนี้”

“มันยากนักเกลอเอ๊ย แต่แกร์นิสสัย
ขวยข้านั้นก็แล้วชั่ว เป็นคนโลกโมห์
โทษะ?”

“จริงทีเกี้ยว, กันสนทนากัยเพียงครึ่ง
ชั่วโง่ วาหาของยายข้าก็โทษนาอุนิสสัย
ให้เห็นอย่างชัดเจน นิสสัยพรคนกัน
เกลี้ยกเข้ากระดุกคำ คนซนิกไม่อยู่ในร่อง
ในรอย เช่น อียาย มาคามมารีของ ที่กัน ว่า น
หากันมีอำนาจเท่าใด กันจะไม่เอาไว้ให้
รอกแผ่นดินเลยนคนเกี้ยว!”

“กันเองก็เคยเกลี้ยก—ว่าแต่ บังริ้เงอะ
เรื่องนั้นแกระคิดและทำอย่างไ้ทำไปอีก?”

“อะไม่คิดและทำอะไรอีกเลย นอกจาก
จะคอยคอบนาคกาลของอียายหงอกและ ของ
ซูซาน แกเคอริ้ก็ไม่ใช่ๆว่า พระเจ้า
นะไปเลียนโยนาบารัต พระบรมราชาธิราช
ผู้ทรงมีพระวิคมีภักฎาณอันสุขุมของเวา ยัง
ทรงสละพระนาง โยแซพันเพื่อชาติประเทศไ้
ฉันท ไ้กันก็อ่าสละซูซานเพื่อเห็นแก่ธรรมะ
และความสัจย์ไ้คณัน”

“น้ำไ้แกเกิดเกี้ยวพอไ้ กันพลอย
บินคัก้วยมาก แต่แกระเชื่อไ้ค้อย่างไ้ว่า
ซูซานทรยศต่อความรักของแก?”

“มีข้อพิคณ์หลายข้อเชิ้ นั้นไ้พวกกัน
ที่หลัง, บังกว่ากันคนเคยนึกเสมอว่า ถ้า
ซูซานเป็นสาวพรหมจรรย์ น้ำไ้ของเจ้าหล่อน
ก็ชาวบริสุทธไ้ไม่มีมนทิลแปกปน ความขาว

สตอกแห่งทองไหม้และ เปียวยไต้ทั้ง ผัวขาว
เมื่อขอมสัโตนก้อาเปลี่ยนแผ่นดินนี้ไค้อย่าง
รวกเร็วสมนึก ช่างขอมสัทิวสำคัญที่กล่าวถึง
ขอมน้ำไหล่อน อยู่ในเวลานี้ ก็ คือน้ำข่า ซึ่ง
กำลังเพียรขอมอยู่ไม่เว้นแต่ละชั่วโมง กนิ
จึงอยากที่จะเชื่อว่าความ สตอก แห่ง ทอง จิตต์
ของเจ้าหล่อน คง มี ทุ รา คี เข้า มา เกาะ อยู่
ข้างแล้ว”

“แกเชื่อสนิทเอยกว่า เจ้าหล่อนจะ
กลัวยใจกลัววาจาซึ่งเท่ากับสละความ สักยไค้
ง่ายตายถึงเพียงนี้? และกนิไม่เคยคิด
เลยว่ เจ้าอึ้งไค้ระมีน้ำใจช่วยร้ายยังอาจ
แย่งหญิง ซึ่งมันรู้เอยว่าเป็นคูรักของแก
ความจริง แกกนิไม่ควรข่มขามลงโทษ
ชูชานว่ เจ้าหล่อนเป็นคนอกใจอุปนายาม
ระลอนความรักจากแกเลย”

“ควรระวังไทยเช่นนั้นก่อน และลงไค้
ทั้งนี้บ้านงหลาน ชูชานไม่ให้ความยุติธรรม
แก่กนิโดยสมควร เพื่เจ้าหล่อนพกเส้นข้าง
เคียวไม่ ขอม พัง เสีย กนิ แม่ แต่ เล็ก น้อย
เจ้าหล่อนทรมาณดวงจิตต์ ของ กนิมาก ที่สุด
ซึ่งกนิ ยัง ไม่เคย ได้ รั บ ความ ทุกข์ หนักหนา
เช่นนี้เลยในชีวิต”

“อย่าเพิ่งทำไ ร ่อนไป ก่อน อเล็กซ์กั
กักรหักทามพวกกัวยเข้าขอมกระทำให้บังเกิด

ผลร้าย แกก็ต้องใช้ความพยายามหาโอกาส
ไปพบตัวชูชาน ก่อนที่แกจะกระทำการให้
ถึงแตกหัก เอาเถอะเพอนรัก, กนิจะช่วย
เหลือแกจนตลอด ขอให่วงใจกันเถิด”

“ดี ที่เริ่มพบเรื่งนก่อน คือนายร้อยโท
อเล็กซ์กักร เลอมังค และคู่สนทนากับกนิ
นายร้อยโทอเล็กซ์กักร เขอถึง มีคือน้ำสยด
ของเขา—

“ขอมใจแกมาก อเล็กซ์กักร” เลอมังคพูด
ขึ้นภายหลังที่ไค้ กนิตรึงตรอง อะไร อยู่ครู่ ๑

“กนิขอมยกให้แกรู้ว่ ความรักของกนิ
ครั้งนี้ นับว่เป็นความรักครั้งแรกที่ททำให้
กนิได้รั บ ความซมซนที่สุกใน ชีวิต แห่งความ
เป็นหนุ่มของกนิและอาจเลยเป็นครั้ง สุดท้าย
กัวย ความรักครั้งนี้แหละจะเป็นยทเรียน
อันคึกคักเตือนให้กนิได้สำนกว่าความรักคือภัย

เพราะสิ่งใดที่เรารักมาก สิ่งนั้นขอมให้
ความทุกข์มากเป็นเงาตามตัวมา หากทวิไค้
กนิเป็นวัตถุอาจ พินาศ เป็นลมมหารสเพราะ
ถูก สัมผัส วาจา ของเจ้าหล่อนเสียจนแล้ว
แต่ แต่สหายเอ๋ย, แม่ชูชานจะขอมกนิ
ดวง ใจจนถึงเพียงนี้ กนิก็ขอมองไม่เห็นว่
จะมีอำนาจอะไรมาขังคัยให้กนิเล็ก ความรัก

เจ้าหล่อน เพราะเจ้าหล่อนได้ผูกพันกนิไว้
กัวยความอ่อนหวาน ขอม ซึ่งเป็นชนจนล็กคัย

ที่ทำให้กันรักและเวทนาเจ้าหล่อน เหตุเป็น
ฉนั้นแหละ กันจึงต้องลงโทษว่า เจ้าหล่อน
คนเดียวที่ทำให้กันได้รับความทุกข์โทมนัส
เพียงเล็ดตาไหลในทวนนั้น”

“ตั้งยอธรมณ์ไว้เถอะเกลอแก้ว” อธิษณ์
ทยให้เล่เบา ๆ เป็นเชิงปลอบ “กันเชียวว่า
กรรมเล่ห์นยะไรซบซ้อนอยู่มาก กันเห็นใจ
แกแล้วเพอนยาก แกสมควรเป็นชายชาติ
ทหารแท้ มีความสัสสุรวิคและน้ำใจมั่นคง
เป็นเครื่องประกอบเกียรติกัยจริง ทั้งใน
ปาริศและมารแซสดีทักไปอยู่มากครั้ง บ่เคย
กันได้เคยสสมาคมกับเพื่อนฝูงทั้งทหารและ
พลเรือนมามากกกว่ามาก แต่ไม่ปรากฏว่า
ใครจะมีน้ำใจเช่นแก เพราะฉะนั้นจึงสงสาร
และรักแกมากกว่าเพื่อนฝูงคนอื่น ๆ ทั้งระ
พยายามช่วยเหลือแกจนเต็มสติกำลังด้วย”

“อธิษณ์ กันขอบใจแกนัก แต่มันส่าย
เสียแล้ว” เลอมังคักพดด้วยเสียงคำ ๆ
ในหน้าห้องให้เห็น ความหมกหมองโดยจะแจ้ง
“ซูซานทำอุทธรณ์ให้กันตมมาก พุคาได้หลาย
ร้อยอย่างในชีวิตาทิตยหนึ่ง ๆ จนกันได้ความ
ไม่ทัน นั้นแน่ ๆ เจาหมายที่เจ้าหล่อนมีมา
ถึงกันเมื่อเช้านี้ เชิญแกอ่านดู”

พุกพลาบหยิบรทหมาย ออก จาก กระเป๋า
ส่งให้อธิษณ์ มีข้อความดังนี้

วันที่ ๓ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๐๒

เธอทราบบ้าง

กิดันรู้สึกละเลิงโหมกที่มิได้ไป

พบกัน เธอ ณ สโมสรเกอปาสโซไซ

เธอเตตามกำหนด เป็นอันว่ากิดัน

ผิดนัดชอภัยกับ้วย ที่ผิดนัดกับเธอ

นี้มิใช่เพราะเหตุอื่น นอกจากเหตุ

ที่กิดันไม่ สามารถจะไป เผลอญ หน้า

เธอได้ กิดันทราบบ้างเรื่องของเธอ

ตลอดคักแล้วเล็กซังทริ ตามจริง ๆ

เธอว่าเธอ ล่องลง กิดัน ด้วย ความ รัก

และกลัวยำกิดัน ด้วย ความ รัก นั้น

เธอมีเจตนาอะไร? กิดันพึงให้

สำนึก ตัว เมื่อ ตอนเช้า จันเอง ว่า

ได้กระทำการพลก พลัง ใจให้ บ่วง

รักทริคของเธอเข้า มา รักคอกโดย

ไม่ทันได้ไต่สวนเสียก่อนว่าเธอ คือ

ใคร? โอ้เล็กซังทริน้ำใจเธอ

ทำไมจึงโหดร้ายถึงเพียงนี้? เธอ

บอกว่าเธอไม่มีภรรยา เธอมีอะไร

เป็นข้อพิศุจน์สำหรับความ จริง ของ

เธอ? พอกิดันทราบเรื่องนแทบ

เลม้าย สมองบ่วงว้าวราวกับถูกทุบ

กับเธอกระทำ ให้กิดัน ต้อง ระทมทุกข์

กับ กลืนน้ำตาทุก ๆ ครั้งทนถึง ไม่

เคยฝันและคิดมากจนเลยหัว เธอ
จะล่องลงสควิเช่นกิลัน เธอเข้าใจเธอ
ที่มีพลังเพียงนี้เลยดูๆ?

เมื่อเธอเปิดกิจการ ๑ กิลันได้ไต่ขระลัก
กิลันอยู่เสมอว่าไม่แย่งคนรักของใคร
เธอไม่ยอมให้ใครแย่งคนรักของ
เธอ กิลัน แต่เธอมา, ภรรยาของเธอ
ก็ไม่ได้เป็นแพสและ หัวอกได้ย้วยกับ กิลัน
เธอคิดว่าเธอทราบดีว่า กิลันแย่งๆพราก
ๆ เธอคน รักของเธอไปเสีย เช่นนี้
ก็ เธอคนเจ้าหลอนใจ ครม ทอวโม ลักเพียง
มีไม่กี่ ไท ๒๐๐๐ กิลันกับเธอ

ก็ให้แพส เพราะฉะนั้น ขอให้เธอทราบ เป็น
เธอได้วังที่ลู่กว่า กิลันได้ปัญญาแล้ว
เธอคิดว่าจะไม่เกี่ยวข้องกันเธอในเรื่องนี้ๆ
เธอได้ เพราะคนอีกต่อไป เป็นอันว่าเธอโหล
สัก ๑๐๐ ให้กันและกันเสียแต่บัดนี้ ส่วน
เธอได้ เหตุการณ์ทั้งหมดที่ล่วงเลยมาแล้ว
เธอ นั้น ขอให้เธอเห็นเสียว่าเป็นความ
ที่เธอได้เสียแล้วกัน

เธอได้ และเธอได้จาก กิลันด้วย
เธอได้และเธอได้จาก กิลันด้วย
เธอได้และเธอได้จาก กิลันด้วย
เธอได้และเธอได้จาก กิลันด้วย
เธอได้และเธอได้จาก กิลันด้วย
เธอได้และเธอได้จาก กิลันด้วย
เธอได้และเธอได้จาก กิลันด้วย
เธอได้และเธอได้จาก กิลันด้วย
เธอได้และเธอได้จาก กิลันด้วย
เธอได้และเธอได้จาก กิลันด้วย

สมองใจความจึงไม่ใคร่คิดต่อกันนัก นี่ก็
อะไรได้ก็เขียนไปเช่นนั้น คงมีคนใส่ใจใส่
แกและบุบงเจ้าหลอนเป็นแน่ นี่ก็ จอรวมคน
ผู้หญิงมักก็เกิดคิเช่นนั้น ไม่ทันต้องพิเคราะห์
พอคนเข้าทุกก็ลุกเด่นเป็นพวยที่ แต่แกได้มี
จอรวมไปใส่แกความขริสุทรีให้เจ้าหลอน

ทราบดีดูเปล่า ?” เธอตอบว่า เธอได้
ก็ “มีไปว่า ๕๐๐ คน ก็ยังหลีกถาน
ต่าง ๆ เป็น เครื่อง พิศุจน์ไป ด้วยว่า กัน เป็น
ช่วยใส่กิลันด้วยจึง ทำให้เจ้าหลอนเสีย
ส่วนได้ความพอใจ แต่เจ้าหลอนไม่ยอม
ฟังเสียงกัน ก็พูดง่าย ๆ ก็คือเจ้าหลอนไม่
เชื่อในคำปฏิเสศข้อหา

ในจำนวนจอรวม
๕-๖ คนของกันนั้นคงได้รับคอบจากเจ้าหลอน
คนยี้เคียว เว้นกว่าคนยี้ไม่เหมาะ เว้นกว่า
ขึ้น ๑ ลูกกว่าคน เจ้าหลอนเขียนด้วยดินสอด
มาในเคียวกระดาษห่อจนมิดยังไม่เห็นนามและ
มีใจความแต่เพียงว่า เจ้าหลอนเขียนใน
ข้อแก้ตัวของกันเต็มที และห้ามไม่ให้กัน
มีจอรวมดูๆไปมาหาสู่เจ้าหลอนเช่นเคยอีก
ต่อไป ถ้ากันจะเกิดเคียวกระดาษอันมีคอบคำ
เช่นนั้นไว้ ก็ไม่มีผิดอะไรกับยอมยาพิษไว้

ในปาก ถ้าจะให้ลงคอไปทำลายชีวิตกัน
ได้สักวัน ๑ จึงเลิกทั้งเสีย” เธอได้มั่งคุด
แล้วถอนใจว่า ถ้าหากว่าอันเคียวคิมา

มารุเสถสัถย ^๑ ก้าวที่กันไม่ไปเยี่ยมแก ^๒ ให้หมก ^๓ อย่างที่กิดไปแสดงให้กันฟังที่กฟ ^๔
 ข้อย ๆ เหมือนแต่ก่อนก็เพราะ กลัวว่าเม ^๕ เลยนคำเดียว ”
 เข้าใจผิดไปว่า ^๖ นั้นกันกราบมาเสมอ ๆ มิ ^๗ สหายของ เขา คงไม่รับรองตาม เคย ^๘
 ความรู้สักอะไรสักอย่างให้หลานสาวแก ^๙ ลำล้มสัสนาแล้วออกเริไปจากห้องนั้น ^{๑๐} ทั้ง ^{๑๑}
 กันมากกว่ามาร้องคงไม่ซุ่มว่า ^{๑๒} กันถึงแกปน ^{๑๓} ความคนคั้น ^{๑๔} เพียงอกจะระเิกไว้ ให้แก่อเล็ก ^{๑๕}
 เพื่อนสนิทสนมกัน ^{๑๖} ถ้ากันไปอย่าใดตาม ^{๑๗} ซึ่งตัวตามลำพังแต่มี ^{๑๘}
 กัน ^{๑๙} เชื้อว่าคงจะรู้เรื่องท ^{๒๐} เกยข้อระหว่าง ^{๒๑} ความมีคมนอนทาคดแห่งว ^{๒๒}
 ขุชานกับแกมา ^{๒๓} เมื่อแก่ให้กันช่วยเหลือ ^{๒๔} ไ้เข้าปากคุดพระนครว่า ^{๒๕}
 เพอเพนพยานในความรักใคร่ ^{๒๖} ันมีศรสหาย ^{๒๗} เวลา ^{๒๘} ความว่า ^{๒๙}
 ศรสนมกันแล้ว ^{๓๐} แกก็ควรอนญาคให้ ^{๓๑} ึ่งโรจน์ ^{๓๒}
 กันทำตามความคึกของกัน ^{๓๓} ุญยัง ” ^{๓๔} ุชคณาการ ^{๓๕}
 “กันบ้นก็ ^{๓๖} เมื่อแก่เต็มใจช่วยเหลือ ^{๓๗} ปรตบิโคม ^{๓๘}
 กันเช่น ” ^{๓๙} แลมึงคัก ^{๔๐} ล่า ^{๔๑} วม ^{๔๒} เมื่อความ ^{๔๓} ุค ^{๔๔}
 ักังวานแห่งน้ำเสียงของ ^{๔๕} อชิคร ^{๔๖} สังก ^{๔๗} ไป ” ^{๔๘} ่ ^{๔๙}
 ถ้าแก ^{๕๐} ักับ ^{๕๑} ัก ^{๕๒} ัก ^{๕๓} ัก ^{๕๔} ัก ^{๕๕} ัก ^{๕๖} ัก ^{๕๗} ัก ^{๕๘} ัก ^{๕๙} ัก ^{๖๐} ัก ^{๖๑} ัก ^{๖๒} ัก ^{๖๓} ัก ^{๖๔} ัก ^{๖๕} ัก ^{๖๖} ัก ^{๖๗} ัก ^{๖๘} ัก ^{๖๙} ัก ^{๗๐} ัก ^{๗๑} ัก ^{๗๒} ัก ^{๗๓} ัก ^{๗๔} ัก ^{๗๕} ัก ^{๗๖} ัก ^{๗๗} ัก ^{๗๘} ัก ^{๗๙} ัก ^{๘๐} ัก ^{๘๑} ัก ^{๘๒} ัก ^{๘๓} ัก ^{๘๔} ัก ^{๘๕} ัก ^{๘๖} ัก ^{๘๗} ัก ^{๘๘} ัก ^{๘๙} ัก ^{๙๐} ัก ^{๙๑} ัก ^{๙๒} ัก ^{๙๓} ัก ^{๙๔} ัก ^{๙๕} ัก ^{๙๖} ัก ^{๙๗} ัก ^{๙๘} ัก ^{๙๙} ัก ^{๑๐๐} ัก ^{๑๐๑} ัก ^{๑๐๒} ัก ^{๑๐๓} ัก ^{๑๐๔} ัก ^{๑๐๕} ัก ^{๑๐๖} ัก ^{๑๐๗} ัก ^{๑๐๘} ัก ^{๑๐๙} ัก ^{๑๑๐} ัก ^{๑๑๑} ัก ^{๑๑๒} ัก ^{๑๑๓} ัก ^{๑๑๔} ัก ^{๑๑๕} ัก ^{๑๑๖} ัก ^{๑๑๗} ัก ^{๑๑๘} ัก ^{๑๑๙} ัก ^{๑๒๐} ัก ^{๑๒๑} ัก ^{๑๒๒} ัก ^{๑๒๓} ัก ^{๑๒๔} ัก ^{๑๒๕} ัก ^{๑๒๖} ัก ^{๑๒๗} ัก ^{๑๒๘} ัก ^{๑๒๙} ัก ^{๑๓๐} ัก ^{๑๓๑} ัก ^{๑๓๒} ัก ^{๑๓๓} ัก ^{๑๓๔} ัก ^{๑๓๕} ัก ^{๑๓๖} ัก ^{๑๓๗} ัก ^{๑๓๘} ัก ^{๑๓๙} ัก ^{๑๔๐} ัก ^{๑๔๑} ัก ^{๑๔๒} ัก ^{๑๔๓} ัก ^{๑๔๔} ัก ^{๑๔๕} ัก ^{๑๔๖} ัก ^{๑๔๗} ัก ^{๑๔๘} ัก ^{๑๔๙} ัก ^{๑๕๐} ัก ^{๑๕๑} ัก ^{๑๕๒} ัก ^{๑๕๓} ัก ^{๑๕๔} ัก ^{๑๕๕} ัก ^{๑๕๖} ัก ^{๑๕๗} ัก ^{๑๕๘} ัก ^{๑๕๙} ัก ^{๑๖๐} ัก ^{๑๖๑} ัก ^{๑๖๒} ัก ^{๑๖๓} ัก ^{๑๖๔} ัก ^{๑๖๕} ัก ^{๑๖๖} ัก ^{๑๖๗} ัก ^{๑๖๘} ัก ^{๑๖๙} ัก ^{๑๗๐} ัก ^{๑๗๑} ัก ^{๑๗๒} ัก ^{๑๗๓} ัก ^{๑๗๔} ัก ^{๑๗๕} ัก ^{๑๗๖} ัก ^{๑๗๗} ัก ^{๑๗๘} ัก ^{๑๗๙} ัก ^{๑๘๐} ัก ^{๑๘๑} ัก ^{๑๘๒} ัก ^{๑๘๓} ัก ^{๑๘๔} ัก ^{๑๘๕} ัก ^{๑๘๖} ัก ^{๑๘๗} ัก ^{๑๘๘} ัก ^{๑๘๙} ัก ^{๑๙๐} ัก ^{๑๙๑} ัก ^{๑๙๒} ัก ^{๑๙๓} ัก ^{๑๙๔} ัก ^{๑๙๕} ัก ^{๑๙๖} ัก ^{๑๙๗} ัก ^{๑๙๘} ัก ^{๑๙๙} ัก ^{๒๐๐} ัก ^{๒๐๑} ัก ^{๒๐๒} ัก ^{๒๐๓} ัก ^{๒๐๔} ัก ^{๒๐๕} ัก ^{๒๐๖} ัก ^{๒๐๗} ัก ^{๒๐๘} ัก ^{๒๐๙} ัก ^{๒๑๐} ัก ^{๒๑๑} ัก ^{๒๑๒} ัก ^{๒๑๓} ัก ^{๒๑๔} ัก ^{๒๑๕} ัก ^{๒๑๖} ัก ^{๒๑๗} ัก ^{๒๑๘} ัก ^{๒๑๙} ัก ^{๒๒๐} ัก ^{๒๒๑} ัก ^{๒๒๒} ัก ^{๒๒๓} ัก ^{๒๒๔} ัก ^{๒๒๕} ัก ^{๒๒๖} ัก ^{๒๒๗} ัก ^{๒๒๘} ัก ^{๒๒๙} ัก ^{๒๓๐} ัก ^{๒๓๑} ัก ^{๒๓๒} ัก ^{๒๓๓} ัก ^{๒๓๔} ัก ^{๒๓๕} ัก ^{๒๓๖} ัก ^{๒๓๗} ัก ^{๒๓๘} ัก ^{๒๓๙} ัก ^{๒๔๐} ัก ^{๒๔๑} ัก ^{๒๔๒} ัก ^{๒๔๓} ัก ^{๒๔๔} ัก ^{๒๔๕} ัก ^{๒๔๖} ัก ^{๒๔๗} ัก ^{๒๔๘} ัก ^{๒๔๙} ัก ^{๒๕๐} ัก ^{๒๕๑} ัก ^{๒๕๒} ัก ^{๒๕๓} ัก ^{๒๕๔} ัก ^{๒๕๕} ัก ^{๒๕๖} ัก ^{๒๕๗} ัก ^{๒๕๘} ัก ^{๒๕๙} ัก ^{๒๖๐} ัก ^{๒๖๑} ัก ^{๒๖๒} ัก ^{๒๖๓} ัก ^{๒๖๔} ัก ^{๒๖๕} ัก ^{๒๖๖} ัก ^{๒๖๗} ัก ^{๒๖๘} ัก ^{๒๖๙} ัก ^{๒๗๐} ัก ^{๒๗๑} ัก ^{๒๗๒} ัก ^{๒๗๓} ัก ^{๒๗๔} ัก ^{๒๗๕} ัก ^{๒๗๖} ัก ^{๒๗๗} ัก ^{๒๗๘} ัก ^{๒๗๙} ัก ^{๒๘๐} ัก ^{๒๘๑} ัก ^{๒๘๒} ัก ^{๒๘๓} ัก ^{๒๘๔} ัก ^{๒๘๕} ัก ^{๒๘๖} ัก ^{๒๘๗} ัก ^{๒๘๘} ัก ^{๒๘๙} ัก

หนุ่ม ๆ แก่ ๆ ชาวปารีสได้ ร้อยละ ๘๐
เปอร์เซ็นต์ ที่พอใจได้หญิงที่ใช้นามสกุล
กวีชัยไปใช้นามสกุลของตัว ผลที่สุดปรากฏ
ว่าหญิงที่ใช้นามสกุลเช่นนั้น โดยมากตกไปอยู่

ในวงแขนของท่านขุนนางมีบรรดาศักดิ์ตั้งแต่
ชั้นขุนนางขึ้นไป และท่านขุนนางเหล่านั้นก็
ต้องเป็นคนใจกว้างใจกล้าเสียด้วย จึงจะมี
โอกาสได้ล้มรส ส่วนสามัญชนที่ขึ้นสู่ลม

ไว้ในกระเป๋ามากกว่าเงิน แต่พอใจระเออ
นั้น คงแบ่งออกไปเป็น ๒ ประเภท คือ
(๑) เสอไซค์อานวย (๒) ฟังเล่นอย่างฟัง
นิทานเรื่องมหากินช้างฤดูหนูกินแมวอะไรเทือก
เกี่ยวกันนี้มากกว่าพระพยายามจริง ๆ จริง ๆ

ต่อมาอีกไม่กี่วัน ความเพื่องฟังแห่ง
ข้อเสียของตระกูลก็เสื่อมถอยลง เพราะ
ชนทุกทางมา ๆ ไม่ทันจำหน่าย ทั้งข้างบน
ผมอเยยม ๆ ก็ล้มหายตายจากกัน ลงไปใน
ผลที่สุด สำนักร้านเหล่านั้น ก็ชำระ
บัญชีเลิกการค้าขายไป มาก กว่า ๒๐ แห่ง
คงเหลือแต่ร้านที่ ถนน ซอยวเรอส์แซส คง
กล่าวหนักหน่วงเกี่ยวกับท่านนั้น

เมื่อประมาณยี่สิบวันผ่านไป เมอติเออร์
วิลยงกวีชัย เจ้าของร้านนี้ถูกเทวการักษา
อายุขัยขอลออกจาก บัญชีส่งตัวไปอยู่ เสียใน
วิหารแห่งคยแคร์ย่นสวรรค์ คงเหลือคน

ในตระกูลกวีชัยอีก ๒ คนเท่านั้น คือมาตาม
มารีอง ผู้เป็นพี่สาวของวิลยงกวีชัยมาเคอ
มัวเชลชชานบุตรของวิลยง

มาตามมารีองกวีชัย เป็นหญิงที่มี
อายุ ๕๐ ปีเศษ อุปนิสัยใจคอที่แท้จริงมี
เป็นประจักษ์นั่นก็คือความโลภ ส่วนนิสัย
อื่น ๆ นั้นก็มีเป็นดุษฎี ๆ ไม่แน่นอนลงไปได้
แก่นกระให้เป็นดุษฎี หนาว, ร้อน, ไข่ม้วน และ
ไข่ม้วนไล่ตามใจชอบ เพราะแก่เห็นว่า

โลกยังหมุนอยู่ นิสัยของแก่นจึงเป็นดุษฎี
แต่ยังมีดุษฎีพิเศษอีกดุษฎี ๑ คือชอบกินลูกยอ
ดุษฎีเป็นดุษฎีทวาย มีอยู่ตลอดคยตลอดชาติ
ยิ่งกว่านั้น ยัง ขำเพี้ยน ตัวเป็น แม่คำ อย่างเอก

พอเมอติเออร์กวีชัยขึ้นบัญชีขอลงไป แก่ก็
ก็คลุกคิกแซบ ๆ ขูดหารขูดกลยตัวเลขลงตัว
ไม่มีเศษทุกที ผลสุดท้ายก็ คือ ทรัพย์สิน
สมบัติในกองมรดกของน้องชาย ข้าต้อง

เอา ๓ ส่วนครึ่งใน ๔ แล้วจะขายตุ๊กตาค้า
เหลืออยู่อีกตัว ๑ นี้ให้ไว้ราคาอย่างงาม แต่
เราต้องให้ ๓ ครั้งใน ๔ ส่วนเสมอไป เมื่อ
เรียบร้อย ก็ ก็ ระขาย บ้าน และ ที่ดิน เสีย อีก
นอกจากนั้นปล่อยตามเรื่องของมัน เราเอง

ก็ยังไม่วางใจ บางทีจะมีใครเอาไปช่วย
ผลาญอีกก็อาจะเป็นได้ จึงไม่มีใครจะเลี้ยงดู
ก็ไม่ต้องจ้อ เงินมีถมไป เทียบแต่เล่นหัว

มันให้สนุก ค่ายแล้วเอาไปโคเมื่อไหร่ คน
เรามาฆ่าทุกแห่ง ค่ายที่ไหนเขาก็คงฝัง
ให้ที่นั่น หากเขาไม่ช่วยฝัง จะทน همین
อยู่ได้ก็ทำตามใจเขา อะฮ้า! ฯลฯ และ
อะไรก็อะไรก็เรียบร้อยแปด

ฝ่ายมาเคอมัวแซลซุชานัน ความสว
งามไม่ ผิด แผลก แปลก กว่า หญิงสาว ๆ ใน
ตระกูลคัมภีร์ที่เคยได้รับความ สรรเสริญมา
แล้วเลยแม้แต่กระเป๋ยก็เคย ฤๅถ้าจะพูด
ว่านางเอกในนิยายเรื่องใด ที่จัดลักษณะว่า
สวยเยี่ยมที่สุด ก็ขอท่านได้โปรดเข้าใจว่า
ซุชานก็อย่างนั้นอย่างกว่านั้นเด็ก

นับ ตั้ง แต่บิดา ได้ ถึง แก่ กรรมไป แล้ว
เจ้าหล่อน ก็ ตก อยู่ใน ความ ปก ครอง อย่าง
ทรมาณทรมานของมามากามมาของผู้อื่น ได้
รับความลำบากโดยประการต่างๆ อยู่เรื่อย ๆ
มา ว่าถึงส่วนน้ำใจ ควรวักก็ว่ามันคง
เกิดเคี้ยว นอกจากจะมีอุปสรรคอย่างร้าย
แรงชักขวางความตั้งใจของ เจ้าหล่อน จนไม่
สามารถจะยกขึ้นตำเนิรไป สู้ผล สำเร็จ แล้ว
ก็ยอมเป็นสิ่งที่เหลืออวัยวะ ของ สามัญชน อยู่
ทั่วไป แม้เจ้าหล่อนก็ยังไม่หย่อนอายุยอม
สละความพยายามที่จะยกเขาสืบต่อกับเคี้ยว

ซุชานแปนทอกไม่ชอบเคี้ยวใน ส่วนคัมภีร์
ฤๅกาลนั้น มรรยาทอนเรียบเรียบเคร่งขรึม

ไม่วอแวกับใครนั่นแหละ เปรียบได้กับทุหนาม
อันแหลมคม ยิ่งยั้งกับการละลายละลาย
วังงูของผู้ ที่มาแต่คัมภีร์ แต่กระนั้นก็
ไม่มีใครละความเพียรที่จะใช้จำนวนเงินแทน
ไม้สอย อีกประการ ๓ แม้เจ้าสาวในตระกูล

คัมภีร์ก็ยังเป็น โสค บริสุทธิ์ จะมี อยู่ แต่
เจ้าหล่อนคนเคี้ยวก็จริง บรรดาหนุ่ม ๆ
แก่ ๆ อย่างที่เคยพูดมาแล้ว ยังมีจำนวน
อีกมากมายก่ายกอง ซึ่งกำลังแข่งขันกัน
และ กัน มา ซึ่ง ตำแหน่ง สาม เจ้าหล่อน เพื่อ
เกียรติยศครั้งสุดท้าย ทุกคนหันมาจึงยก
เจ้าหล่อนราว กับ เกิด ทารก ก็แลเห็นเพียง

เขาชนมมาล่ออยู่แค่เพราะ หน้าให้ เกิด น้ำลาย
ไหล จะพูดให้ลูกอีกที่ก็ค้อมพวกที่ไกลความ
หวังเหล่านี้ ยิ่งพอใจพองนทานเรื่องมกเค
ปากข้างอีกมากนั้นเอง

ถูกแล้ว— เจ้าหล่อน มี มรรยาท ลมุน
ละม่อม ไว้ทำเป็นสง่า ซึ่งเท่ากับเป็นชวาก
ยิ่งกันมรุษ ผู้ แน่นหนา คิว ก็เลศ ตามก จะ
ลวงเกินกว่าว่าให้สอย นอกจากญาติ
วงศ์ของเจ้าหล่อน ซึ่ง เจ้าหล่อนรักใคร่
นับถืออย่างพี่น้องสืบทำเกิดแล้ว เจ้าหล่อน
ไม่เคยรัก, ไม่เคยเวทนาปวณิ และ ไม่
เคยส่งสารใครเท่าๆ มากไปกว่านายร้อยโท
อเล็กซ์คิร เลอมีงต์ ผู้เป็นเจ้าของเหมือง

แห่งความทุกข์ที่กล่าวแล้วในตอนต้นนั้น เวลาที่กล่าวนี้ เจ้าหล่อนก็ยังรัก, ยังสงสาร และยังระลึกลงใจขอขมาด้วยความบริสุทธิ์ทุกขณะจิต มิได้มีเจตนาที่จะทรยศต่อเขาคับทางใด ๆ เจ้าหล่อนเคยบอกอยู่เสมอว่า ถ้าเจ้าหล่อนจำเป็นตามเหตุต้องตกไปอยู่ในหว่างทรวงอกวางแขนของชายอื่น นอกใจ เล็กซังก็รัก เธอมีใจแล้ว เจ้าหล่อนก็ควรมิ แต่ นามไว้ ให้ โลกรู้จักแต่

เฉพาะตัวว่า วส แต่เหตุใด เจ้าหล่อนจึงยังอาจใจว่ามาเป็นทนายไปประมาณน้ำใจ เล็กซังก็ให้เขาได้รัชมความระชมครมครอม เช่นนั้น จะได้บรรยายให้ทราบเป็นลำดับไป

ประมาณ ๘ ล.ท. คำนวณนั้น อธิศอรุสหายผู้จะช่วยเหลือเล็กละซังก็ไปลงบ้านเจ้าหล่อน แต่ยังไม่เห็นใครสวนทางกับนายพันตรีจึงเฝ้ามองเค กับนายร้อยเอก ขรรค์ วิจารณ์เพื่อนร่วมใจ ซึ่งกำลังคุยขมขมกันมาจกภายในครัวประคายน

“บอกรู, อธิศอรุ เบอคง!” อังเคียวกับขรรค์วิจารณ์ก็พร้อมกันในเมื่อเห็นอธิศอรุขึ้นกระทำความเคารพ ครั้นแล้วก็สัมผัสมือกันและกัน “เราไม่ได้พบกันนานเจียนนะ”

“ไต่เท้าทรงพระยศแล้วว้า กระผมออกไปรับราชการอยู่ที่มาแสดสัปดาห์หนึ่ง พัง

กลีบมาถึงไต่สัปดาห์ ๓-๔ อาทิตย์เอง” อธิศอรุยิ้มแย้มประจบสอพลอโดยปรกติ “แต่เจียน กระผมย้ายไปอยู่ในกรมปลัดทัพบกแล้ว เพื่อนฝูงเก่า ๆ ในกรมเสนาธิการฉันไม่ได้พบกันเลย”

คำว่า ‘กรมเสนาธิการ’ ยังค้ำให้อังเคียวมวกคิ้วเกือเป็นวง และยังค้ำให้สายตาของขรรค์พุ่งไปจับหน้าอังเคียวอีกคน ๑ อธิศอรุเห็นดังนั้นก็ขยับโน้นพินทุรี ผู้เป็นราชาแห่งอุปเท่ห์เล่ห์กลได้โดยตลอด จึงแสวงถามต่อไปว่า “ไต่เท้าทรงพระยศว่า เล็กซังก็รัก เธอมีใจ ยังอยู่ในกรมเสนาธิการอยู่ ถูกย้ายในระหว่างที่สับเปลี่ยนหน้าที่ของนายทหารในกรมเสนาธิการเมื่อ ๒ เดือนก่อนนี้? ถ้าเขายังอยู่ที่นั่น ก็ดูเหมือนเป็นคนไม่มีมรรยาท กระผมจดหมายถึงเขา ๓-๔ ฉบับ เขาไม่ตอบเลย เป็นคนใจดำไม่น่าคบ”

“แต่ที่เจียน เมอสิเธอร์” อังเคียวตอบทันควัน “นิสสัยเขาเช่นนั้น เล็กซังก็รักไม่ขาด ถ้าฉันมีอำนาจเห็นอฉันจะได้หัวสั่งไม่เลียงเลย พระเจ้า!”

“กระผม ก็ คิดว่า จะเลิกสมาคมเสียกับความจริงกระผมยังหลงรักใคร่เขาโดยงานที่เคยเล่าเรียนหนังสือ และ ไต่ ออก มา รับ

ราชการพร้อมกัน แต่—แต่อย่าพูดเลยครับ
คิดขึ้นมาแล้วเสียใจที่คบคนผิด!” อชิศวร
วางสีหน้าและทำเสียงโกรธ.

“จะไปคบมันทำไม คนที่ๆ เลือกคบ
ได้ อีกถมไป น้าหน้าอย่างไอ้เลอมึงก็
นะจ้ะ? —ฮิ, อย่าพูดเลย มันเคยทำฉัน
เจ็บปวดมาแล้ว ไม่อยากออกหาพยานข้อ
มันอีกเลย นี่แน่ะเธอ, เราไปหาอะไรกินกัน
เถอะ” อังเคียว รู้สึกพอใจในบทบาทละคอน
ที่อชิศวรแสดงตบทยคนนั้นมาก จึงกระชั้น
กระยอชวนเมื่อเห็นอชิศวรนั่งอึ้งอยู่ แต่กรั้น
แล้วอชิศวรได้ขยี้ปฏิเสธคำเชิญชวนนั้นว่า

“ขอประทานโทษ กระผมต้องขอตัว
เพราะ วันนี้ จะ แวะ เยี่ยม มาคาม มารีของสัก
ประเดี๋ยว แล้วจะเลยไปเยี่ยมเพื่อนทางโน้น
อีก—มาคามมารีของคงสบายดีกระมังครับ?”

หน้าของอังเคียวเปลี่ยนไปอีกชนิด ๑ เท่า
ก็เขียนย้ายว่า “ฉันสงสัยว่านายจะไป
เกาะเกาะกับชูชานและฉัน อย่ากระหึ่มล่ะ!”
แต่สักครู่ประกาศนิกนั้นก็หายไป เปลี่ยน
เป็นยิ้มแห้ง ๆ แล้วว่า “ตามใจเธอ อชิศวร,
พรุ่งนี้เราคงพบกันใหม่—โอเรอวัวร์!”

เมื่อรำลึกันแล้ว อังเคียวกับยูว์แกวกี้
นั่งรถเข้า ซึ่งรถคอย อยู่ไปทางบอลโคทกาเฟ
อชิศวร มองดู จนวน เลี้ยว มุมถนนใหญ่แล้ว

เขาก็เกรียมเข้าไปในเขตรั้วบ้านของมาคาม
มารีของ และนั่งพุ่มใจเป็นอันมากที่ได้ คัง
หวั่นใจมาฟังเสียง กำมะลอ จาก คนชั่ว เชื้อ
เสียสนิทสนมได้ ก็ยังคงได้ มีโอกาส
สักวัน ๑ ที่จะได้ ฟังนายพันตรีอังเคียว พ้อคำ
ความรัก โดยเขาเกียรติยศและสินทรัพย์แลก
แทนตนค่า ขยายความในใจให้ตนทราบ
โดยถ้าเชื่อว่าคนเล็ก คย ก็ยังเล็กขี้ขี้จริง
อีกสถาน ๑ ด้วย.....

อชิศวรเกรียมเข้าไปถึงภายใน ที่ไว้รับ
การต้อนรับเชื้อเชิญจากเจ้าของบ้าน คือ
มาคามมารีของด้วยภาวะระอันทึง เพราะ
ความจำเป็นที่ต้อง มาในกิจการ ของ เพื่อนรัก
อชิศวรจึงไม่ เอาใจใส่ใน มรรยาท เช่นนั้นนัก
ส่วนมาเคอร์มัวแชลชชาน ซึ่งนั่ง อยู่ ด้วยนั้น
สังเกตเห็นได้ว่า เจ้าหล่อนแยกความทุกข์
ไว้เพียงแป๊ะ โยหน้าอิมเคยขาววอลดุซิก
เขียวเป็นริ้วรอยไม่ สมกับ สตรี ที่มีอายุเพียง
๒๓ ปี ดวงกาซึ่งเคยแวววาวแจ่มใสเป็น
เส้นหิ้วยวนอยู่เป็นนิกาล เปลี่ยนเป็น
ขุ่นมัวกลวงลึก ราว กับ คนพึ่ง พินไซ้ ๆ ส ๆ
ทั่วสรรพางค์กายเจ้าหล่อนเป็นอันกล่าวได้ว่า
ถูกความทุกข์มีครั้งเสียแน่นแฟ้น และ
กำลังดำเนินชีวิต อยู่ ด้วยความ โทมัส สก
จะพรรณนา

“ได้ข่าวว่าเธอไปอยู่ที่มาแซลส์เสียครึ่งปี—เป็นยังไง เธออยากไปอยู่อีกไหม?” มาตาม มาร์ ออง กล่าว ขึ้น ภายหลัง ที่ ได้ ปฏิเสธฐานทุกข้อกับตามธรรมมาแล้ว

“ถ้าไม่เป็นการจำเป็นจริง ๆ ก็คงเหมือนปารีสจะดีกว่าสนุกกว่า เพราะใกล้ญาติพี่น้องเพื่อนฝูง ที่โน่นผมรู้สึกเหงาเต็มทน” อีซิกอร์พูดพลางสังเกตดูใบหน้า

มาตามมาร์ออง เพื่อตรวจอารมณ์และตรวจว่าเป็นลูกอะไรแน่ ต่อเมื่ออีซิกอร์เหลือบไปบนโต๊ะตรงหน้า มาตาม มาร์ ออง เห็น มี ธนบัตรมีค่า ๑ วองอยู่ก้นไม้วางของออกมาจากกระเป๋ายังเคาะ คุหน้ากายายมาตามสักซันต์ เป็นโอกาสที่ควรจะได้พูดถึงเรื่องทั้งนี้มา

ครั้นหาเรื่องอื่น ๆ พวกเป็นค่าน้ำ มีเรื่องพูดถึงนิสัยของ ผู้ ล่วงลับไป แล้ว เป็น อาทิ พอสมควร อีซิกอร์จึงเริ่มเล็งไปยังเจ้าที่หมายว่า “—เรื่องน้ำใจของคนเรายังอีกอย่างหนึ่ง ผมเคยนอนตรองอยู่เสมอว่าเปลี่ยนแปลงได้ สลับปรกติ บังคับยังเห็น เพื่อน ๆ ฝูง ๆ ที่ สนิสนมมักกลายห่างเหินกันไปผิดกว่าแต่ก่อน มีจิตคิดฉลาดุชฉวยไปตามสมัย พยายามเกรทวนความหม่นของโลก—”

“คนมันยากนัก จริงอย่างเธอว่า” มาตามมาร์อองคัดค้านตาม “ยิ่ง หนุม ๆ

สาว ๆ คว้าแล้วคู่ฝึกกันไกล กับ เม่อ รุ่น ๆ ฉันทมาก”

“คุณข้าว่าเช่นนั้นก็จริงอยู่” อีซิกอร์ รัยรอง “แต่สำหรับตัวผมเองไม่อยากจะให้เพื่อนฝูงทำหิติดีกัน ได้ ฉันทใน เรื่องพรรคน เม่อผมรักเพื่อนคนใด ก็พยายามเสมอที่จะสละให้เขาเห็นน้ำรักของผม ไม่มีเจตนาที่จะคิดคดทรยศต่อความรักของเพื่อนฝูงเลย

แต่ที่ว่าผมเป็นคนอาภัพก็ถูก เพราะจากปารีสไปอยู่มาแซลส์เพียง ๖ เดือนเท่านั้น ก็ริยาเพื่อนฝูงของผมหลายคนได้เปลี่ยนแปลงไปมาก คุณข้ารู้จักไหมครับ เจ้าอเล็กซังค์ เลอมังต์ นะ?—นั่นแหละครับ, โธมัสก็เคย—!”

มาตามมาร์อองเบิกตาโพลง สิ้นน้ำ เปลี่ยนจากการยิ้มแย้มเป็นดั่งมึงท่ง แล้วพูดด้วยน้ำเสียงหนัก ๆ ว่า “ขอเสียทีเถอะ เม่อลีเออร์ ขีดของเจ้าหนุ่มคนนั้นะแสดง หนูนึก”

ขณะนั้น ถ้า มีใคร สังเกต จะ เห็นได้ว่า ชุชานซึ่งนั่งอยู่ด้วยมี อาการ กระสับ กระส่าย ใบหน้านั้นชั่วชมวอก เจ้าหล่อนลุกขึ้นยืน ย่อ กาย คำนึง อีซิกอร์ อย่าง รวด เร็ว แล้ว ว่า “ขอรับประทานโทษเม่อลีเออร์โยธัง ก็ฉัน ขอตัวเอนหลังสักประเดี๋ยว”

ส่วนการคุยโวโอ้อวดเช่นบอกว่ามีฝีมือพันคาบ
ไม่ต่ำกว่าเอาเคียนเซรา แห่งกรมทหารม้า
สุชชาออฟคองพลึง ซึ่งเป็นราชของครักย
ของพระเจ้าเน ไปเลียนเมื่อ ยุคโน้น และ อะไร
ต่ออะไรเป็นอาทิโน้น และแท้จริง อเล็กซังคิร
ได้ความรู้ ในการ พันคาบไป จาก อังเคิร เลีย
ด้วยซ้ำไป

“ฉันได้ใคร่ครวญทุกตลอดแล้ว เห็นว่า
ถ้าชุชานได้กับอเล็กซังคิร ซึ่งเป็นคนกลั
บตลอดเกลือกกลังเช่นนี้ จะได้รับภัยและ
ความทุกข์อันใหญ่หลวงสักวัน ๑ เพราะโลก
ย่อมรู้ชัวยว่า อเล็กซังคิรฉันไม่มีกระดูก
บางวันจะหาเงินสักของก็มีคิด กระเข้ก็ไม่มี
ชุชานอาจได้รับความปลอดภัยภายหลัง ฉัน
จึงเล่าให้เจ้าหล่อนฟังถึงความเป็นไปในส่วน
ตัวอเล็กซังคิรตามที่อังเคิรเล่า แต่เจ้าหล่อน
ไม่เชื่อ อ้างว่าอเล็กซังคิรได้บัญญัติโดย
แถลงความบริสุทธิ์ใน ส่วน ตัว ของ เขา แล้ว
หลายประการ

“ชุชานไม่พยายามเชื่ออ้อเลย เพราะ
เจ้าหล่อน ฟังใจ เสียจน ชันไม่ได้แล้ว
ฉันคิดว่าคงจะกล่าวไม่เห็นจะมีทางอะไรแก้ไข
อีก นอกจากกักตัวมิให้เจ้าหล่อนได้พบปะ
อเล็กซังคิรเหมือนเช่นเคยอีกต่อไป ก็ยังได้
ข่าวว่าไม่เชื่อฟังฉันก็ง้อออกไปเสียจากยาน

คราวนี้ชุชานลัใจ เพราะระกหม่ายไป
มากับอเล็กซังคิรก็ไม่ได้ และไม่ทราบว่า
อเล็กซังคิรจะรักษาอย่างไรต่อไป

“ผลสุดท้าย เจ้าหล่อน จึง ยอม เลิก
ความตั้งใจที่จะเกี่ยวข้องกับอเล็กซังคิร ยอม
ให้ฉันทนาการตามความเห็นของตนต่อไป ฉัน
รู้สึกขี้ขลาดก็มาก ที่ ชุชานไม่ หัวแข็งเหมือน
แต่ก่อน เพราะเจ้าหล่อนก็เป็นสาวเป็นนาง
แล้วควรจะมีความรู้ สักลิดชอยไต่ก็ ใน
การที่จะ นำ คนไป เกลือก อย่ กับ คน ชั่ว เช่น
อเล็กซังคิรนั้น ย่อมจะได้รับผลอย่างไรใน
ภายหลัง เพราะฉันเมื่อฉันได้ทราบว่า
เจ้าหล่อนได้ มีจดหมายไป คัดพ้อ ต่อว่าอเล็ก
ซังคิร และบอกเลิกความตั้งใจกับเขาแล้ว
ฉันจึงรีบปากกับอังเคิรยอมรับหมั้นเขา และ
กำหนดจะทำการสมรสในต้นเดือนหน้า

“เรื่องราวเป็นเช่นนี้แหละ ขอให้เธอ
คิดเถเธเสมอสิเธอ” มาคามมารีของหยุก
พักหนึ่งชั่วระยะหายใจ ๑ แล้วกล่าวต่อไปว่า
“เพราะอเล็กซังคิร ประพฤติ ตัว อยาทำเช่น
กล่าวฉัน เห็นว่าผู้ที่กระคบค้าสมาคมกับ
เขาต่อไปก็อาจเลวตามเขาไปด้วย เสีย
เกียรติยศราศรีเปล่า ๆ”

“ผมได้ คิดแล้วคุณย่า ทำอย่างไรเสีย
ก็ดี ผมคงเลิกคบกับเขาอย่างแน่นอน”

อิชิตอร์พักเรืออยู่ ๆ “ ครั้นนี้คงได้ทราบความ
ประพาศกันแล้วทราบความจนกระทั่งตาย เกี่ยวกับ
บุคคลหญิงเช่นนี้ด้วยแล้ว ก็ยังเพิ่มให้ผม
เกลี้ยกล่อมหาชนอีกหลายเท่าพันทวี ”

“ นั่นแหละ เมอสิเออร์ ” ยายข้าพ
“ ฉันไม่ได้ยินเธอให้เลิก คบฏาโกรธเคือง
อะไรกับเขาหรอก แต่สำหรับฉันเองนี่เป็นนอก
เคียดจ้าว แม้จะคายแก้วมาพุกก็ไม่เชื่อเสีย
แล้ว เมอ ๒-๓ วันก่อนเขามาทางนี้ คำนี้
ฉัน ๆ ไม่รับปล่อยให้แก่อไป และตั้งแต่
วันนั้น มาฉัน ก็ไม่ออกไป พบ เห็น หน้า เขา
อีกเลย ”

ขณะนั้น นาฬิกาที่ผนังห้องถึงวันออก
เวลา ๑๐.๓๐. อิชิตอร์ก็กล่าวคำอำลา
ทันทีเอง ชูชานก็เฝ้าลงยืนเฝ้ามา หน้าตา
คงซึกเขยวอยู่กระนั้น เจ้าหล่อนชูของ
รทหมายให้อิชิตอร์ก็โดยมากมา มา ร้องไม่
ทันเห็น แต่อิชิตอร์ก็หมกโอกาสที่จะทราบ
ได้ว่าเป็นช่องรทหมายอะไรและถึงใครที่ไหน
เพราะ ยาย มาตาม ได้ เฝ้า ออก มา ส่ง ที่ นำ
ประศุกด้วย

อิชิตอร์ออกจากบ้าน มาตาม ชูชานแล้ว
ก็ย้ายหน้าตรงไปยังขอโคซึกาเฟ พยอเล็ก
ซึ่งก็เฝ้าไปมา สแดง อาการ กระสับ กระส่าย
อยู่ที่ชานชาล่านำประศุก

“ ได้ข่าวยังไยบ้าง เบอคัง ? ” อิชิตอร์
ตรงเข้าไปยังโหล่เขาถาม “ มีข่าวดีสำหรับ
กันไหม ? ”

“ ข่าวดี ? ” อิชิตอร์ทวนคำลอบพิจารณา
โดยหน้าอิชิตอร์ด้วยความสงสัย “ เรา
เข้าไปนั่งข้างในกันเถอะ ”

“ เข้าไปนั่งข้างใน ? ” เขาเบิกถาม
“ โอ้อึ้งเกรงกับยรรแกรเอออยู่ข้างในนะ ! ”

“ ก็ก็เคียว ” อิชิตอร์ว่า “ แกควรระ
ลึงมิอิจการอะไรกับมันไต่ข้างในขณะนี้ ? ”

“ จักการอะไร ? ” อิชิตอร์ก็สแดง
ความพิศวง

“ มา, เราอ้อมไปทางข้างหลังโนนเถิด ”
อิชิตอร์พุดพลากรวมมือ สหาย เจ้าทุกซ์เคิร์ลก็
ไปทางที่พุดพวกที่มาร่ำวณอิริยาบถ ณ ที่
นั้นนอกจากสุภาพสตรีสองสามคนนั่งอยู่ แล้ว
ก็ไม่มีผู้ใดอีก อิชิตอร์ชวนอิชิตอร์ไป
นั่งทางมุมห้องนำเฉลียง ซึ่งก็กว่าเป็นที่จะ
พ้นสายคายและหอนไค้ตอน ๓

“ เอ้า, ว่าไป แต่แกคงไม่ลืมที่กันกำชัย
สั่ง ” อิชิตอร์ก็เตือนเมอหนึ่งเรยร้อยแล้ว

“ กันอยากจะทำท่าอย่างว่า อิชิตอร์ข้ามา ร้อง
คงเอาความระยำของกันฝากแก มาด้วยมาก
เพราะฉะนั้นก่อนที่กันจะรู้เรื่องนากแก จึง
อยากรู้ว่าแกได้เอาทั้งเลียบกลางทางตามที่กัน

ชชะไท—

“วางใจกันเถิด เลอมีงค์” อธิษณ์
คอบให้ล่สหายเขา ๆ “กันยืนค้ำช่วยเหลื่อ
แกทุกอย่างจนกว่าแจะเคิรทางไปสู่อันคิสุข
ไค” ออย่าเป็นทุกขเป็นร้อนไปเลยเพื่อนรัก”

“การกระทำของกันครั้งนั้น กันรู้ตัวอยู่กัว่า
กระทำโดยทิมจีมานะ เพื่อบ้องกันเกียรคิยศ
ในฐานที่ถูคนประมาท แต่เพราะกันไค
ยอมพลีชีวิตให้แก่ความรักแผลของธรรมแล้ว
กันจึงไม่มีห่วงมิ้อลยอะไรอีก ขอแต่ไคกัน
ไครัยความบึกกรรมโดยสมควรแก่เหตุการณ
เท่านั้นเป็นพอ”

“มื่ออยู่อีก เรื่อง ๑ ที่ กัน ลิม บอ กแก”
อธิษณ์พูด “—คือเมื่อก่อนนำทักันจะลา
บายข้ากลยมานัน กันเห็นชชานชชของจคหมาย
ไคกันคุดบีย ๑ กันเชื่อว่าเจ้าหล่อนต้องการ
จะส่งไค—แต่ผเอิญโอภาสไคไม่ปลอลเพราะ
บายข้าคุดมอยู่คคชเวลา กันจึงไม่สำมารด
จะรียากเจ้าหล่อนไค”

อเล็กซังคิรวคิมาโพลงแล้ววว่า “แก
เกาไค ไคใหม่ว่เป็นจคหมายถึงไค และะมี
ข้อความออย่างไค?”

“มิคเคิมทน” อธิษณ์สันคิตะ “แต่
กันเชื่อว่า เจ้าหล่อนคงรู้ ทิวากันกับแกไค
ไค ไคอรอกันจริงและคงจะฝากมาไคแก”

“ถ้ายังงั้น เราะไคจคหมายนั้นมาโดย
วิชิไคแล้วว” อเล็กซังคิรวคิมา

“ไม่มีหนทางอื่น นอกจากที่เราระมา
ไปค้วยกันเคียวนี้ โดยถักแกกระหยาอยาก
รู้จริง” อธิษณ์พูดพลางจคุดหรีต

“คำว่ ‘กระหยา’ ยังเขาน้ำหนักไป
แต่กันจะ มีโอภาสไคพยเจ้าหล่อน และไครัย
จคหมายนั้นออย่างไค?” อเล็กซังคิรวคิ

ความเห็น

“ถ้าเรามีโอภาสไปถึง บ้านเจ้าหล่อนไค
แะจะทระชนววายไคพยเจ้าหล่อนคักังไม่
การบากเย็นอะไร ว่าแต่ถ้าเราไม่รัยไปเสีย
เคียวนี้ยายมาคามาจะ บิค ประคุด กรน คระก
เลี่ยนนั้นแน”

เมื่ออธิษณ์พูด และไค แะแนะนำ ตกลง กัน
บารบ่างแล้ว อเล็กซังคิรวคิก็แต่งกายไค
เวียบรัยคามธรรมคา พากัน เคิร ออกไปาก
ห้อยนั้นค้วยอาการปรกติ

การเคิร ของ สหาย ทั้ง สอง เป็น ไปโดย
ปราศจากการระแวงระวังคิว ทาไคให้ลย
ไปคุดเบียงหลังและสำนัไคไม่ว่คนคุดสคกรบ
ตาม ผู้สคคุดยอนไคทำไคใช้ไคอรอนไคไคไม่
ที่แท้ ก็ คือนายพันคิว อังคิร กับนายบรัยแ
บรัแะกันเอง เหตุไคเป็นไปไคคักัน เป็น
เหตุยังเอนคิไคไม่คักังไคทั้งสองผ่ายอเล็กซังคิรว

ไม่ถึงไ้วาจะท้องลูกสกรอย และฝ่าย
อึ้งเต๋ก็มีไ้ทั้งไ้วาจะท้องมาสกรอย ทั้ง
นั้นเองมาแต่เฒ่เวลาทอเล็กซังครีกรอก
มานั้น พอถึงอึ้งเต๋และบรูแกรก็ถ่วง
คยู่กับกัณฑ์ชานชลาหน้าโถงนาการขอโทษ
กาเฟ ครั้นอึ้งเต๋เห็นผ้ ทนคังใจตั้งตัวเป็น
ศักรูกรผ่านมา ก็มีการหลยและมีกา
สกรอยคังกล่าวนี้

ระยะทางจากขอโทษกาเฟ กับบ้านคูบัว
ห่างกันเพียง ๓-๔ เส้นโดยประมาณ เพราะ
ฉะนั้นอเล็กซังครี กับ อีชีคอร์ จึง ไม่ ช่น รด
ปล่อย ให้ อึ้งเต๋กับบรูแกร สกรอย ตามไ้
โดยพอใจ พอถึงมุมคกทจะเลี้ยวไปทาง
ถนนชอยรเคอลาแปส อึ้งเต๋กับบรูแกร
จึงหยุดยืนอยู่ในเงามีก ซึ่งแสงไฟจากโคม
ที่เสามุมถนนส่องไปไม่ถึง

“มัน คง มี ความ ประสงค์ อะไร ใน บ้าน
คูบัวสักอย่าง ” อึ้งเต๋พกกับบรูแกร
ขณะ ที่ เห็น อเล็กซังครี กับ อีชีคอร์ บน วิ รร
เหลียวซ้ายแลขวาอยู่ตรงหน้าประตูรั้ว

“แน่ที่เดียว” บรูแกรรับรองและเพ่งค
อย่างไ้กระพริบตา “—และค้องเป็น
ความเจตนาที่มีชอยคัย โปรคคูกรียา
ของมันซักคัย ลูกกลนเป็นพิรุธยังไ้ช้อยนา”
“เรากอยคยู่กันละ เห็นท่าไ้ชอย

มาพาลกลถึงตัวมันไ้ทันท่วงที ” อึ้งเต๋
พกและสัอกไ้ไ้เดียวเท่านั้นก็ลุกแขนบรูแกร
มาจับไ้แน่น “นั่นคัย วิ รรคัย, ไ้เลอมีงค
บนข้ามรั้วเข้าไ้แล้วเห็นไหม ? ”

พร้อม กันนี้ ก็ เห็น อีชีคอร์ บนข้ามรั้วเข้า
ไปอีกคน “ เพราะประคณำบ้านนี้ ! ”

“จะทำยังไ้ค้อไ้ละครียะ ” บรูแกรถาม

“เราไ้การกัยมันเอง ” อึ้งเต๋พก

ภายหลังที่ไ้ นิ่งตรงอ้อยขณะ “ไ้ไ้ไ้เป็น
ค้องให้เอ็กเร็ก เออเต๋รับคัวเถอะ ! ”

พกแล้วก็พกกันเค็รเลียบไปในเงามไม้
ข้างชาทวิถึ จนถึง ประตูรั้วบ้าน มาตาม
มำรืออึ้งเต๋พกแขนงายอ้อยกับบรู

“ไ้ไ้ไ้การอเล็กซังครี ! ” อีชีคอร์วิ่ง
ไ้ละล่ำละลักกระซิบอเล็กซังครี ซึ่งกำลัง
จะบนเพิงนำค่างห้อยครีวอยู่แล้ว “กูเหมีอน
มีคณมานชอยช่นช้อยนำประตูสองคน ! ”

“ใคร ? ” อเล็กซังครีถามก้วยคณคณ
ปล่อยมือจากไม้เท้าแขนเพิงนำค่าง

“กูเหมีอนเป็นทหาร ! ” อีชีคอร์คย
ลุกคัวอเล็กซังครีให้หมอยลง

“เป็นทหารวิ ? ” อเล็กซังครีพกคณ

ทวนคำแล้ว และ หมอยกายลง ตามที่ออีชีคอร์
ลุกแนะนำ “ไ้ไ้ไ้การกัยบรูแกรไ้ไ้ไหม ? ”

“กณคึกว่าช่นนั้นแหละ ” อีชีคอร์คย

“เราไปหาที่เหมาะสม ๆ ข้างรวนนั้นเถอะ”

สองหนุ่มนกรย่นคอขยี้ ๆ กลานคืบตัวมานั่ง
อยู่ข้างรวน ซึ่งห่างกับทางที่เขามาราว

๓ ก้าว แลห่างจากประตูที่อึ้งไกรภู่กับแกร
บินซุ่ม อยู่ ประมาณ ๔ ก้าว—ทั้งสอง คนนี้
เงยหน้าเกือบจะไม่ได้อินเสียงหายใจเสียซ้ำ!

เวลาเกือบ ก็นั้นได้ยินเสียง ระวัง ที่วัด
แซงค์คาโรลิกย้ายออกเวลาเที่ยงคืน พอ
เสียงกังวานแห่งระฆังดังไป อึ้งไกร
ภู่กระซิบกับแกรว่า “มันเข้าไปทำไมกัน
ไม่มีหัวแฉกเลยเลย ๒”

แกรก็ตอบ ๆ เขย่งเท้า ๒๒๒ เข้าไป
ไปข้างใน แล้วทำหน้าที่นอกว่า “เงย-
หน้ามันกำลังทำอะไรอยู่ไหนก็ไม่ทราบ”

“เราลอง แอบ เข้าไปดู เออ ะ เห็น
ยังไร?” อึ้งไกรหัวร่อ

“ก็เหมือนกัน แต่เราเข้าไปไม่ได้ โดย
วิธีใด มีต้องบันทึกรึ?” แกรสแดง
ความหนักใจ “ฉวยพลากท่า มันอาจเห็น
เราก็ได้”

อึ้งไกรนั่งรอ หลับตาทั้งสองทำเป็นทำนอง
ปลุกผาตัวเอง ครั้นแล้วจึงว่า “ไม่เป็นไร
เราไปขึ้นชั้นทางมุมโน้นเถิด”

ถ้อยคำที่พูดนั้น แม้จะเป็นเชิงกระซิบ
ก็มีไคว่นหูอึ้งไกรกับแกรอึ้งไกรไปไคว่น

เพราะความเงยส่งกันในเวลานั้นแหละมันคาด
ให้เสียงสนทนากลายเป็นเสียง ที่พูดกัน อย่าง
ธรรมดาไปได้

“อึ้งไกรกับแกรแน่นอนแล้ว กัน
จำเสียงมันได้!” อึ้งไกรซึ่งครีบกพลางมอง
ไปพิจารณา ความ เป็น อยู่ ของ บ้านคูบัวไว้ใน
เวลานั้นครู่ ๑ แล้วพูดต่อไปว่า “คนในบ้าน
คงหลับกันหมด หากเกิดเหตุขึ้นในเวลานี้
เราต้องพยายามที่สุด คือระวังอย่าให้เป็นการ
ปลุกให้เขาคืนขึ้นมาได้เป็นอันขาด”

นำเสียงที่อึ้งไกรซึ่งครีบอกไม่ได้ยินไป
ถึงหูอึ้งไกรกับแกรเลย ด้วยก่อนหน้าที่
อึ้งไกรซึ่งครีบอกพูดนี้ ปรากฏว่ายุทธกลทั้งสอง
ได้ตกลงกันจะเข้าไปในรั้วบ้าน และเตรียม
ไปที่มุมรั้วบ้านซ้ายอยู่แล้วด้วย

“แถมควรอยู่ที่นั่น กันะไปริมมันตรงโน้น
เอง!” อึ้งไกรซึ่งครีบอกและผละผละไป
แต่ก็อึ้งไกรซึ่งครีบอกเห็นไว้ทัน

“ถ้าจะระวังให้ถี่ อย่าไปยุ่งอย่ามายุ่งไป
นัก” อึ้งไกรซึ่งครีบอกแล้วและปล่อยอึ้งไกร
ซึ่งครีบอกไปหาความประสงค์ของเขา

อันที่นั่นผู้คนและขบวนยานที่สัญจรไปมา
ทางถนนซอสนั้น น้อยลงทุกที และในที่สุด
นาน ๆ จึงจะมีคนญารถผ่านมาสักคนสักคัน ๑
อึ้งไกรกับแกรอึ้งไกรเอาโอกาสนั้นขึ้น เข้าไป

อย่างรวกเร็ว พอเท้าของบุทคลทั้งสองถึง
พนักมือเหล็กซึ่งครัดลงบนทวนเป็นคนไขว่
ชักภาพออกมาดูกุมไว้แล้ว และ ปรากฏออก
ไปจากเงามืดประชิดถึง ตัวของเศรษฐีขม
ทันที!

เป็นจรรยาอยู่เอง แม้ยังเกรงขม
จะไปคนท่ามเส้นประสาถึงเคียวคาน เมื่อ
ท้องมาเสียญท้อเหตุอันมิไคควกไว้ก่อนว่า
เร็วทันถึงเพียงนี้ ก็ขอม จะวิ่ง ความตกใจไว้
ไม่อยู่ “... ฉะนั้นจึงพากันถอยหลังลงไปที่
ผนังแล้ววิ่งกลับมายังช่วยลากไป

“ท่านนายพันตรีและนายร้อยเอกลีเรื่อง
ศักดิ์!”... “อเล็กซ์ก็กล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียง
หนักแน่น “ก่อนนำข้าพเจ้าจะยอมให้
มาตามมาร้องและมาเตือนมิให้ชุลชานหัก
ออกข้าพเจ้านั้น... ข้าพเจ้าขอไล่ให้ท่านเดิน
ออกมาเสียก่อน!”

ทุกคนที่ใด ยืนถอยคาน... รวมทั้งองค์
และบุรีแกรก็ด้วยก็ ต้อง เห็น จัว ผู้พล คือคนบ้า
ที่กำลังคลั่งรัก... หากจะปรายให้ ไค ก็ต้อง
ปรายกับยคมภาพเป็นการตอบแทน... ยืนนั้น
เองอึ้งก็รวบรวมสติสัมปชัญญะ ชักภาพ
ปรากฏออกมาแล้วคำรามว่า “ไอ้ข้า! ข้า
รู้ สักว่าเสียเกียรติยศของข้านักโดยเจ้าข้าพล
ได้ก็อย่าเสียใจ... เวลาข้าจะรู้ชื่ออะไรจะว่า

เจ้าข้ายามยกกรักเข้ามาในยามมากมคยวิชัย
ด้วยเจตนาทรวิน... เจ้าข้าก็รับด้วยความอัปยศ
ยิ่งจน...!”

“อย่าพูดมาก... และไม่ต้องทำเสียง
อึกกระแทก!”... “อเล็กซ์ก็พูดโดยคุณเฉย
“ข้าเป็นลูกศิษย์เจ้าในการพันภาพ... ข้า
มาเถอะ... คุณครู!”

ไม่ต้อมีอาณัติสัญญาจากกรรมการอะไร
อีก... พออเล็กซ์ก็พูดจากคำลง... ส่วน
ออกไม่กลับในรวันำบ้านมากมคยวิชัยก็ถูกยก
เป็นสิ่งแวดล้อมพันภาพทันที!... ขมก็ชักภาพ
ออกคือยกที่วางที่อยู่ที่ทาง มุมไว้ เพื่อช่วยเหลือ
อึ้งไว้ในเวลาพลากพลั้ง... โดยท่านองเคียว
กัน... อเล็กซ์ก็เตรียมภาพคมไว้วร้อม
สรรพ... เตรียมตัวที่จะเข้าชักขวางการช่วย
เหลือของบุรีแกรอยู่ทุกขณะ!

ภาพต่อภาพ ของ คู่ ประโยชน์ได้สัมผัส กัน
ฉายผ่าน เป็น ประกาย อยู่ ท่าม กลาง สวนนั้น
ครู่หนึ่ง... มาตามคยวิชัยกับชุลชาน... ก็ควา
ลกชุนจากทันอนด้วยความตกใจแล้วและเปิด
ประตูวิ่ง ออกมา ยืน ค้าง อยู่ นำประตูนั้นเอง
ประมาณห่างจากคตอัสตั้งสองเพียง... ๕ ก้าว
โดยมิได้ มีเสียงกระโถกกระแทกอย่างใด

การต่อสู้เป็นไปอย่าง รุน แรง เข้มหนา
ต่างฝ่ายต่างมุ่งมั่นขึ้นทอน ชีวิต กัน และ กัน

ด้วยอาการที่เกือบ มิได้เอาใจใส่ต่อสิ่งอื่น
 ในเวลานั้นดวงตาของอึ้งไคไ้ เมื่อกำลังขึ้น
 อยู่ข้างน้ำกลว มีประกายแวววาวแสงไทยะ
 อันแก่กล้าใช้ วิถี พันพลิกแพลง และ รวดเร็ว
 กุจิกรผันจนอเล็กซังกรแทบกลีบตัว รีบพา
 ไม่ทัน แต่อาศัยที่อเล็กซังกรมีอุปนิสัย
 ไทโยน มีทิวี่ละเพาะแต่ทางที่ถูกที่ควร
 เพราะฉะนั้น การที่ อึ้งไคไ้ แสดงความท้าว
 อย่างไม่ประมาทต่ออึ้งไคไ้ จึงมิได้ประสพผล
 สมควรหมายทันใจ ในที่สุดการหักโหม
 กล้วยก็กลิ้งนั้นเป็นอันไร้ผล กลับทำให้ตน
 อ่อนเพลีย เจนนาน ๆ จึงมีโอกาสพุ่งปลาย
 ภาพมาทางอเล็กซังกรอีกครั้ง

ฝ่ายอเล็กซังกรเห็นศัตรูมีอาการ อ่อนแอ
 ลงลึกปรกติก็งั้นก็เริ่มเปลี่ยนวิถีโดยอึ้งไคไ้
 ไม่ทันรีดรีบ รีบแข็งตัวเข้าประชิดอึ้งไคไ้แล้ว
 ก็พ่นอย่างสิ้นเมตตา เพื่อมิให้อึ้งไคไ้มีเวลา
 คึงตัวทวนวิถี เป็นที่น่า หวาดกลัว ต่อผู้ที่ได้
 พบเห็นทั่วไป อเล็กซังกรมิได้ประมาท
 คำตัวและเห็นแก่ชีวิตแม้แต่น้อยเคี้ยว จะ
 เว้นกว่าพันคาพจนินว่า 'บ๊วระห์' ก็สมควร
 ไม่มีใครเคยพบเห็นมาก่อน แม้อึ้งไคไ้ผู้เคย
 เผชิญมามากกว่ามากก็ยังไม่วายพิศวง แต่
 ความพิศวงมีอยู่ ไม่นาน เท่า การคิดขึงกัน
 ชีวิตในวิถี 'บ๊วระห์' ของอเล็กซังกรด้วยวิถี

'บ๊วระห์' ของตัวคอยแทนกัน ฉะนั้นการ
 พันภาพในขณะนั้น ถ้ามีคักก็เหมือนอย่าง
 มวยก็ตั้งเรียกว่า 'มวยวัด' ไกวหลวมตัว
 พลาททำเพียงชั่วพริบตาเกือบจะเป็นอันว่าคู่ของ
 เป็นศพโดยไม่มีข้อกังขาประการใดเลย!

บุรณกร ผู้ยืนตัวสั่นคมเชิงอยู่นั้นมองเห็น
 ว่า นอกจากอึ้งไคไ้ตายคู่หูละมีแอลกอฮอล์
 ด้วย อายุมามากด้วย หมกวิวิพลกภาพ
 ด้วย กลัว แล้ว ยังแถมอาการอ่อนเพลีย
 วนเห้งอตกเข้ามาแซกอีกด้วย ถ้าคนปละ
 ปล่อยค้อยเช่นนั้นต่อไป อย่างช้าอีก ๒-๓
 นาที ก็คงถึงนอนให้อเล็กซังกรเถล กังนั้น
 เขามิพักรอท่าให้ถึงเวลาอย่างที่ประมาทไว้

รีบกระโดดพรวดออกไม่ในท่ามกลางการต่อสู้
 ทันที พร้อมกันนั้นอึ้งไคไ้ก็หาพอให้ โอกาส
 บุรณกรได้ลงมือเพิ่ม ความหวาดเสียวให้เป็น
 ที่ควรครั่นครั่นทั่วทั้งที่ไม่ ทยานพรวดเคี้ยว
 ถึงตัวบุรณกร โดยความตกใจ บุรณกรผงะ
 ถอยหลัง ปลายภาพของอึ้งไคไ้ก็พลันถึง
 ออกถึงกรักทล! เวลาเกือบถึงนั้น บุรณกร
 ลือตัวการณ ก็หาย หลัง ตัดกัน ทวน ทวน
 พยายามจะร้อง อึ้งไคไ้ไม่ยอมให้ทันเก็ก
 ฆ้องปากแตก กระโถกเคาะหน้าด้วยถ้ำลึง
 แรง เสียงและหัวใจของบุรณกรก็หยุดคึง
 หยุคคึงโลหิตพร้อมกัน!

ข้างมากมามารีของเห็นโลหิต คึก ปลาย
 ทาฟอชิตอร์ขึ้นมา คึงนั้น ก็ ทรงกาย อยู่ ไม่ ได้
 ล้มลงถึงวิสัยญภาพอยู่หน้าประตูบ้านนั้นเอง
 ชูชานเข้าแก้ ไขเป็นกลีกร้อ เหตุการณ์ซึ่ง
 วิชิต ขึ้นทั้งมวลนั้น ทำให้เสียเวลา อังเคิร พระว่า
 พระวังใจ การรับทาฟพระทาฟก็ทานะไขว้ ๆ
 เขว ๆ ผิด ๆ ถูก ๆ ขึ้นเป็นลำดับ และใน
 ผลที่สุดก็โอเล็กซังคิร ซึ่งมีสติบริบูรณ์อยู่นั้นก็
 ได้ โอภาส เบี่ยงกายไปทางขวา แทะทะลง
 เข้าไปไควรวนเมื่องซ้ายด้วย ความ แม่นยำ
 พอรู้ ลึกเสียแปลย อังเคิรจึงแผ่นออกไปทาง
 รูลึกปวกท้าวและคลาญพย โดหิตทกคลุก ก็ล้ม
 ลงด้วยอาการอันน่าทึ่งครั้งตา !

“เลอมีงค์” อังเคิรพูดด้วยเสียงกระเส่า
 มีอชวาลุมแปลที่ไควรวนเม “กันขอโทษ
 กันเองเป็นคนระยำ—ชูชานจำ—ชู—ช—ว่า—น
 เล้าเค—ความวัง—ให้—ให้—วิค—ชอ—
 ของหล่อนทรวาเจด !”

สิ้นเสียง อังเคิรมีอาการทวิงอ สดแ่ง
 ความเจียยวุดแสนสาหัสแล้ว และ สิ้นใจ ไปสู่
 หุกชิตินะภพในนี้ !

อิชิตอร์สวมทาฟลง ผัก แล้วโคก เข้า มา
 ประคองสหายของตนไว้ด้วยพลัน เพราะ
 ปรากฏว่าโอเล็กซังคิรก็ ค้าง ชักกาย ลง นิ่งมี
 อาการมืดหน้าด้วยความอ่อนเพลียอยู่ใกล้ ๆ

ศพคิรของเรา ชูชานเห็นคึงนั้น มีพัก
 เอาใจใส่ในยาบช้า ยอมคนได้ ชื่อว่าชกทัญญู
 เสียชนะ ๑ จึง มาช่วย ประคองประคอง
 โอเล็กซังคิร อย่างคันทัน— !

๐ ๐ ๐ ๐ ๐

หลังจาก เวลานั้น มา ประมาณเดือนเศษ
 เหตุการณ์ได้ส่งวรายคายคล้ายคลอนหายไป
 กบฝัง ทั้ง มาตาม มาวี่ของ ก็ได้ขึ้นของ
 ยางอย่างออกไปจากถ้ำนั้น และหายไยอย่าง
 พิศการไม่มีใครทราบข่าวคราวถูกรู้เห็นว่านก
 ไปทางสาระทิกโก ส่วนศพของอังเคิรและ
 ยิวแคว่นั้น ปรากฏว่าได้ ถูกโอเล็กซังคิรและ
 อิชิตอร์ช่วยกันนำไป ฝังไว้ อย่าง เงียบ ๆ ณ ที่
 แห่งหนึ่งในคืนวันเกิดเหตุนั้นเอง

ต่อจาก นั้น อีก เดือน ๑ คือ ภาย หลัง ที่
 โอเล็กซังคิรเลอมีงค์ กับ ชูชาน คูยวัชได้เข้า
 กระทำพิธีสมรสกันตามประเพณีในโยสสแล้ว
 สองคนลงเอยไปจากวันสมรส อิชิตอร์ เยอคัง
 ก็มาเยี่ยมยังสำนักกัน

“คิลันยังวั ลักพอใจไม่หาย” ชูชาน
 เลอมีงค์กล่าวขึ้นภายหลังที่ทั้งสามคนได้พูด
 ค่อยกันถึงเรื่องอื่น ๆ ไรแล้ว “ทาฟของ
 เมอสิเออร์โอเล็กซังคิร สมควรได้นามว่า
 ‘ทาฟพิศานส์รัก’ เพราะ ถ้า อังเคิร ไม่ สิ้น
 ชีวิตเพราะคมดาพของเธอก็แล้ว— เราจะไม่

นั่น ทั้งคำหมายของเธอเองก็ถูก
คุณย่าท่านตรวจตราทุกฉบับ สัก
ขณฺ์ที่คิดน จะแก้ ไขอย่างไรแล้ว
ยอทวี

ในที่สุดนี้ ขอทำขั้ยเธออีกครั้ง
ว่า เธออย่าลืมคิดน—คิดนรักเธอ
ด้วยสุริยิตเสมอยอทวี ขอเธอจง
ไปรักช่วยเหลือคิดนด้วยนะละ
ขอไ้รับความรักอันบริสุทธิ์จากคิดน

ชูชาน กุบิวซ์

ปล. คิดนวิบเขียน ด้วยเกรง
ว่า หน้าม้าของเธอจะลบลับเสียก่อน
ข้อ ความ จึง ไม่ไ้ใคร จะ ติดต่อกันนัก
แต่ไปรักเข้าใจว่า คิดนสุริยิตต่อเธอ
ทุกขณะ และเธอต้องพยายามข้าม
อุปสรรคเหล่านั้นไปช่วยเหลือคิดนจน
สู่ความสามารถของเธอ คิดน
จะเห็น ความรัก ของ เธอใน ครั้งนี้—
ยอทวี

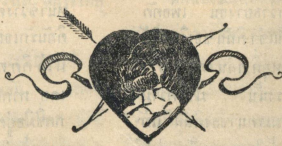
ชูชาน

อิชิตอร์อ่านจบแล้ว ต่าง พากัน หัวเราะขัน
โดยอิชิตอร์ว่า “ถ้าเราไม่พยายามถามอื่นไ้
มาเพื่อรับคำหมายฉบับนี้แล้ว เหตุการณ์ก็
คงยังไม่ถึงที่สุด เห็นจะเป็นด้วยโชคมา
วาสนาเกอชอก เจ้าองค์จึงสมัคมาตาย
ในส่วน ซึ่งเท่ากับช่วยวัยเย็ดเสียความ
บริสุทธิ์ ให้เห็นในกันและกัน”

“ขอบใจแก่มาก อิชิตอร์ กันไม่ลืมคุณ
แกเลย” อเล็กซังกริวยให้ลัสสหายของเขา

มีทันที่อิชิตอร์จะตอบประการใด ชูชาน
ก็โคกขึ้นไ้หนึ่งบนเท้าแขนเกอช ทอเล็กซังกริ
นั้รอยู่แล้วว่า “เราลืมนั่นเสียละละละ
อเล็กซังกริ, แต่เธออย่าลืมคิดน คอไ้ไปน
เราจะรัก กันมาก และ มี ความสุข ยิ่งยว
ที่เคียว”

ครันอิชิตอร์แลเห็นว่า ตนตกเป็นคน
เสียเปรียบขอรุพคอย่างไทย ๆ ว่า กำลัง
เป็นถูกขั้วใหม่ปลามัน จึงรีบลุกขึ้นอ้าลา
แล้วและย่องกริวยออกไปจากที่นั้น.....

เปลี่ยนนิสัย

ของ
บาแย้ม

มาลี. ใครๆ ก็รู้กันทั้งนั้นว่าเป็นหญิงสาว ที่มีความรู้ฉลาดเฉลียว ไหวพริบเพียงใด บรรดาเพื่อนนักเรียนของเธอ ล้วนบูชาหล่อนว่าเป็นเยี่ยมผู้หนึ่งในโรงเรียนนั้น

ผู้ที่มีความเห็นตรงกันข้ามกับเพื่อนของมาลิก็คือ คุณชายวิ ซึ่งเห็นว่ามาลีเป็นคนที่ไม่เอาถ่าน ได้แต่จะแต่งตัวโก้ๆ หรือๆ แล้วไปเที่ยวเท่านั้น อันที่จริงเรื่องแต่งตัวโก้และหรูหราสำหรับมาลี เว้นไว้แต่สวมเสื้อนอกไม่มีแขนแล้ว คุณชายก็ไม่เห็นน่าเกลียดอะไรนัก เพราะบรรดาหญิงสาวที่ไคฝ่านาคาคุณชายไปล้วนแต่งตัวสิ้นเปลืองเกินกว่ามาลีหลายเท่า และมีหน้าซำยังติดลูกไม้ คิคโคโยระโยระยาง มาหากแขนจนถึงเขว อีกซึ่งตามความเห็นคุณชายแล้ว ก็ไม่ผิดอะไร

กับชั่ว หรือว่าวิเข้า สิ่งที่คุณชายไม่พอใจที่สุดสำหรับหลานสาวก็คือเรื่องเที่ยว หญิงสาวควรระวังรักษาชื่อเสียง อยู่บ้านเงียบๆ ไม่เที่ยวไปทุกหัวระแหงให้ คนโน้นคนนี้ พุดจันจนเป็นขี้ปาก ถ้าใครมาสู่มาขออะไรได้ ไม่เป็นทีคะฉิกคะของใจ แต่สำหรับมาลีแล้ว การเที่ยว เป็น สิ่งหลัง ที่สุด ที่ หล่อน ะหยุดตามความเห็นคุณชาย

“มาลี, ออกมานั้ประเดี๋ยว” คุณชายวิตะโกนเรียกหลานสาว “สับของข้าสองตัว เย็บคางไว้ วานค่อให้แล้วเสียหน่อย”

“คะ” มาลียืนค้ำกะโหลกมะยม

“วันนี้จะไปไหนกัน?” คุณชายถามเมื่อเหลียวไปเห็นผลของมาลี ที่หล่อนเอาเหล็กไฟฟ้าพันไว้

“คุณพี่ออกมาเมื่อเช้าวร่ำจะพาไปกินเจ้า
ที่โฮเทลรอแบล สำหรับวันใหม่ แล้วจะ
เลยไปกุศลศรั้งที่สวนมีสกวิน” มาลีตอบ

“แล้วจะมีใครไปมั่ง” คุณข้าถามต่อ
เชิงไม่พอใจ

“มีผมณิ, ทาวา, นายธนู” มาลีชัก
คุณข้ามาขึ้นที่น้อย

“พวกบ้านพระยาไมตรีไม่ไปด้วยรึ?”

“ไม่ทราบ แต่ถึงเขาไปฉันก็ไม่เห็น
ชักข้ออะไร” มาลีพูดกะแทกๆ

“ไม่ชอบพวกบ้านนั้น” ตะละคน คุณโก
เจียบ ฝรั่งก็ไม่ปาน คนไทยแท้ๆ จะพูด
จะหาทำทำทาง โกลกเถก โกงแก้ง ชอบกล”
คุณข้าพูดพิมพ์

มาลีเห็นว่าเจียบต่อไป ก็เกิดโทโส
กันขึ้นทั้งสองข้าง จึงฉวยสยงลูกขึ้นเค้น
เข้าห้องไป

เวลา ๗.๓๐ ค.ท. มีรถยนต์แล่นมาจอด
หน้าบ้านคุณข้าขบวนหนึ่ง แล้วมีผู้ชายและ
ผู้หญิงสองคนขึ้นขึ้นไปยังเรือน

“อ้อ! พ่อหลวง, นี่มารมย์น้องรึ?”

คุณข้าถาม

“ครับ, ผมโทรศัพท์บอกมาแล้ว ทั้ง
แต่เมื่อเช้านี้ วันใหม่ผมก็กระพรวน
ไปรับเจียบเจียน้อย เราจะไป กินข้าว ที่

โฮเทล แล้วเลยไปกุศลศรั้งเขาเล่นเก็บ
เงินให้สภากาชาด ทำทางเห็นจะมีคนไป
มาก” หลวงสุนทรวรขยายให้คุณข้าฟัง

“นี่พ่อหลวงจะไปกินสัคนเท่านั้นแลหรือ?”

คุณข้าถามอีกเป็นครั้งที่สอง

“มีได้ครับ, ธนูน้องแม่มีมติคอยอยู่ที่
อีกคนหนึ่ง และ นอกจากนั้น ก็ พวกบ้าน

พระยาไมตรี หลวงสุมาน เขาเชิญผม
ไปกินข้าวหลายครั้งแล้ว วันนั้นคงคอยเขา
เสียที”

“ทำไมพ่อหลวง จะเลี้ยงคอยเขาที่บ้าน
ไม่ได้รึ?” คุณข้ายังไม่พอใจในคำตอบ

“ได้ครับ, แต่มันเหนื่อยเสียแล้ว” สู้ไป
กินที่แปลกๆ ไม่ได้” สุนท กว่กันมาก”

หลานชายโกตอบคุณข้า

คุณข้าเวลานั้นรู้สึก อึดอัดใจ เป็น กำลัง
อยากจะคุยหลานชายแต่แก่ เรื่องคุยเพื่อนไม่

มีเวลาสร้าง และยังมีหน้าเข้ามาซักชวน
พาน้องสาว ซึ่งท่าน เลี้ยงมา แต่เล็กไป เทียว

ไม่ว่ากลางวันกลางคืน แต่ท่านสัพพายาม
กลั่นความไม่พอใจของท่านลงไป เพราะ

ท่านเห็นว่าหลานชายของท่านคนนั้นทวิคและ
แข็งเหมือนท่อนเหล็ก ลงได้พูดว่าจะทำ

อะไรเป็นทำงานได้

สักครูหนึ่ง มาลีแต่งตัวเสร็จ แล้วเชิญ

ออกมาจากห้อง “คุณพี่คะ อิดนัต้องขอ
โทษอย่างมากที่ทำให้ต้องคอยนาน” เจ้า
หล่อนพุดพลาญยกมือไหว้หลวงสนทร และ
มณีนีสะไว้ “การากิจวัรงวันนั้นมาได้”

มณีนีไปรับมือและพุดกับเพื่อนนักเรียนของ
หล่อน “ฉันน่าจะไปหาที่บ้านอยู่แล้วก็เที่ยว
เล่นวนไปเจอะเสนอกับพี่ชายของเขาที่ห้าง
ไวท์เฮเว เสนอเขาบอกอีก ๒-๓ วันจะ
เชิญพวกเราทั้งหมดไปกินน้ำชา แล้วจะ
เล่นดนตรี เวลานั้นฉันกำลังเตรียมตัวซ้อม
ไวโอลินใหญ่ ถ้าคงสนุกมาก”

“ยังไปกินหรือยัง มณีนี?” พี่ชาย
หล่อนถาม “ไปซิคะ, อิดนัเสร็จหมดแล้ว”
มณีนีตอบ

“ข้าวมาลิไม่มีเสื่อคลุมไปเที่ยววี? บาง
ทีก็ถูก ๆ อาหรหนาวก็ได้อ?” มณีนีถาม

“ไม่ใช่อะไรหรอกค่ะ เธอแพร่ ห่มไปฉัน
เที่ยวก็พอ” มณีนีพุดแล้วก็หันไปกราบคุณ
ย่า และคนอื่น ๆ ที่ทำตาม ในไม่ช้าก็ได้
ขึ้นเสวียนรถยนต์แล้วออกจากบ้าน
ในขณะนั้น คุณย่าบ๊ว นั่งนิ่งเฉยไม่พุด
ไม่ว่าอะไรเลย อาจจะเป็นเพราะท่านทน
ความสมัยใหม่ของหลานท่านไม่ได้ หรือ
เพราะท่านนึกเรื่องพุดไม่ออกก็เป็นได้ ท่าน

กระทั่งแม่เซบ ภรรยาพระโยธาณบุรี ซึ่ง
เคยทำงานอยู่กับเจ้าคุณสามี่คุณย่า ซึ่งไป
สู่ปรโลกแล้วนั้น โผล่เข้ามาในห้อง

“อ้อ, แม่เซบ ยังไงมา คำ ๆ ฝึก ๆ
กำลังนั่งอยู่คนเดียว เห็นหายไปนานแล้ว”
คุณย่าร้องทัก

“ได้มาที่เจ้าคะ หมูนี่ไม่ค่อยจะสบายเน
แต่ลมวิงเวียนเสมอ นี่ ค่อยยังชั่วหน่อย

ไปได้ ยาหอม ของ คุณหลวง แพทย์ ท่าน มา
รับประทาน อิดนัคงใจระมาหลายเวลาแล้ว
แต่มาไม่ไหว วันนี้อาจดีขึ้น อิดนัคิด
จะมาถึงแค่กลางวันแล้ว แต่แรก เจ้าพระ
คุณเซบ, ร้อนอะไรยังนี้ จนหลายพรรไป
หมด ต้องคอยจนค่ำรับประทานข้าวปลาเสร็จ
ถึงได้มาได้” แม่เซบเสนอคุณย่า

“ฉันก็เหมือนกันหมูนี่ ต้องอยู่ กระเช้าเฝ้า
กระเรือน ไปไหนไม่ไหว แต่ถึงยังงั้นฉันก็
ยังชอบมากกว่านั่งหนาว พอร้อนขึ้นมาอาบน้ำ
น้ำอาบทำเสียแล้วก็สบาย ถ้าหนาวเข้าแล้ว
โรคปวดขาของฉันเป็นกำเริบเสมอ”

“จริงเจ้าคะ อิดนัก็ไม่ ถูก กับ อากาศ
หนาว” แม่เซบสลับ “แต่พวกหนุ่ม ๆ
สาว ๆ ละเขาชอบกันนัก ไปก่เฉลิมยังงั้น,
ไปเที่ยวงานฤดูหนาวยังงั้น, เสียพุดกันละ
น้ำลายสอ ๆ”

“ถึงว่าเจอะแม่เขย ฉันไม่เห็นมันจะ
สนุกสนานอะไร เकिनไปเकिनมา แต่ง
ตัวเकिनเพียบ ชะก็ชะร้ายของไปหลายวัน
โกลกลับมา นึกคุณก็ไปนั้นซิ หัวหิน เขาว่า
แน่นไปหมดทั้งไทยทั้งฝรั่ง แม่หลานสาว
ฉันทวยจะให้ไปตากอากาศที่นั่นให้ไ้ ว่า
อยากจะทำโฮเทล เขาว่างามนักงามหนา
คล้ายเมืองนอก แล้วจะลอง ดึกๆก็ไป
อะไรก็ไม่รู้” คุณข้าแล้ว

“โอ๊ย, ท่านอย่าพาไปเลยเจ้าค่ะ บ๊
กลายเป็นลูกเขยชวนฉันไปด้วย ว่าอากาศ
ไม่มันเห็นสู้ไ้ ครั้นไปถึงเขาซิฉันแทบ
ต้องนั่งหลยคา ใครชอบไปจะอย่าน้ำจะใคร
ก็ไ้ ไม่เลือกหน้า แต่งเนื้อแต่งตัวไม่
เป็นไร” แม่เขยพูดกลางสนทนา “บาง
คนนั่งกางเกงเจ็ก ลงมา เकिन อย่างไม่มีอัยม
อาย โอ้ฉันนั่งของเรานะ แสนจะสวยจะงาม
กลับไม่ ชอบ ไปเอา อย่างเจ็ก อย่าง ฝรั่ง
กันหมด”

“อ้อ แม่เขย นั้นแหละนิ้วนมันกันนี้
จะเป็นหญิงทำขึ้นทุกที เรื่องนี้ฉันจะพูด
สาวๆ แล้ว ถ้าไม่ถูกแพร์ฉันเห็นจะยอม
ตายก็กว่า แม่หลานสาวฉันนะ ฉันไม่ว่า
เขาหรือ การแต่งตัวไ้เรามันคนแก่ ไม่
รู้จักว่าสมัยนี้เขาแต่งตัวกันยังไ้ แต่ไ้

เรื่องเข็กฟรี ถึงไหนไป ขี้ขรยงค์เอง
ปากคาบขุทวันแหละ ฉันทนไม่ไ้จริง ๆ
ถ้าฉันแม่มาลิเป็นขิงนั้น ฉันเห็นจะออกแตก
จริง ๆ นะแม่เขย คุณลูกสาวพระยานรเวศย์
หน้อยเจอะ หล่อนทนไ้ไ้ ?”

“โอ๊ย, เหลือรับเจ้าค่ะ จะผู้หญิงก็
ไม่ใช่ ผู้ชายก็ไม่เชิง ทำไมพ่อแม่มึงไ้
ปล่อยขิงนั้นไ้ไม่รู้ วานฉันขอฉันเห็นขิง
ขรยงค์ ไปเองกับขัวผู้ชาย แล้วเห็นโยก
มือไ้ไ้เว้กระฝรั่ง และ หม่อมหน้าข้างทาง
ล่าง นั้นคุณมาลิไปไหนล่ะคะ ?” แม่เขย
ชวนคุณข้าเปลี่ยนเรื่อง

“พี่ชายเขามา ขี้ไป กินข้าว ที่ โฮเทล
แล้วจะเลยไปคุลคร อันที่จริงฉันก็ไม่อยาก
จะให้เขาออกจากบ้าน เวลากลางค้ำกลาง
คืน แค้นนั้นแหละพี่ชายเขาก็คงจะวังน้อง
สาวเขาไ้” คุณข้าพูดเสียงเจ็กไม่พอใจ

แม่เขยสังเกตลม คุณข้าถูก ก็ ขี้คัด้อย
ตาม “ไม่ไ้ไ้เจ้าค่ะผู้หญิงสาวๆ ไม่ควรจะ
เที่ยวกลางค้ำกลางคืนให้เป็นที่ครหา อย่าง
กับลูกสาวพระยานรเวศย์นั้นนะ ชอบเที่ยว
กลางคืนคนหนึ่งคุลครไม่เลือก คยแต่เพื่อน
ผู้ชายแปลกๆ หน้า เकिनว่าก็ชอบค้มก็เก้ง
ขี้เพี้ยนตัวว่าข้านะ หู, เก้, แล้วทุกอย่าง
ไม่ทำหน้าอายใคร”

“อ้อ ลิน ทนไม่ไหว นะ แม่เชย อย่างนั้น หญิงสาวที่ชอยค้มนะ ลินเห็นว่าชายไม่ควรจะต้องการเลย”

๐ ๐ ๐ ๐

วันรุ่งขึ้นมาลีตื่นสายผิดปกติธรรมดา หล่นอนแต่งตัวพลางร้องเพลงเชยๆ แสดงให้เห็นได้ว่าหล่นอนไ้ไปเที่ยวสนกสนานมามาก เมื่อค่อนกลางคืน พอมาลีสวมเสื้อนอนก็พอกับเสียงคุณข้าะโกนเรียก

“เสิร์ฟเก็บวนคะ” หล่นอนร้องตอบ พลางหยิบถุงใส่ลูกไม้แล้วเดินออกไปข้างนอก

“เมื่อคืนนกลอยกุ่มกัน ข้าตั้งใจระคอบ แต่ทว่านอนเหลือเกิน”

“๗ กุ่มครึ่งคะ” มาลีตอบ

“อะไรละครเลิกเป็น๗กุ่ม๗กุ่มเทียบว้?”

คุณข้าถาม

“ละครเลิก ๒ ยามคะ แต่คุณพี่เลยอยู่สับเป้อว้”

“อยู่อะไรนะ?” คุณข้าถามซ้ำ

“อยู่ยี่พระทานของว่างคะ แล้วเลยบุกเขาเคนรำกันด้วย” มาลีตอบแล้วก็หันหลังยมขึ้นคุณข้า

“โอ เคนรำเคนแวน น้แหละ เกลียกเสียจริง ๆ ที่เกี่ยว คุณไม่เห็นมันเข้าท่าเข้าทาง ก็แค่จะกอดกันเท่านั้น” คุณข้าขึ้น

พิมพ์้า “สำหรับเจ้าละครก็ขอเสียที อัยว้เป็นอันขาด”

“อีนันก็ยังไม่เคยนึกอยากจะเคน” มาลีพูดพลอยใจคุณข้า

“เออ, ก็แล้ว อัยนาคอยากขึ้นเลย” คุณข้า รีบ พุก พร้อม ก็ยี้รักโล่งใจไป ดนก็

“เป็นสาวเป็นนางมีอย่างร หาโอกาสให้ชายกอดไม่เลือกหน้า เมื่อถูกเป็นชมอ แล้วภายหลังก็ไม่ม่ใครต้องการอีก”

ต่อจากนั้นมาอีกราว ๑๐ วัน มาลีได้รับจดหมายจากเสนอเพื่อนนักเรียน เชิญไป

บ้านในวันเสาร์ ในการทำบุญวันเกิด แล้วจะมีเลี้ยงนำชาพวกเพื่อน และเล่นคนตัว

มาลีก็ไปเป็นที่สุด เพราะตั้งแต่วันไปกลุศรก็พัวชายวันนั้นแล้ว หล่นอนยังไม่มีโอกาส

ที่จะลาคุณข้าไปเที่ยวอีกเลย โดยที่คุณข้าบ่นให้หล่นอนฟังทุก ๆ วันว่า เกลียกผู้หญิงสมัยใหม่นัก ก็แค่เที่ยวอย่างเกี้ยว พอถึง

วันเสาร์ก่อนเช้า มาลีเลือกเวลาที่เห็นคุณข้ามีอารมณ์ที่สุก แล้วเข้าไปนั่งข้าง ๆ

ชวนพุดโน่นพุดน้ออยู่ครู่หนึ่ง จนหล่นอนเห็น

โกทาจริงเธยพุดลงเรื่องจะไปบ้านเสนอ

“เมื่อวานชวนอีนได้ รับจดหมาย จากเสนอเพื่อนนักเรียน เชิญชวนให้ ไปกินน้ำชาที่บ้าน”

“ไปกินทำไมกัน” คุณข้าเปลี่ยนเสียงจากเกมนิกหนอย

“เขาจะทำญวนเก็ก แล้วเขาเชิญพวกเพื่อนนักเรียนเก็กกันทั้งหมด” มาลีตอบ

“แล้วยังไง?” คุณข้าแสวงหาไม่เข้าใจ

“แล้วเขาก็เชิญให้อินไปด้วย” มาลีตอบนึกเคืองคุณข้านิดๆ

“แล้วเราจะไปกะใคร จะไปคนเก็กได้หรือ?”

“การากันนายธนุจะมารับ และบางทีคุณพี่จะไปด้วย”

“ฮ่าวพ่อหลวงกระเจ้านายธนุจะจะไปด้วยหรือ ไหนเจ้าว่า จะเชิญแต่พวกเพื่อนนักเรียนผู้หญิงๆอย่างไรละ” คุณข้าถามพยายามจะจับผิดหลานสาว

“ก็ เขา ก็เชิญ แต่ พวก เพื่อน นักเรียนผู้หญิงๆ นะซีคะ” มาลี ทวนคำพูด คุณข้า

“แต่เขาบอกมาว่า ถ้าจะเอาพี่น้องไปด้วยก็ได้ หลายๆ คนด้วยกันสนุกก็”

“ไหนเจ้าพูดว่ายังไม่เข้าใจ” คุณข้าไล่ไล่อีก “พวกพี่น้องผู้ชายของเพื่อนนะ ใครจะไปก็ไปได้งั้นหรือ?”

“อินนี่เข้าใจว่ายังงั้น” มาลีตอบหัวน้ๆ

“ยังงั้นเจ้าจะไปไม่ได้เป็นอันขาด เจ้า

ใจใหม่มาลี?” คุณข้าเปลี่ยนเสียงเป็นออกคำสั่งทันที “ข้าจะยอมให้ ไป เทียวคบคนวัยแปดไม่เลือกหัวนอนปลายตีนไม่ได้ หัวเก็กกินซากก็ไม่ได้ เป็นสาวเป็นนางเทียวร็อกๆ คบเพื่อนคนโน้นคนนี้ ถ้าผู้หญิงวัยกันก็พอค่อยยังชั่ว หนอยโอเจ้าพวกนั้นมันมีเห็นว่า ข้าเลี้ยงหลาน อย่าง พวกบ้านสี่โคกนั้นหรือ เช่นๆ ละก็เพื่อนมากันปรี๊ดๆ พวกกันได้ทั้งนั้นไม่มีต่ำสูง ใครจะจับหัวจับไหล่ใครก็ได้ ไม่ได้ ทุนไม่ได้จริงๆ”

ระหว่างคุณข้าวิเวทนาไปครออยู่นี้ มาลีนั่งน้ำตาคลอตา หล่อนพยายามจะชักคอคุณข้าเสียหลายครั้งแล้ว แต่พวกไม่ออกโดยความโมโหและแค้นคุณข้า ที่ท่านไม่ไว้วางใจในหัวหล่อนเลย ตามน้ำเสียงที่คุณข้าพูด คุณเหมือนถ้าผู้หญิงกับผู้ชายพบกันเข้าแล้วเป็นต้องรักกันทันที ไม่ว่าผู้ชายจะเป็นคนดีหรือเลวเพียงใด

การชอยกันตามมีศรีสหายในระหว่างชายกับหญิง สำหรับคุณข้าแล้วเป็นมิได้ไปเป็นอันขาด ถ้าชอยกันแปลว่าเป็นรักกัน ถ้าพวกกันเกินกว่า ๓๐ คำ ก็แปลว่ารักกัน คำสุภาษิตที่ว่า “น้ำอ้อยใกล้ปาก” นี้ คุณข้าถือเคร่งครัดนักสำหรับชายกับหญิง

มาลีพยายามกลืนน้ำตาให้หมด และ

ก็กระเลียงคุณข้าอย่างไหย่น ที่สูก ที่กระทำไว้
แต่เจ้าตาเจ้ากรรมของ หล่อนกลับมากันทุก
ที่ ในที่สูกหล่อนเลยต้องลุกเข้าห้อง และ
นั่งร้องไห้เสียพักใหญ่

สักครู่หนึ่งมาลีเรียกคนใช้เข้ามาในห้อง
และสั่ง รทหมายให้ คบขี้หนึ่งให้นำเอาไปให้
หลวงสุนทรพชาย และต่อนั้นมาหล่อนก็
นั่งอยู่ในห้องตลอดเวลา เลิก เลือดผาไป

พลางนบยา ๓.๓๐ ในขณะนั้นมรดยนต์แล่น
เข้ามาในบ้านคุณข้าคนหนึ่ง มาลีชะงัก
นำท่างออกไปดูเห็นเป็นพชายหล่อนก็มและ
โยกมือควัย

ต่อนั้นมาอีกไม่ช้าได้ ยิน คุณข้าพกล่ียง
ก็อย่างโกรธเค็มที่ มาลีจึงยังไปพึ่งอยู่
ข้างประตู

“แล้วนี่พ่อหลวงจะเป็นผู้พามาลีไปยังนั้น
หรือ” คุณข้าถาม

“ถูกแล้วควัย” หลวงสุนทรตอบอย่าง
ไหย่น

“ทำไม จะ ก เว้น เสีย สัก คราว ไม่ ได้
เทียว”

“ไม่ได้ควัย เพราะวัยปากกับเขาไว้แล้ว
ถ้าฉันไม่ไปเขาก็จะถูกให้เท่านั้น พวกแล้ว
ว่าไป แล้วไม่ไป” หลวงสุนทรยังคงกัน
ตามเกม ซึ่งทำให้คุณข้าออกคร้ามๆ

“ฉันไม่เห็นควัยเลย พ่อหลวงในการ
ที่จะเอาของสาวไปเข้าสมาคม พวกผู้ชาย
หนุ่มๆ เช่นนี้” คุณข้าพูดเชิงอ้อนวอน

“คุณข้า ควร ระทวย เสีย บ้าง ว่า ผู้ชาย
หนุ่มๆ ที่มาลึะพอนี้ เป็นคนมีฉานะ ภูมิรู้
และสภาพทุกคน และถ้าหากว่ามาลึะจะไป
เกิกรักกับคนหนึ่งคนใดเข้าจริง อย่างที่ คุณ
ข้าคิด ผมก็ไม่เห็นเสียหาย”

“แต่ไม่เห็นเสียหาย แต่ให้คนมัน
ลือกันต่าง ๆ นานา เลียก่อนยังงั้น” คุณข้า
พูดเยาะ

“ใครจะเป็นคนลือควัย เมื่อมันลือสิ่ง
ที่ไม่จริง ผมก็ไม่เห็นจะวิตกวิวารอะไร
คนเรามาปากควัยกันทุกคน ระพูดว่ายังไร
กันก็พูดได้”

“ไม่รู้ลึะยังงี้ก็ตาม ฉันทยกมาลีแล้ว
ว่าไม่ให้ไป”

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน ยังงี้ก็ตามผม
ต้องเอามาลีไป ผมสัญญาด้วยเขาไว้แล้ว
สมัยนี้เขาเลิกขี้ทูลศดาผู้หญิงกันแล้ว”

“ถ้าขึ้นพ่อหลวงจะเอาไปให้ ได้ก็ไม่ต้อง
มาเหยียบบ้านนอก” คุณข้าตัดหลานชาย
โดยอุททิโทษะ

“ควัย, แล้วแต่ใจคุณข้า”
พ่อหลวงสุนทรตอบคุณข้าเสร็จแล้ว ก็

เกินครึ่งไปห้อยมาลี และ พุกกันยั้งสาว
อย่างคัง พอกทศบาละไค ยิน

“มาลีรับแค้นตัวเจ้าเออะ ลีโม่งแล้ว
เขานักไว้วา ลีโม่งคงให้ถึง”

“ก็ คุณย่าไม่ให้ ไปะไปไค วัระ ?”
มาลีถามพลางเช็ดน้ำตา

“คุณย่าท่านไม่ว่าอะไรหรอก แค้นตัว
เร็ว ๆ เจ้าเออะ พระต้องแฉะหมื่นอีก”

มาลีแค้นตัวเสร็จภายในสียงนาคี และ
บอกพี่ชายว่าจะไปลาคุณย่าเสียก่อน

“ไม่ต้องก็ไคมาลี ท่านรู้อยู่แล้วว่าจะ
ไปจะต้องไปลาทำไมอีก ลงบรรพไคหลังเรือน
นั่นแหละ จะไค ไม่ต้องผ่านคุณย่า” หลวง
สุนทรแนะนำ

ต่อมา อีก ประเดี๋ยวไค ยินเสียง รดแล่น
ออกจากบ้านไป คุณย่าไม่เชื่อว่ามาลีจะ
กล้าซิกคำสั่งของท่านไปกับพี่ชาย จึงเรียก
ยามมาถาม ครั้นแล้วก็เลยพลเอกโรย่าว

หมดทั้งบ้าน จนกระทั่ง ๕.๓๐ ล.ท. ถ้าไม่
มีอุปสรรคมาก็คงข่วงแล้ว คุณย่าก็คงเทศนา

เรื่อยไปจนถึงเวลาอน แต่นั่นก็เพื่อนมามี
อุปสรรคขึ้นคือ พระยาพิทักษ์น้องชายคุณย่า

ซึ่งออกไปรับราชการ เป็นอรรคราชทูตสยาม
ประจำประเทศสหพันธรัฐอเมริกา และกลับ

เข้ามาเยี่ยมเยียนบ้านเมืองชั่วคราวนั้น มา

หาคุณย่าผู้เป็นพี่สาว คุณย่าอาวามักไค
พบน้องชาย เลยลืมเรื่องที่โกรธหลานสาว
ไว้หมด

พระยาพิทักษ์บรรยาย ถึงเรื่อง รวต่าง ๆ
ทางเมืองนอก และความเห็นที่เกี่ยวกับเมือง
ไทยให้คุณย่าฟัง ในที่สุดเลยพูดไปถึงเรื่อง
คนไทยรุ่นหลัง

“ตามความเห็นของผมเห็นว่า ถ้าเด็ก
ผู้หญิงไทยได้รับความอบรม เหมือนเด็กฝรั่ง
แล้ว จะดีกว่านี้มาก จริงอยู่ที่ฝรั่งก็
มีเสียเหมือนกัน แต่นั่นมันก็เป็นเพราะนิสัย
ดั้งเดิม อันจะแก้ ให้หายไค โดยยาก แต่
อย่างไร ก็ไค ในปัจจุบันสม สังเกตเห็นว่าเด็ก
หญิงไทยได้รับการศึกษาฝึกฝนมากกว่าเมื่อ
๓๐ ปีที่แล้วมาแล้วมาก รื้ออะไรมันก็ไม่สู้
รู้วิชา คือไปข้างนำพวกเด็ก ๆ เหล่านี้มา
ทำความรุ่งเรืองให้ชาติบ้านเมืองอย่างไคไม่มาก
ก็น้อย”

“ยะ ฉันทก็เห็นอย่างพ้อคุณย่า ถึง
ไคเอาแม่หลานสาวเขาไป ผ่ากไว้ที่โรงเรียน
เขาสอนให้ทั้งไทยทั้งฝรั่ง และยังทำกับข้าว
เขียบอีก” คุณย่าถึงความเห็นตามน้อง
ชายทันที

“ครั้นนั้นเป็นสิ่งที่คุณพ่ทำถูกที่สุด ทุก
วันถ้าไคมีความรู้ะไรเลย เป็นนัยว่าเลวที่

สุด ถึงแม้ว่าคนที่มีความรู้ด้านวิชา ถ้าหาก
วิชาแล้วก็เท่ากับเกิดมาเสียเปล่า อีกอย่าง
หนึ่งการเลี้ยงลูกสาว หลานสาว ก็ไม่ให้
ไปไหนพบใครเช่นแต่ก่อนนั้น ผมเห็นว่าไม่
มีประโยชน์อันใดเลย นอกจากทำให้เด็ก
โง่แล้วยังทำให้โง่งงขึ้น ซึ่งอาจเป็นทาง
นำความเสียหายมาได้ การปล่อยให้เด็กคน
ทุกชั้นทุกชนิก และกิจการต่าง ๆ ทำให้เป็น
คนกว้างขวาง รู้จักเลือกคนดีคนชั่ว ใครควร
คบไม่ควรคบ; ใครควรหนักแน่น และมีความ
มั่นใจในตนเอง รู้จักข้อเสีย ซึ่งเป็นของ
สำคัญที่สุด”

“จริงพ่อคุณพูดถูก ลูกสาวพระยา
เรื่องคักก็ พ่อแม่เลี้ยงอย่างกะใช้ในหีบ เมื่อ
วานขึ้นหน้าเขาคามเจ้าสมัยของพ่อไปแล้ว
แม้มาลีนะฉันไม่ได้เลี้ยงก็กักขังเลย ไปไหน
ใครก็ข่ม ก็ชอบกันทั้งนั้น”

“นั่น ยังขึ้นครี๊ว สมัยนั้นก็สมัยก่อนจะ
เปรียบ กันไม่ได้”

เวลาประมาณ ๘ ล.ท. ภายหลังพระยา
พิเทศกลับแล้วครู่หนึ่ง หลวงสุนทรพามา
กลับมาส่งบ้านคนบ้า พอคนบ้าได้ขึ้นเสียง
รดย่นได้บอกกับเรียมมา คอยรับหลานอยู่ที่หน้า
ประตูไว้

“โง่มาลี ไปกินน้ำชาวันนี้นะสนุกไหม?”

“สนุกค่ะ เสนอเขาว่อกับจะเชิญคุณ
ข้าไปด้วย แต่กลัวคุณข้าจะไม่ชอบ” มาลี
เห็นพูดด้วยไทย ก็อย่างฉีกคาก เลยพยายาม
จะชวนคุณข้าคุยด้วย

“เฮอ, ควณนำขางที่ข้าจะไป ถ้าเขา
บอกมา, นั้นแม่ฉันไม่ได้ไปด้วยหรือ
พ่อหลวง” คุณข้าหันไปปราสัยหลานชาย

“ไปครี๊ว แต่เขาแะไปบ้านกับอินและ
คารา” หลวงสุนทรตอบมัยอยู่ในที่

“นี่มาลี จะไม่ ต้อง เลี้ยง คอย เพือน ฝูง
ข้างรี? จะเลี้ยงเมื่อไรก็ได้เนาะ เขาเชิญ

ไปเราต้องเชิญเขามาข้างถึงเรอูถ คนเรา
สมัยนี้ต้องคอยเพือนฝูงแยกเห่แยกคา มิฉะนั้น
ก็เลยเป็นบ้าเดอนหมด” คุณข้าแนะนำหลาน

“คุณพ่คะ คุณข้าเป็นอะไรไปแล้ว เมื่อ
เย็นกับเคียววันฉีกกันเป็นคนละคน” มาลี
กระซิบถามพี่ชาย

“ท่านไม่เป็นไรหรอก, มาลี คุณลอง
พิเทศมากลัยหัวท่านเมื่อสักครู่นี้เอง พอ
ได้รับจดหมายของน้องเมื่อเช้า พี่ก็ตรงไปหา
คุณลงทันที เพราะพ่เห็นว่านอกจากท่านแล้ว
ไม่มีใคร จะ มา ส่งสอน คุณข้าใน เรื่อง เช่นนี้

เป็นจินตนาการ และท่านก็รับสัญญาว่าจะช่วยให้สำเร็จให้จงได้ ท่านบอกว่าถึงเวลาแล้ว ที่คุณชายจะเปลี่ยนสมมุติเสียที และนี่ก็คือ ผลของการเทศน์ของคุณลุงนั่นเอง” หลวง

สุนทรภะร่าย

“แหม! คุณพ่อเหลือเกิน น้องไม่รู้จะ
ขอพระคุณๆ พี่และคุณลุงอย่างไรดี” มาลี
พูดพลางยกมือพิชิตของหล่อนจนรู้

๕๑. ถ้าไม่จำเป็นท่านไม่ควรจะเกี่ยวข้องกับเหตุภายนอกทุกประการ ควรเกี่ยวข้องกับ

แต่เหตุวุ่นเท่านั้น ธรรมดาฝ่ายชั่วชอบมีกำลังมาก ให้ระวังจงหนัก.

ของ ก. ส. พิชชัญญาคี

กระ บือ ของ พระ ยม

ของ

ประสูติ

(หลวงนายวิจารณ์)

(เรื่องนี้มีที่ในตอจริง ๆ บ้าง ชัน ๆ บ้าง บ.ท.)

๑ พทุมัตถาลเป็นคนเจ้าเล่ห์ใโลโทก หลอกหลวงปลุกพยานเท็จ, ปลอมลายมือ
ร้าย มีกายเสมือนห่อหุ้มด้วยมังสะแห่งมาร, แลมีวิภาษกรรมอน ๆ หนักช้อไม่ทันอีกหลาย
ใช้ชาติทั้งชาติให้เปลืองไปแต่ในการฆ่าเพณ
ยาป. จะหากุศลกรรมอันใดต้องสิ้นคานซึ่ง
มีคให้มันแสงลักหน้อยไม่ไคโดย, หมกมุ่น
อยู่แต่การชู้กรวโรก, ยักยอกลือโกทรพัย, ไม่เคยบรรเทิงไเวลาไหน ๆ มากเท่าเวลา

ที่ไกลใคร ๆ ได้สำเร็จในทางใดทางหนึ่ง, ถ้าใครที่ถูกโกงมาแล้ว หากโกงสนองให้ บ้างฟุหมัดชาลก็ยิ่งเกิดศกสาลแลปองแก่เคือก ค้วยความพยายาม มิรู้วาย. แม้กระนั้น ฟุหมัดชาลก็มีปัญญาฉลาด หลีก ราชทัณฑ์ เพราะ พิสูจน์ได้ ว่า กรรมนั้นไม่ ผิดกฎหมาย รอคอยทุกเรื่อง.

เมื่ออายุเข้าสี่สิวราภาพแล้วฟุหมัดชาลจึง พลิ้น ลำนักได้ ว่า ชีวิตนี้แห่งคนกำลังเล่นไป กลความแตกคืบ จำจะต้องทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไว้เผื่อชาติหน้าบ้าง. วันหนึ่งฟุหมัดชาลเห็น นางโคแล่ของคนที่หนึ่งล้มเจ็บ จึงให้ไป เชิญพราหมณ์ ที่ดี ๆ มาคนหนึ่ง. ครั้น พราหมณ์มาถึงแล้ว ฟุหมัดชาล จึงกล่าว แก่ พราหมณ์นั้นว่า—

“พราหมณ์, คุณรันทานพราหมณ์ผู้ศักดิ์สิทธิ์, ไม่มีการขู่อันใดเล็กกว่าวิชาโคโค ให้แก่พราหมณ์เช่นท่าน. เหตุว่าข้าฉัน ปรารถนาในภพนี้, ข้าจะต้องบำเพ็ญการ ขุณยสุนทรทาน เพราะฉันขอเชิญท่านรับ โคแห่งข้าแล้วเจริญพรให้ข้าเพราะ ๆ หน่อย”

ว่าแล้วฟุหมัดชาลก็มอบโคแก่ที่เขยหนัก นั้นให้แก่พราหมณ์. พราหมณ์พิจารณาโค โค แล้วกล่าวขึ้นว่า “ข้าแต่ท่านฟุหมัดชาล,

อาตมาภาพเห็นจะนำ ของ กำนัน ของท่านไป ไม่ได้ เพราะแม่โคตัวนั้นจะคืบคืบอยู่แล้ว ขึ้นพามันไปนอกคอกก็เหมือนคืบคืบแสดง ความ ทารุณแก่สัตว์เปล่า ๆ”

แต่ฟุหมัดชาลได้ บังใจ ไป แล้วว่า จะ ทำบุญ ไม่มีสิ่งใดจะทำให้คืบไปได้. ฉัน แต่ยกเขยมาให้พราหมณ์รับ การยกเขยคืบ นั้นมีค่าพอจะไปคืบ. เมื่อเห็นว่าพราหมณ์ ยังไม่เต็มใจพาโคเคลื่อนจากที่ไปจริง ๆ แล้ว ฟุหมัดชาลจึง เจอ กระของ กล่าว สำทับอย่าง แน่นแน่นว่า “ดูข้าตั้งจิตศรัทธาจะทำบุญ ขอบแต่ท่านจะพาโคไป. ถ้าท่านไม่เร่ง ปฏิบัติตามโดยพลัน ข้าจะดักท่านให้เหมือน คักกลองค้วยไม้กระของอันคนคุมเคียวคาย”

ฝ่ายพราหมณ์ขอโคพึงกึ่งนั้นก็ขวยหาย. เห็นชีวิตยังมีค่าอยู่จึงรับโคแลความรำคาญ ที่จะได้จากโคนั้นไป. พราหมณ์กระทำ โค ตามไปก็ ไม่ไกล แม้ โคประคืบประคองเป็น อย่างดีเต็มที่แล้วนาง โคนั้นก็ไม่วายตายก่อน ถึงบ้าน. พราหมณ์ได้ความล้าชามาก, เพราะนอกจากเสียค่าจ้างนำศโคไปทั้ง ยัง ต้อง เปลื้อง ทวพย อีก มาก มาย ใน การ พิธี ล้างขย • ที่ทำให้ โคคายนอกคอก.

ต่อจาก นั้นไม่นาน ฟุหมัดชาล ก็ล้ม เจ็บ

อาการหนัก บุตรชายหลายคนมานั่งล้อม
ดูเฝ้า บุตรคนหนึ่งกล่าวขึ้นเมื่อใกล้ บิดาจะ
วายชนม์ว่า—

“ข้าแต่ท่านบิดา, ท่านย่อมทราบอยู่แล้ว
ว่าเราไม่มีเงิน จะรับจ้างในการ ทำศพท่าน,
เพราะฉะนั้นโปรดแจ้ง มาอย่า ข้าเลย ว่าที่ส่อน
ชุมทรัพย์ของท่านอยู่ที่ไหน.”

พมณทัตลตอบว่า “อย่าวิตกกังวลง
ทำศพข้าเลย, เงินที่ข้าได้มาโดยทางทริค
ก็ฉวยหายไปโดยอาการเช่นกันหมดแล้ว. เงิน
เหรียญสุดท้าย ของ ข้าได้ถูก กลืน เข้าไปใน
คำอรรถนิยามความแล้ว. ข้าไม่มีอะไรเหลือ
อยู่ข้างหลังนอกจากพวกเจ้าก็ความฉลาดที่
เจ้าได้ สัมมฤตย์ไว้จากข้า. ในการที่จะหนี
ปัญญา ของ เจ้าเพื่อหาชุมทรัพย์ ข้าขอแนะนำ
เป็นประณามว่า—อย่าให้ใครล่วงรู้ว่าข้าเจ็บ
กำลังจะตาย. เมื่อข้าตายลงไปคือตายสนิท
ก็แล้วจงยังผล ชนิด สาหัส ให้เกิดขึ้นที่ตัวข้า
ด้วยวิธีสุภาพก็ได้. ครั้นเพลาก็ถึง
คนจงเอาศพข้าไปฝังเข้าในหลุมกระบืออย่า
ให้นำไปฝังลง ตรง กลาง ถนนหลวงแห่งใด
แห่งหนึ่ง. เออ, ลองว่ามาดีกว่าเมื่อเขา
ได้สดับถึงเรื่องการตายของข้า เจ้าจะให้การ
ว่าอะไร?”

บุตรคนหนึ่งตอบว่า “เราจะให้กล่าว
สัตถุของท่านเป็นผู้ฆ่าท่านตาย.”

พมณทัตล “นั่น! ต้องยังนั่งจึงจะสม
เป็นลูกพ่อ. เจ้าจงไว้ทุกข์ต่อเมื่อได้ยินข่าว
โศก. จง บอก แก่ ตำรวจ นครบาลว่า เห็น
เสมียนการ” มาเรียก ตัวไป เมื่อ ตอน เสร็จ
แล้วเจ้าจงอย่ารู้ดูเห็นอะไรให้เกินไปกว่าข้า
ไปหาญาติอาเถอ. เขาหละ, ใคร ๆ ย่อม
รู้ว่า สมัยนี้ ข้า ก็มิได้นาย อาเถอ นั้น กำลัง
แยกเขี้ยวจะขบ้ำกันอยู่ทุกโอกาส, เรื่องทำ
ศพนั้นเป็นอันเจ้าไม่ต้องวิตก ข้าจะทำศพ
ของข้าเอง.”

พวกบุตรได้ ฟัง ดัง นั้น ก็ รับ คำระบือปฏิบัติ
ตาม. พมณทัตลวายชนม์แล้วพอถึงถึง
จึงช่วยกันนำศพไปสู่ทางหลวงแห่งหนึ่ง ทำ
ให้ศพประคัมฐานนอนปลายแห่งไม้ ไม้ ยาวลำ
หนึ่งแล้วก็กลบขึ้น. มีขามีนานคนเผ่ายาม
ผู้หนึ่งในละแวกบ้านเดินควรวัวเดินมาพบศพ
สำแดงกายอยู่บนเสาไม้กระบอกกลางถนนก็
วิ่งจรดไปโดย อาการ ถอยหลัง ร้องโวยวาย
จนคนทั้งหมื่นมา ตกใจ กันเกรี้ยว กันมายืนดู
อยู่ตรงซึ่งไม้ซีกนั้น. เจ้าพนักงานตำรวจถูก
เชิญมาทำการไต่สวนยังก็เกิดเหตุพร้อมด้วย
ไพร่พลมี อาวุธ ครม มีธนู เข้า ล้อม ประชิด

ออกคำสั่งให้ข้าพเจ้า. แต่เมื่อเห็นข้าพเจ้า
ไม่พูด แลไม่เห็นถึงกายต่าง คนก็ยังไม่เกิดความ
กลัวใจฉวยซึ่งกันขึ้นระดมกันขอมขาก ส่วน

กายอันปราศจากชีวิตนั้นถูกขว้างยา ไม่
สามารถอยู่ ขน กระบองก็ กระทำยาวิหาวลง
มาคืน ทำให้คนทั้งปวงตระหนกตกใจคว
หนีกระหายไปในทิศต่าง ๆ จนเมื่อแนแนใจ
ว่าไม่ได้ถูกข้าพเจ้าร้ายไล่ตามก็ใจ ชื่น กลับมา
ประชุมกันเข้าเป็นกลุ่มอีก มีบางคนก็กล้า ๆ
ก็รักคบเข้าไปสองคนในที่ใกล้.

เมื่อปรากฏว่าสิ่งนั้นคือตัวคนซึ่งไม่
กระตุกกระตีกนอนอยู่ริมไม้กระบอก คนทั้ง
ปวงจึงยังเกิด ความกลัวพากันเข้าถวญญูโดย
ใกล้ชิด. เห็นศพนั้นมีใช้ใครที่โชนออกจาก
ฟุ่มีจินดาลจริง ๆ ก็กลัวหลกใจเป็นอันมาก.
ความค่นเค้นเลยเปลี่ยนสภาพทันที, ทุก
คนต่าง กระหาย ะใครรู้ว่ามันดาล ถึง แก่
กรรมอย่างไร แลเหตุใดศพจึงมาทั้งอยู่
โดยอาการแกล้งประทุษร้ายเช่นนั้น.

เหตุการณ์ทั้งนี้ทำให้เจ้าพนักงานตำรวจ

นครบาลเห็น เป็นความ ลึกลับน่าพิศวง อย่าง
ยิ่ง. ได้เริ่มการไต่สวนทันที. ตอนนั้นพวก
บุตรของมีจินดาลได้แสดง ขบถาท ที่ตกลงกัน
ไว้เป็นอย่างดีแนบเนียนดีมาก. เพราะฉะนั้น
ความสงสัยจึงเป็น อัน ตก อยู่แก่ นายอำเภอ
สมคเนิ กล่าวคือนายอำเภอต้องช่วยตำรวจ
จับตัวเอง.

นายอำเภอเคราะห์ร้ายตกอยู่ใน ฐานพุก
ไม่ออก ได้แต่กลลกลักตราบารวณแก่ตน
เองว่า “โธ่มนุษย์เปรตนี้รังแกเวรมาจนคลลอก

ชาติแล้วมีหน้า ข้ากับขันธไปแล้วยังเลือก
เล่นแกลังกูให้ไต่ทุกซอย่างจริงจัง” ในที่สุด
ก็ต้องส่งเอเย่นต์ไปเจรจา กับยุคร มณฑลชอ
ให้ถอนคำที่ พวกพิงไป ถึง คนนั้น เสียโดยใช่
เงินเป็นเครื่องยกปาก. เอเย่นต์ไปเจรจาก็
ตกลงสำเร็จตามปรารถนา เพราะคนนั้นแม้
พมณฑลชอถึงแก่กรรมโดยไม่มีเงิน คึกคักก็
ชื่อว่าไต่ ละโลกไปโดย เหลือ ความสมบูรณ์
ไว้ ให้ยุครเป็นอย่างเหมาะใจ.

ทันใดก็กล่าวถึงยุคร แห่งการใช้ชาติ
ในวิฤทธิกิจของพมณฑลชอต่อไป. เมื่อ
กระทำ กาลกิ วิชา แล้ว วิญญาณ ขันธ ของ
พมณฑลชอที่ถูกนำไปชำระต่อหน้าพระยม *
คือพระเป็นเจ้าแห่งความตาย. ศาลอันใช้
ระเบียบ เค่ง คุรติ ของ พระยม นี้ มี ทะเบียน
สำหรับจดบันทึกการกระทำของมนุษย์ต่าง ๆ
ทั่วไป. ใครทำดีศาลก็ยกเขาขึ้นให้จริง
ใน การ กระทำ ดี นั้น เป็น หลัก วินิจฉัย ให้ ไป
ประสพสุขตาม ควร แก่ คุณานุรูป เป็น อย่าง
เที่ยงธรรมยิ่งนัก. วันพฤหัสบดีว่าศาลของ
พระยมทางทะเบียนประจำตัวพมณฑลชอตรวจ
ตลอดแล้วรายงาน ว่า พมณฑลชอไม่เคย
ทำความ ดี ลัก อย่าง ใดๆ ทั้ง ชาติ ที่อยู่ ใน

มนุษย์โลก.

พระยมจึงกล่าวปฏิสังขฐาน แก่วิญญาณ
ของพมณฑลชอว่า—

“ดูกรวิญญาณแห่งมนุษย์ชั่วโลก, อัน
โอภาส ที่ ตัว เจ้า จัก ย่ำเพ็ญความดีมีอยู่เป็น
รอยค่าน คุ้งกลับทำลายเสียจนสิ้น. มนุษย
ชาตินี้เป็นชาติสังสกล้อยู่แล้วยากที่สัตว์โลก
ทั้งหลายจะพึงได้ พึงถึง. เจ้าได้ ถูเขา

กำเหนิดในชาตินั้นแล้ว แต่แทนที่จะดำรง
ส่งเสริมวิญญาณ ของตนให้สูงขึ้นในโอภาส
อันประสพอยู่นี้มิได้วัน เจ้ากลับลบล้าง
โอภาสเหล่านั้นเสียด้วย การทำ ระบายไม่ขาด
ระยะ. ทุกสิ่งพึงยึดแก่มนัสผู้ ไม่สามารถ
ประกอบความดีแม้แต่สิ่งเดียว! ข้าไม่
สามารถให้ทางสูง ฤๅแม้แต่ ทาง ไต่ ผุด เกิด
ใหม่แก่วิญญาณแห่งเจ้าแล้ว. อยายนั่นแล
คือภูมิอันเหมาะแก่เจ้า ข้าพิพากษาชี้ขาด
ให้เจ้าลงไปสู่ภูมินั้น” พระยมออกอุทาน
ตักสิน ลงโทษ วิญญาณ คนชั่วให้ไป ทนทุกข์
ในขุมนรกโดยนัยดังนี้. พอผู้คุมจะลากออกไป
จากศาล วิญญาณของพมณฑลชอก็ร้อง
ขึ้นว่า—

“ศาล ที่ ข้าพเจ้า เข้า มาอยู่เฉพาะ หนานี้

* ศัพท์สันนิษฐาน — ชื่อนี้น่าจะตรงกับคำว่า .. โองพระบาล .. แม้แล้ว มีที่มาทำนอง เดียวกัน
.. ศัลลาลามะเรยอ. ” “ พระอินทร์สวน ” ให้แพร่หลายอยู่ในระหว่างชายแก่

คือศาล ของ พระ ยม ผู้ ทรง ธรรม เทียง แท้
ใช้ไหม ?”

พระยม “นั่นเจ้าว่ากระไร ?”

ฟุ “ว่า กระนั้น...ว่า ทะเบียน ของ ท่าน
ฉิก, ฤาจะมีละนั้นก็จำศาลของท่านตายอด”

พระยม “ฉิกวิชัย, จันทรคุปต์ทำงาน
อยู่ได้ข้าตั้งแต่ เริ่ม สร้าง โลก คราวหลังนั้นมา
แล้ว, จันทรคุปต์ไม่เคยทำผิด.”

ฟุ “งั้นทำไมจึงปล่อยให้การบุญของ
ข้าพเจ้าผ่านไปเสียโดยไม่กล่าวถึง, มัน
ยังงั้น ?”

จันทรคุปต์ “การบุญๆ ? เปล่าเลย.
แกไม่มีบุญสำหรับบุญชอกลักษณะเดียวกัน.”

ฟุ “ไปรกลัสมิตา ตรวจดู ทะเบียน อีก
สักที, จำศาลผู้มีตำแหน่งรับผิดชอบเช่น
ท่านไม่ควรชี้เขา.”

จันทรคุปต์ “อนิจหา วิญญาน คนเคย,
กัน ไค้ ตรวจ ดู สารบบ ของ แก เลียบคแล้ว,
ไม่เห็นอะไรที่มีประพิมประพายตะแคงไปข้าง
การบุญที่ทรงไหนเลย. แกว่าของแกมีก็
ออกซอมมาเองเป็นไร?”

ฟุ “ทำไม, ข้าพเจ้าให้ท่านโคแก่
พราหมณ์นั้นยังงั้น ?”

พระยม “.....?”

จันทรคุปต์ “อ้อกระนั้นๆ ? นั่นแหละ
พึงรู้ไว้เถอะ ว่าข้าพ ยิง กว่าบุญ เป็นไหนๆ
เพราะแกเล่นยังคืบพราหมณ์ให้รับงัวที่กำลัง
จะมรณามีมรณาแท้ ทำให้พราหมณ์
ลำบากเสียเงินเป็นก่ายเป็นกอง.”

ฟุ “แต่นั้นแหละ, ถึงข้าพเจ้าจะต้อง
รับทักขในสิ่งที่เขายายในการนั้น ข้าพเจ้า
ก็มีสิทธิ ควร ไค้ ยำเห่ง ใน ส่วน ที่ เป็น บุญ
อยู่บ้าง.”

พระยม “ก็แล้ว, ข้าจะคิดสินเลย
ไป ที่เคียว สำหรับ ส่วน ยำเห่ง ข้าจะให้เจ้า
นึกเขาอะไรตามปรารถนาชั่วโม่งหนึ่ง. เจ้าจะ
รับ ยำเห่ง ก่อน ๆ วัช โทษ ก่อน ก็ แล้ว แต่
จะเลือก.”

ฟุ “ข้าพเจ้าขอเอาข้างยำเห่งก่อน.”

พระยม “เอาปรารถนาอะไรก็ว่ามา ข้า
จะอนุญาตให้.”

ฟุ “ข้าพเจ้าต้องการขักระบือของท่าน
ซึ่ง เป็นที่ ครันครัม ขามฤทธิ ทั้ง ไค้ โลก .
แต่ ท่าน ต้อง ขัญชาให้มันพัง คำสั่ง ข้าพเจ้า
ตลอดเวลาที่ข้าพเจ้ายิงอยู่ย่นหลัง.”

พระยม “เอาตกลง, ข้าจะประสิทธิ์ให้
เจ้าสมปรารถนา. แต่ต้องระวังหนอย มัน
เป็นควายกุที่สุกในสรวงสวรรค์. ช้ไค้ ผู้เคียว

แต่ข้า. นอกจากข้าแล้วไม่เคยมีใครกล้า
เข้าใกล้มันเลย."

ว่าแล้ว พระยม ก็ เรียก กระบือ มาสั่งให้
ยอมให้ วิญญาณ ของ พุทฺธมณฺฑาล ชี แล้วให้
ปฏิบัติตามคำสั่งของ พุทฺธ คลอก เวลา ที่ ชี อยู่
บนหลัง.

ทันใด นั้น พุทฺธมณฺฑาล ก็ โชน ชี ขึ้น กระบือ
ถามว่า—

"แน่กระบือ, กระบือ, ท่านเชื่อฟังคำสั่ง
ของ ชี ไหม ? "

กระบือ (พุก โศก เพราะ เป็น กระบือ ใน
เทวโลก) "ไม่ว่าใคร ๆ ที่อยู่บนหลังเรา
เชิญท่านสั่งมา."

พุทฺธ "ชนพระยม ! เขาของท่านคิดหัว
ไวทำไม ชวิคพระยมเข้าไป, เฮ้, ชั่ว ๆ ๆ"

พอ พุทฺธ กล่าว ขาด คำ กระบือ ก็ วิ่ง เข้า ไป
พระยม กวักอาการอันน่ากลัว คือ ก่งหาง
ก้มหัวทำนัยตาแลเหตุแห่ง ประทุรคนยืนหมาก.

หาย ไฟ พ้อม ควัน ออก ทาง รวม เป็น สาย ยาว
เหมือนบุคคลที่ค่อย ๆ เกร่ง ๆ.

พระยม เพ่งมอง พลา เสี้ยม โศก เกิด เหตุ
อุกฤษฏ์ ชน มหันตวิญญาน กลิ่น บัญญา พลิก
จาก ทิ้ง ค้าง กาก * ชำม ยัด ลึง กรรลี ไป ด้วย
อาการวิ่ง มี พุทฺธมณฺฑาล ชี กระบือ กวัก กระเจิง
ไป เบื้อง หลัง. พระยม วิ่ง ไป วิ่ง ไป จนถึง พระ
พรหม คือ พระ เปรณ เจ้า ผู้สร้าง กำไล หลั่น เนตร
อยู่ใน ฉนวน พอ พระยม ร้อง ตะโกน ปลุก กวัก
เสียง กังวาล "พระพรหม เจ้า ข้า ช่วย ข้า พเจ้า
ด้วย" พระพรหม จึง ถม เนตร เห็น มเหสี ษา
ตัว วิ่ง เข้า มา ใกล้ แล้ว ได้ สกัณธ์ เสี่ยง ผู้ ยืน บน
หลัง สั่ง ว่า "ชวิค ทั้ง สอง ! "

พระพรหม ไม่ เคย ประสพ การ ประทุร วิญญาน
ชนกัน มาก่อน เมื่อ เห็น ชน นั้น ก็ ลุก ขึ้น ยืน
พระ กาย นึก หนอย แล้ว ก็ ทรง ระวัง— วิ่ง แท้
ไป. พระพรหม แล พระยม วิ่ง, วิ่ง ไป— วิ่ง ไป
จนถึง พระ คีรี คือ พระ เปรณ เจ้า ผู้ ฉลาด. พระ

๑ คำว่า "ปลึงกา" นี้ ได้ เคย พยายาม สืบ ตาม มา นึก แล้ว ได้ ความ แต่ ทำ ที่ ภาษ อังกฤษ เรียก ว่า Turning
a Somersaut คือ อาการ ที่ หัก สะบัด แล้ว กลับ ขึ้น อย่าง เร็ว ไป ข้าง หน้า ก็มี ข้าง หลัง ก็มี แต่ ทำ ใน
คำ อังกฤษ จึง ไม่ เลื ก กับ ศัพท์ ไตรัง ๆ ว่า Beatling Ceylon ๆ Battle of Lanka อย่าง ใน วรรณคดี
หา ทบทวน แล้ว ไม่ ใน ภาษา ไทย บาง แห่ง ใ้ ว่า "ตี รัง กา" พึง คุ ผาด ๆ ก็ แขน คาย คือ ชวน ให้ สัตว์ นิษฐาน ว่า
แต่ ก่อน อี ก คง ชอบ ทำ รัง ตาม ดัน ไม้ ต่ำ ๆ คน ชี ก็ อย่าง ไร ไม่ ตี จึง ใช้ คำ จิต รัง กา ด้วย วิถี หัก สะบัด ขึ้น ไป ทำ ภาย แต่
ถึง กระนั้น ก็ ยัง พึง ไม่ ยัก สันนิษ คือ เหมือน เหมือน ไร ๆ อยู่ เลบ เสี้ยม เพราะ ไม่ ไร ว่า อะไร เปรณ จะ ไน นอก จาก เดว่า
วิธี หัก สะบัด ทำ นองนี้ คง มี พวก เขล สิบ หก มา เล่น ใน กรุง สมบ ใน รัชกาล ใด รัชกาล หนึ่ง ไม่ ก่อน ก็ หลัง กรุง เถา
เสีย แต่ พม่า.

คิดจะกำลังทรงเทพยดรรวม หลับ อยู่ เหมือนกัน พอแว่วเสียงพระยมแลพระพรหมตะโกนปลุก ก็ตกพระทัยกัน เห็นพระยมกับพระพรหม มาหา แลมีฟทมณิชาลชี้ควายคำรณได้ร้อง เข้ามาว่า “ขวักทั้งสาม!”

พระคิรี ลืม นึกถึง เทวานภาพ ของ พระ อรศเลยวิ่งหนีขึ้นไปเหมือนเด็ก พระเป่น เจ้าทั้งสาม วิ่งแน่วไปจนถึงพระวิญญู พระเป่น เจ้าผู้คุมครอง ร้องขึ้นว่า—

“ช่วยด้วย โอ้พระวิญญูช่วยข้าพเจ้าด้วย พระวิญญูเจ้าข้า, ท่านองค์เดียวสามารถช่วย ข้าพเจ้าให้พ้นกระบืออำมหิตตัวนั้น.”

พระวิญญูสังเกตเห็นเหตุแต่ไกลแล้วจึงแย้ม พระสรวลทรงหยิบอาวุธคือจักร อันมีแสงเป็น เงาม พราย คา—ซึ่ง พอฟทมณิชาล แล กระบือ เพียง เหลือบ เห็นก็ ครั่นคร้าม เปลี่ยน สภาพ จากดุลงเป็นเชื่องเหมือนกระบือไถนา พระ เป่น เจ้า ทั้ง สาม เห็นชอบ หอย ร้อง อยู่ แต่ ว่า “ช่วยด้วย! แล้วกันพระวิญญูช่วยที!”

พระวิญญู “ไปรศสงขารมณณ์ของท่าน เสียก่อน.”

“นั่นแน่ ๆ, กระบือข้านั้นมันไล่พวก ข้าพเจ้า ช่วยหน่อย.” พระเป่นเจ้าทั้งสาม ร้องพร้อมกัน.

“ข้าพเจ้าเห็นแล้ว มันหยดไล่ท่านแล้ว,

แต่ฉันแน่ท่านคิรี, ไปรศบอกข้าพเจ้าที่ว่ามัน อะไรกัน?”

พระคิรี “ข้าพเจ้าไม่ทราบ, พระพรหม แน่ทราบ.”

พระพรหม “โอ้ ข้าพเจ้า ทราบ ที่ ไหน, พระยมต่างหากทราบ.”

พระยมซึ่งวิ่งยาวกว่าใคร ๆ หอยอยู่เป็น นานจึงเล่าเรื่องที่เป่นมาจนตลอด. พระวิญญู ไล่ทรงทราบเหตุจึงมีเทวโองการให้ฟทมณิชาล ลงจากกระบือ แลให้พระยมคุมตัวไปลง ทัดจำคามโทษานุไทย. ฟทมณิชาลก็ฟัง ตั้งนั้นก็ร้องขึ้นว่า—

“ข้าแต่พระเป่นเจ้าผู้ถนอม, นัฏคือเทว โองการอันควรแก่พระผู้คุ้มครองโลก, จะ ต้องให้ข้าพเจ้าผู้อยู่ต่ำต้อยที่สุด ใน จำพวกต่ำ ต้อยมาสอนการทำนาคให้แก่ท่านด้วยฤ?”

“เจ้าหมายความว่าอะไร?” พระ วิญญูถาม.

“ข้า แต่ พระผู้เป่นเจ้า แห่ง พระเป่นเจ้า, พระองค์ทรงจำไม่ได้ฤว่าพระองค์ได้ทรงตั้งตน พระวาทะรับรองไว้เองว่า ใครที่มาสู่สำนัก พระองค์ แล้ว ย่อมไม่ มี อำนาจ อันใดในโลก แลสวรรค์จะมาแตะต้องได้? จะให้ตัว ข้าพเจ้าผู้เข้ามาอยู่เฉพาะ พระพักตร์ พระเป่น เจ้าทั้งสามแล้วก็ต้องถูกลูกคร่ำที่ออกจากตน

ไปชำระในศาลธรรมคาของพระยมฤๅ?

“พระยม,” พระวิษณุกล่าว “โอ้ทิด
นพคุณ. เวลานั้นท่านไม่มีอำนาจจะมาเรียก
ร้องเอาตัวมันไป เพราะมันอยู่นอกเขต
อำนาจศาลของท่าน. ผู้ใดที่เอาชนะท่าน
ได้ ผู้นั้นควรรับบำเหน็จเป็นพิเศษ. ข้าพเจ้า

จะบำเหน็จ แก่ มันโดย ยอมให้อยู่ใน สวรรค์
ภาคันได้ตามใจสมัคร.”

พระยม ต้อง ยอม ลา พระวิษณุ ไกล คลา
กลับมาพร้อมกับพระเป็นเจ้าองค์อื่นกับกระบือ
ส่วนพุ่มเงินหาลเลอยู่เสฟสุขในภาค สวรรค์
คือ “วิษณุโลก” นั่นเอง ะ

เตรียมฟังบรรเทิงการมันขึ้นเอก

ของ “ศรีสุวรรณ” ในเล่มนำ ๆ

๑๒. ใจเร็วด่วนได้ มักเสียการโดยมาก ฉะนั้นก่อนแต่จะพูดหรือทำ ต้องรู้

ไว้วิจารณ์ให้กระหนกก่อน แต่อย่าให้เกินจนเกินกาล.

ของ ค. ส. พิชยญาติ

เมนูอาหาร

ประจำเดือน กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๘

โคต

หลานแม่ครัวหัวป่าก์

คาว

๑ แกงจืด "ซาหุ่มต้มหน่อไม้"

๒ แกงเผ็ด "ปลาทูกบ่า"

๓ เครื่องเคียง "ห่อหมกทรงเครื่อง"

๔ ยำ "ระกาศับมะเขือเหนือ"

๕ เครื่องจิ้ม "น้ำพริกมะกรูด"

หวาน

๑ น้ำ "ส้มลอยแก้ว"

๒ แท้ "ขนมลำเจียก"

ของว่าง

๑ น้ำ "เซ้คัมไครย์สฤด"

๒ แท้ "ทอยนางรมสด"

คาร

๑ แกงจืด “ชาหมต้มหน่อไม้”

เครื่องปรุง ขาหมู, เนื้อหมู, กระเทียม, พริกไทย, รากผักชี, หน่อไม้ ฝัดง, น้ำเค็ม, น้ำตาล,

วิธีปรุง ขาหมูเลือกขาหน้า มาซุกดองจนล้าง น้ำให้สะอาดแล้ว ค่อย เกลาะ ถอดกระดูกออกให้หมด ล้างเสียอีกแล้ว ฝัดไว้ให้สะอาด น้ำล้างเนื้อหมูหั่นสับให้ละเอียด ปอกกระเทียม หั่นรากผักชี ตำไปกับ พริกไทยแบ่ง เหล้า กับเนื้อหมูเหี่ยว น้ำเค็มคั้นคั้นหน่อไม้ แล้วบรรจุลงใน ขาหมูให้แน่น เย็บ เสียบให้สนิทล้างเสียอีกทีหนึ่ง ใส่หม้อต้มไปกับน้ำเชื้อ รากผักชีกระเทียมที่ตำไว้ ละลายลงในน้ำแกงด้วย หั่นหน่อไม้ให้บาง ๆ เลือกแต่ที่อ่อน ๆ ต้มเคี่ยวไปให้หมูกับผัก ชักขึ้น แช่น้ำเย็น บดให้แห้งใส่ลงใน หม้อชาหมู เหยาะ น้ำเค็ม น้ำตาลตามชอบใจ ถ้าไม่ชอบหวานจะไม่ได้ น้ำตาลก็ได้ ทุบพริกไทยเม็ดพอแตกใส่ลงไปด้วย เคี่ยวไปจนชาหมูเปื่อยจึงจะดี เมื่อจะรับประทานจึงช้อนชาหมูขึ้นคดเป็นท่อน ๆ

ลำกับ ลงซาม แล้วจึง ตักน้ำแกง และหน่อไม้ ลงที่หลัง

๒ แกงเผ็ด “ปลาดุกบ่า”

เครื่องปรุง พริกขี้หนูเขียว ๆ, ข่า, ตะไคร้, กระชาย, หอม, กระเทียม, ผิวมะกรูด, มะพร้าว, ปลาดุก, น้ำเค็ม, ผักชีฝรั่ง, หอมเจียว, กระเทียมเจียว,

วิธีปรุง พริกขี้หนูเขียว, ข่า, ตะไคร้, กระชาย, หอม, กระเทียม, ผิวมะกรูด, ลงครกตำอย่าให้ละเอียดนัก ปอกมะพร้าวคั้นกระเทียมผสมกับแกงเคี้ยวจนแตกมันจึงเอาน้ำพริกละลายลง ทำปลาดุกล้างให้สะอาด (จะใช้ ตักเป็นท่อน ๆ หรือ แลเอาแต่เนื้อ ก็ได้ แต่จะชอบ) เทลงหม้อแกงเหี่ยว น้ำเค็ม ตักใบผักชีฝรั่งเป็นท่อน ๆ ใส่ลงชิมเค็มเมื่อรสเหมาะแล้วปลงลงจากเตา เวลาจะตัก ลง ซาม จึงโรยหอมเจียว กระเทียมเจียว

๓ เครื่องเคียง “ห่อหมกทรงเครื่อง”

เครื่องปรุง เนื้อหมู, ไข่ทะเล, พริกแห้ง, หอม, กระเทียม, ข่า, ตะไคร้, เกลือ, รากผักชี, พริกไทย, ฟองไข่, ใบโหระพา, น้ำตาลทราย, น้ำเค็ม, ใบ

หอม, ผักชี, มะพร้าว,

วิธีปรุง คำเครื่องพริกขิงเหล่านี้นำใส่ตะเข็บ
ชุดมะพร้าวเลือกเอาที่ขาวไม่เค็ม น้ำ
ขี้ไก่สำหรับหยอดหน้า เหลือนอกนั้น
คั้นคั้น ๆ ไว้ประสมในหัว เนื้อหมูนั้น
ล้างให้สะอาดหั่นชิ้นเล็ก ๆ ปูตะเข็บ
แกะเอาแต่เนื้อ เทกระทิกลงในอ่าง
กินเอาเนื้อหมูใส่ลงใช้พายแบน ๆ คน
ให้เข้ากัน จึงเอาพริกขิงที่ตำไว้ผสม
ลงรวกน้ำเค็มคั้นน้ำคาลนคั้นน้อย ค่อย
ใส่ผงขี้เกลือลงจนทั่ว กวนไปจนคั้น
ออกแล้วเข้ากับกระทิและพริกขิง เอาปูตะเข็บ
ใส่ลงคนให้เข้ากัน หยอดใส่ใบของ
ขี้หมูคั่วที่จี่เค็มจนเหมาะ ตามชอบ
แล้วฉีกใบของ ข้อนกัน เย็นให้ปลาย
แหลม ขนาดห่อละคำ เทียวก็ฉีกให้
เล็ก เทียบใบโพธิ์, กล่าปลี, ใบยอ,
ใบผักกาด, ใบแสงจันทร์ เลือกเอา
อย่างใดอย่างหนึ่ง วางลง กล้าง คัก
เครื่อง ที่ผสมไว้ หยอด ทับ ใบไม้ลง
หยอดหน้ากระทิ, ใบหอม, ผักชี, ใยน้า,
แล้วจึงห่อ วางเรียงลงในถาดนึ่งพอ
สุก ยกลงจะใช้ ทั้งห่อหรือจะแกะห่อ
ก็ลงจางานก็ได้แต่จะเห็นงาม

๔ ยำ “ระกากับมะเขือเห่นยว”

เครื่องปรุง ไก่, มะเขือ, พริก, กระเทียม,
น้ำเค็ม, น้ำตาล, มะนาว, ผักชี,
กระเทียมเจียว,

วิธีปรุง ทำไก่ให้สุก เอาเข้าเคียวบน
ระกอบอกแล้ว เอาออกวางไว้ให้เย็น
เลือกมะเขือผลเหลือง ๆ ซอยเอาแต่
เปลือกแกะเมล็ดทิ้งเสีย ไก่ฉีกให้
เป็นผอย พริกแดงเกิดดองครกบดให้
แตกล้างน้ำให้หมดเมล็ด ปอกกระ
เทียมตำไปคั่วกับจนเหลือง คักขึ้นตะ
ลายนกับน้ำเค็มคั้นน้ำมะนาว น้ำตาลทราย
ขมิ้นให้เหมาะ แล้วเคล้าเข้ากับไก่
และมะเขือเห่นยว เมื่อใดที่แล้วก็
ลงจาน กระเทียมเจียว ผักชีโรยหน้า

๕ เครื่องจิ้ม “น้ำพริกมะกรูด”

เครื่องปรุง เป็ดเค็ม, ปลาสด, หรือ
ปลารอบย่างกไก่ พริก, มะกรูด, น้ำ
ตาล, น้ำเค็ม, มะกรูด,

วิธีปรุง แกะปลาสดหรือปลารอบย่างลง
ครก โสลก เติบเขยเค็มเล็กน้อย
ปอกกระเทียมคั่วลงไปคั่วกับกับปลา
เกิดกันพริกขี้หนูขูดมะกรูดซอยลงครก
บด ๆ พอเมล็ดพริกแตก เหยาะน้ำเค็ม

ก็, น้ำมะกรูด, มะนาวนิคหน้อย, คน
ให้ทั่วกันชิมครูดให้ทั่วสักหน้อย อย่า
ให้เหลว รับประทานกับผักกึย, ปลา
ย่าง, หน่อไม้ต่าง ๆ ทั้งลวก, เผา,
คอง, หลาม, คัม

หวาน

๑ น้ำ "ส้มลอยแก้ว"

เครื่องปรุง ส้มเกลี้ยง, หรือส้มซ่า, น้ำ
ตาลทรายฝรั่ง, หนุ้าฝรั่ง, พิมเสน,
น้ำแข็ง,

วิธีปรุง เชื่อมน้ำตาลให้ข้น ตักใส่ชาม
แก้วไว้ ให้เป็น ปอกส้มแกะเอาแต่เนื้อ
เป็นกลีบ ๆ วางลำดับลงในน้ำตาล
ละลายหนุ้าฝรั่ง, ขกพิมเสน, โรยลงกับ
เกลือยบนนิคหน้อย ทยน้ำแข็งโรยลง
ข้างบนเป็นเสร็จ

๒ แห้ง "ขนมลำเจียก"

เครื่องปรุง มะพร้าว, น้ำตาลหม้อ, ข้าว
เหนียว, กอกลมลิ, กระตังงา,

วิธีปรุง ข้าวเหนียวคำหรือข้าวก็ได้ แช่
น้ำคอกไม้ สกให้ขึ้นน้ำคแล้วลงครก
คำให้ละเอียด เลือกมะพร้าวเขียว ๆ
เรียกว่ามะพร้าวทึนทึก มาชุกด้วย
กระท้ำขึ้น เกล้าเข้ากับน้ำตาลหม้อ

ใส่กระทะทองตั้งไฟกวนไปจนเหนียวก็
แล้วยกลงคักกลงโถหรือชามไว้เย็นเป็น
คำๆ ส้มเหล้มหรือกลม ๆ ยาว ๆ ก็ได้
แล้วยอด้วย ควินเทียน กอกลมลิกระกั
งาให้หอม เมื่อเวลาจะทำขนมจึงดู
กระทะ เหล็กให้เป็น มัน ตั้งขึ้นบนไฟ
อ่อน ๆ เทแป้งลงแรง เล็ก ๆ อย่าง
ละเอียด ค่อย ร่อนแป้งลงในกระทะพอ
เป็น อัน กลม เล็ก ๆ อย่าให้หนานัก
หยิบใส่ที่ขึ้นไว้ นั้น วางกลางแป้ง จะ
มีวงกลมหรือพายี่เหลี่ยมก็ได้แล้วแต่ได้
ทำไปจนพอต้องการคำก็ลงโถโดยเสีย
อีกหนหนึ่ง (ขนมลำเจียกนี้ควรทำให้
ยอเสียให้เสร็จก่อน แล้วจึงคำแป้ง
ก็ดีกว่า)

ของว่าง

๒ น้ำ "เข้าคัมไตรยัสกุล"

เครื่องปรุง ทุม, กุ้งสด, ปูทะเล, ใบหอม,
ผักชี, ใบคนข้าย, ตั้งโอ้, ตั้งฉ่าย,
พองเป็ก, พริกไทย, กระเทียมเขียว,
น้ำเคือบ, มันฝรั่ง, นามันทุม,

วิธีปรุง ล้างทุมหั่นสับละเอียด คำพริกไทย
รากผักชี เกล้าผสมกันเข้า เหยาะ น้ำ
เคือบนิคหน้อยบนเป็นลูกชิ้น ปอกกุ้ง

ชักใส่ ออกมาหลังตกเป็นคำ ๆ แะ
 ปูทะเลเอาแต่เนื้อ ^๕คึงนำเชือกให้เคือก
 ชาวข้าวให้ สอากใส่ลงใน หม้อน้ำเชิ
 คัมไปจนข้าวสุก ^๕จึงใส่ลูกชิ้นหมู ปู
 ทะเล และกุ้ง ^๕ทั้งเนื้อและมันผสมน้ำ
 เเคือก ชิมดูให้พอเหมาะ ^๕ล้างผักชี,
 ใบหอม, ใบคื่นช่าย, แล้วหั่น เค็กใบ
 คึงใส่ล้างน้ำจืดลงจานเป็นส่วน ๆ เจียว
 ใช้กรอกให้ ข้าง ม้วน แล้วหั่น ละเอียด
 จืดลงจาน ^๕เจียวกระเทียมไว้ ด้วยหนึ่ง
 ปอกมันฝรั่งผ่าเนียง ๆ ^๕ล้างน้ำ เกลือ
 เสียหน่อย ^๕เอาน้ำมันหมูใส่กระทะ
 ให้มากทอดมันให้เหลือง ^๕ตักขึ้นให้
 เส็กน้ำมันใส่ชวลไหลบไว้ ^๕เวลา
 จะรับประทานจึงหยิบผัก ^๕คึงโอ ^๕คนช่าย
 ลงกันข้ามตักข้าวคัมใส่ชาม ^๕ใบใบ
 หอม, ผักชี, ไข่เจียว, กระเทียมเจียว,
 พริกไทย, รับประทานกับมันทอด

๓ แห่ง "หอยนางรมสด"

เครื่องปรุง หอย นางรมสด, เกลือป่น,
 น้ำส้ม, หัวผักกาดสด, ใบและต้นคื่น

ช่าย, ต้นหอม, พริกแดง, ถั่วลิสงคัค
 งาคัค, งาขี้, น้ำมะนาว, น้ำเคือก,
 น้ำตาลทราย, ผักชี,

วิธีปรุง ^๕ต๋อยหอยออกแช่น้ำไว้ เมื่อเวลา
 จะทำเทหอยลงผ้าขาวบางเกลอะน้ำขี้ค
 ให้แห้งเสลาด้วยเกลือป่น วด ^๕น้ำส้ม
 ให้หอยสุก ^๕หัวผักกาดผ่าเนียง ๆ หั่น
 ให้ละเอียดคืบ ^๕ค้วยเกลือป่น ^๕ล้าง น้ำ
 ให้หมกขึ้น ^๕กระเทียมซอยตามกลีบ
 ใบคนช่ายคัคให้ เป็นท่อน ๆ ^๕คื่นจักแช่
 น้ำให้จือ ^๕ต้นหอม ^๕ก็จักผ่าแช่น้ำให้
 งาม ^๕พริกสดผ่าเม็ดให้ก้านคิอยู่
 แช่น้ำให้ ขานเป็นคอกไม้ ^๕และหั่นฝอย
 ไว้คูลูกข้าง ^๕ถั่วลิสงคัค, งาคัค, ใส่
 ครกขบพอละเอียด ^๕ขังน้ำให้หอม ^๕จึง
 เอาของเหล่านี้นำเข้ากับหอยนางรม
 น้ำเคือก ^๕น้ำตาลทรายนิดหน่อย ^๕น้ำ
 มะนาว ^๕ชิมดูให้ จักไว้ หน่อยจัก ลง
 จาน ^๕เอาผักจักไว้ ^๕ทั้งพริก แดงค้วย
 ประคัยหน้าให้สวย ^๕รับประทานกับ
 ขนบ่งทอดคัคได้

วิชาความรู้

ความงามคือทรัพย์ (สำหรับสตรี)

ของ

ช. ประเสริฐธรรม

รวบรวม

“ใน^๕ความงามของหญิง^๕นั้น เป็น^๕สิ่ง
หาก^๕าเปรียบ^๕มิ^๕ได้ และ^๕จัก^๕ไม่^๕มี^๕ที่^๕สิ้นสุด^๕หาก^๕
สิ่ง^๕วน”

การ^๕สะสม^๕เพื่อ^๕ให้^๕สม^๕เจริญ

ใ^๕ม^๕จะ^๕ออก^๕งาม^๕เว^๕ญ^๕ก็^๕ได้^๕ก็^๕ด้วย^๕ความ^๕ก
แล^๕รัก^๕ษา^๕เป็น^๕อัน^๕ดี^๕ของ^๕ผู้^๕รัก^๕ษา (เรา^๕ห^๕มา^๕ย^๕ถึง^๕
ทั้ง^๕ชาย^๕แล^๕หญิง) เหตุ^๕จ^๕ำ^๕เป็น^๕ใน^๕การ^๕รัก^๕ษา
มี^๕ว^๕าท^๕เช่น^๕การ^๕ฟ^๕อก^๕สะ^๕ย^๕อยู่^๕เสม^๕อ^๕เป็น^๕คน^๕ อ^๕น^๕ง
การ^๕สะ^๕ฟ^๕อก^๕สม^๕ค^๕ง^๕ไม่^๕ได้^๕รับ^๕ผล^๕เท่า^๕ไ^๕กัน^๕กัน^๕เมื่อ^๕
ผู้^๕รัก^๕ษา^๕ใช้^๕ฟ^๕อก^๕ด้วย^๕น้ำ^๕เย็น การ^๕สะสม^๕ที่^๕ถูก^๕
วิธี^๕เพื่อ^๕ให้^๕ได้^๕รับ^๕ความ^๕ส^๕อา^๕ค^๕ แล^๕ยัง^๕ให้^๕เส้น^๕ผม^๕
เว^๕ญ^๕ออก^๕งาม^๕เช่น^๕นั้น เป็น^๕วิธี^๕ง่าย^๕ ๆ ตาม

อ^๕รวม^๕คา^๕ของ^๕เรา^๕น^๕เอง หาก^๕แต่^๕มี^๕ผู้^๕น^๕ัก^๕ว^๕าล^๕ก^๕
ชน^๕มา^๕ใช้^๕หรือ^๕อยู่^๕เหตุ^๕ผล^๕พ^๕อน^๕น^๕เอง

ค^๕ิริ^๕ยะ^๕ของ^๕ม^๕น^๕ษ^๕ย^๕ เป็น^๕ส^๕่วน^๕ท^๕น^๕ง^๕ ท^๕ม^๕เ^๕ห^๕ง^๕อ^๕
ไ^๕ค^๕ล^๕ เก^๕ว^๕ระ^๕ ก^๕ว^๕ัง^๕ เป็น^๕ที่^๕ส^๕ุด^๕ ถ้า^๕แ^๕ท^๕ละ^๕เรา^๕
จ^๕ิน^๕ ปล่อย^๕ไว้^๕ น^๕าน^๕ ๆ เ^๕พิ^๕ก^๕เฉ^๕ย^๕ ต่อ^๕ การ^๕สะ^๕ฟ^๕อก^๕
เ^๕ห^๕ง^๕อ^๕ไ^๕ค^๕ล^๕ที่^๕ก^๕ว^๕ัง^๕อยู่^๕จะ^๕มี^๕ค^๕ชุม^๕สม^๕ม^๕เล^๕ย^๕ เหตุ^๕น^๕ั^๕
จะ^๕ทำให้^๕สม^๕ผ^๕อน^๕ ความ^๕เจ^๕ริ^๕ญ^๕ลง^๕ ต่อ^๕ไป^๕ ๆ
มี^๕ช^๕ั^๕ผ^๕ม^๕ก็^๕จะ^๕หล^๕ก^๕ว^๕ง^๕เ^๕ย^๕า^๕ย^๕าง^๕ลง^๕ ทั้ง^๕น^๕เ^๕็น^๕
เ^๕พา^๕ระ^๕ความ^๕เ^๕พิ^๕ก^๕เฉ^๕ย^๕ว^๕าง^๕ไ^๕น^๕แล^๕ความ^๕เก^๕ีย^๕า^๕คร^๕ว^๕าน^๕
ของ^๕เจ้า^๕ของ^๕สม^๕ท^๕ง^๕สิ้น^๕ สม^๕จะ^๕เจ^๕ริ^๕ญ^๕ได้^๕ก็^๕ด้วย^๕
การ^๕ท^๕ม^๕นั้น^๕สะ^๕ฟ^๕อก^๕ด้วย^๕น้ำ^๕เย็น^๕เสมอ^๕ อย่าง^๕น้อย^๕
เ^๕ียง^๕ส^๕ปี^๕คา^๕ที่^๕ละ^๕สอง^๕ครั้ง^๕
เมื่อ^๕ก็^๕ก^๕ัญ^๕แต่^๕เ^๕ล^๕เ^๕็น^๕ ๆ ท่าน^๕ทั้ง^๕หลาย^๕ค^๕ง

เข้าใจว่าการผสมนั้น มีความประสงค์มุ่ง
มาครอบงำ เพื่อจะให้ผสม สดุดไม่เหินสาบ
เท่านั้น แต่หาได้นึกไปไม่ว่าการผสม
ยังช่วยให้ผสมงอกงามเจริญตาขึ้นอีกไม่ หาก
ความคิดชนิดที่กล่าวเข้าสิ่งใหญ่ ใจ แล้วคงมี
ผู้หมั่นต่อการสละขันธ์ของคนมากขึ้นอีกเป็น
แน่ เราขอรับรองอย่างจริงใจว่า การผสม
ช่วยให้ผสมงอกงามเจริญตาหาขึ้นอีกโดยแท้
แต่หากการผสมนั้น จะต้องปฏิบัติให้ถูกโดย
ลัทธิวิธีที่แท้จริงเท่านั้น

การผสมที่ถูกแลให้ผลดีตามที่ใก้กล่าว
นี้ มีอยู่ว่า ผู้ผสมจะต้องผสมของตน
ด้วยน้ำอุ่น (ค่อนข้างร้อนสักหน่อย) ก่อนใน
ครั้งแรกประมาณ ๕ นาที ครั้นแล้วก็ให้
ผสม ด้วยน้ำเย็นอีกใน ชั่วโมงเท่า ๆ กัน
และภายหลังต่อจากนั้น อีกให้สละด้วยน้ำอุ่นอีก
คำรบหนึ่งประมาณ ๑๕ นาที อันการกระทำ
เช่นนี้ ก็เพื่อให้เลือดลมเย็นของขันธ์เย็น
เวียนเปลี่ยนทางเดินไปมาบ่อย ๆ Cereula-
tion of Blood ซึ่ง เป็น วิธี ที่ ดี ที่ สุด ที่
นักปราชญ์ในทางพิสูจน์ความจริงนิยมแลชม
เชยว่า เป็นวิธีที่ทำให้ผสมงอกงามเจริญได้
รวดเร็วกว่า แล มีใช้ เป็น วิธี ที่มีอันตราย เช่น
การใช้แสงไฟฉาย

การผสมด้วยสับ

ยังมีคนโดยมาก ที่ สอดด้วยสับโดยวิธี
ผิด กล่าวคือใช้สับทั้ง ๆ ก่อนดูที่ เส้น ผสม
บนขันธ์โดยตรง การกระทำเช่นนี้ผิดมาก
ทั้งทำให้เราฟอกสับออกจากเส้นผสมได้ยาก
ด้วย การสอด ด้วยสับ ที่ถูก นั้น มีอยู่ว่า
ให้เอาสับห้อมที่จะผสมนั้น ละลายลงในน้ำ ซึ่ง
ใสอยู่ในภาชนะ แลจะให้สับแก่หรือวาง
เพียงไรย่อมทำได้ ด้วยความต้องการของเรา
เองทั้งสิ้น ครั้นแล้วจึงส่ายผสมออกสละด้วย
น้ำสับที่เราละลายขึ้นนี้ นับว่าเป็นใช้ ใ้
วิธีนี้หากจะมีพิธีของกันสักหน่อยก็จริง แต่
ให้ผลประโยชน์มากมายกว่าที่ เรา ต้องเสีย
เวลาไปในการกระทำ

น้ำหอมได้ผลที่ช่วยให้ผสมงอกงาม

มีอีกสิ่งหนึ่งซึ่งเราควรเลิ้มให้ท่านทราบ
ไว้ในที่นี้ ด้วย คือการผสมน้ำหอมชนิดที่
ทำให้ผสมงอกงามเจริญนี้ น้ำหอมนี้มีชื่อว่า
แฮร์สตีมิวเลติงโลชั่น Hair Stimulating
Lotion เป็นน้ำหอมที่ผสมขึ้นใช้ ใ้ ได้ โดย
ง่ายที่สุด, แลเป็นน้ำหอมที่หนาเซ่อถ่อที่สุด
ที่จะให้ผลอย่างงาม

การ ผสม น้ำหอม ที่ กล่าวนี้ ให้ผสม
โบรานียม Boranium ๓ เออนซ์ กับสุรา

ฝรั่ง อย่างหนึ่ง อย่างใด ที่ เฮอร์ แอล กอ ซอล
น้อย ๆ ก็ได้ แต่สุราที่^๕ดีที่สุดสำหรับการ
ผสมนั้นคือ สุราชนิดแดงแก่ชื่อว่า Bay Rum
ทั้งสองสิ่งผสมกันแล้วเขาให้เขากัน เป็น
ชื่อว่า วิไฮ วิไฮ ให้^๕ผสมลงไปในน้ำผสม
ลงไป ใน น้ำผสมนั้น แล้ว เสร็จจนถึงรากผมจน
ทั่วทั้งศีรษะ ควรลองทำใช้ดูเสมอ ๆ จะ
ได้ผลดีกว่าการใช้ยาหรือน้ำมันชนิดอื่น ๆ

การหยิกผมให้ทรงตัวอยู่ทั้ง ๓ วัน

การหยิกผม อย่างสะดวก ๆ เราเคยนำ
ลง ครั้งหนึ่ง แล้ว ใน ลมัย ประจํา เกษม มกร.
พ.ศ.-๖๗ แต่วิธีที่ระกล่าวต่อไปนี้ก็มีใช้
เป็นวิธีที่พิศดาร หรือ ต้อง มีพิธีของอะไรให้
มากไปกว่าเท่าที่ได้ เคยกล่าวมาแล้วเท่าใด
นัก แต่ทั้งวิธีหยิกผมนั้นนั้นมากมายวิธีด้วย
กันซึ่งเป็นวิธีใหม่ ๆ แลเราจะนำมาขยายไว้
ในตอนหลัง ๆ อีก วิธีที่จะพูดถึงในที่นี้
เป็นวิธีที่จะยังผลให้ โดยไม่ต้องสงสัย และ
จะทำให้ผมหยิก อยู่จนทนทาน ทรงตัวอยู่ได้
อย่างน้อยทั้งสามวัน เราได้เคยลองพิสูจน์

แลแนะนำให้สตรีหลายท่าน ลองทำตามนี้
แล้ว ปรากฏว่าให้ผลได้ ค่อนข้าง

การกระทำนั้นคือ ให้ขยายผมของท่าน
ออกแล้วใช้น้ำซิลเมอร์ลิน Liquid Silmerine
ทาให้เปียกทั่ว ๆ กัน เมื่อใดที่ทั่วกันดี
แล้วจึงถักผมให้แน่นเชย (อย่าลืมกดให้แน่น
ตามที่เป็นที่กล่าวแล้วในลมัย มกร. พ.ศ.-๖๗)
จะทำให้เป็นเชยสลักเปียกได้ ซึ่ง คงแล้ว แต่ผู้

มีผมมากแล่นอัยตามส่วน ปล่อยไว้เช่นนั้น
จนกว่าผมจะแห้ง ถ้าแห้งจะถึงกับปล่อย
ไว้ ให้ข้ามคืนได้ ก็ยังดี ขณะเมื่อขยายผม
ออกนั้น ผมจะหยิกงอมาก และระยไต่
ทนทานกว่าวิธีใด ๆ ที่เคยปรากฏทราบกันมา
แล้ว น้ำซิลเมอร์ลินนี้จะไม่ทำอันตรายอย่าง
หนึ่งอย่างใดให้แก่เส้นผมเลย แลกลัยจะ
ทำให้ผมนุ่ม, เป็น มัน มีเงา สดาก ก็ยัง ชน
เสียอีก

“อันความงามของสตรีนั้น มิใช่เป็นสิ่ง
ซึ่งอาจซื้อหาได้ นอกจากจะใช้ปฏิบัติตาม
วิธีที่ถูกต้อง”

คุณหญิง
ผู้หนึ่ง พา
บุตร ชาย
อายุ ๘ ขวบ
ไป เพื่อ จะ
ดำบริพัตร

ไป ถึงที่ดำบริพัตรบุตรชายก็อาวลาควิ่งไปวิ่งมา
ไม่ยอมมานั่งนิ่ง ๆ คุณหญิงจึงปล่อยว่า

“นั่นแน่พ่อสมสวาท เถิดแก่นไม้ทำอะไร
ลูกหรืออก พ่อหนึ่งอยู่นิ่ง ๆ สักประเดี๋ยวเท่า
นี้ก็เสิร์ฟ พ่อจะไม่ทันรู้ สักตัวเสียด้วยซ้ำ”

บุตรชาย “ม่ายหละ ผมไม่นั่ง คุณ
แม่ บอก ผม ยิง ที่ ร้าน โอ-เจก ทำ พน ก หน
หนึ่งแล้ว”

คุณหญิง “เมื่อเธอพบกับคุณพ่อนั้น เธอ
ได้บอกท่านดาบเล่าว่าเธอมีเงิน
อยู่ในคลังออมสิน ๑๐๐ บาท?”

เขาผู้ชาย “บอกซิ”

เขาผู้หญิง “แล้วท่านว่าอย่างไร?”

เขาผู้ชาย “ท่าน ตก ลิง ขอบ ม หมด ก ทั้ง
๑๐๐ บาท!”

บุตรชายในขณะที่นั่งรถไฟไป กับมารดา
วันหนึ่งบอกกับมารดาว่า “คุณแม่ครับ คน
นั้นแน่หัวล้าน”

มารดา “ใช่เอ็ดไป! เคี้ยวแกะได้ บินเข้า”
บุตร “เฮ้! ก็แกริแล้วไม่ใช่ถามคุณแม่
ว่าแกหัวล้าน?”

เขาผู้หญิง “นี่ยังไรคะโทรเลขจากคุณพ่อ”

เขาผู้ชาย “ท่านว่าอย่างไร ที่ฉันทาหล่อนหน
มานี้?”

เขาผู้หญิง “ท่านว่า อย่างกลับมายานอีก
เลข ข้า จะ ยกโทษให้ เอ็ง ทุก
อย่าง”

หมอ- “นั่นแน่ยา กินเสียวันละ ๓ เม็ด

ก่อน อาหาร สัก เกือน
หนึ่งก็หาย”

คนไข้ “ครับ ผมยินดีจะ

ปฏิบัติตามคำสั่งคุณหมอ แต่
คุณหมอก็ขอให้ อาหารผมกินด้วย
สิครับ!”

ชาวนา- “ทำไม มาควน จึง เคระ คุณ แม่
กระคน?”

ชาวกอง- “เฮ้! ฉันทะไปรู้ ได้ ยังไร ฉันทะไม่

บ้าพอที่จะ
กลับไปตาม
มัน”

ครู- “ง หนึ้นเล่าหนึ้นเรียนเข้า
เด็กเออเอ๊ย งจำไว้ว่า
สิ่งไร ที่เราเรียนไค้นนั้นไม่มี
ใครมาเอาของเราไปไค้”

นักเรียน- “แต่สิ่งไร ที่ผมไม่เรียน ก็
ไม่มีใคร มา เอา ของผมไป
ไค้ เหมือนกันครว๊”

คราวหนึ้นคุณ
สม พงศ์ ขัวย เป็น
โรค เส้น ประ สาท
พิการ หมอแนะ

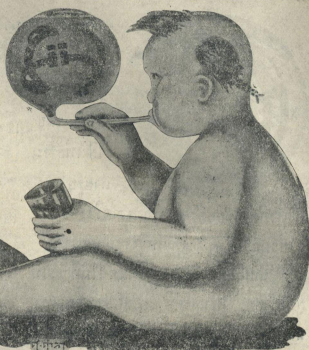
นำให้รับประทาน ยาของ ผสม กับ น้ำร้อน วัน
ละ ๓ เวลา คุณสมพงศ์ จึง ป่วย ทุกข์ ว่า
“เอ! คุณหมอ ภรรยาผมคงไม่ยอมให้น้ำ
ร้อนแก่ผมเป็นแน่ ถ้าหล่อนทราบดีว่าเธอไป
กินกับเหล้า”

หมอ- “บอก กับ
หล่อน ว่า เธอไปโกน
หนวดสิ”

วันรุ่งขึ้นหมอได้ ไป
เยี่ยม เพื่อ จะ ถาม อา การ คุณ สม พงศ์ กับ

ภรรยาเธอ แต่ได้รับคำตอบว่า

“แหม! คุณหมอคะ คุณ
ก็ฉินถ้าจะเป็นยาเสียแล้ว เธอ

บอกกับก็ฉินว่า คุณหมอ ส่ง ให้ เธอ โกนหนวด
ทุก ๓๐ นาที
จึงหรือคะ?”

แม่สมข-

“หล่อนพูดกับ

คุณ วิ ไล ว่า

อย่างไร เมื่อ

ตอนที่เธอข่มขืนจะรับหล่อนนั้น ?”

แม่สมร-

“ฉินบอกกับเธอว่า ขยากให้เธอ

ลองนักระทำให้ ไ้ จึงใหม่”

แม่สมข-

“แล้วเธอยังไง ?”

แม่สมร-

“ก็หล่อน บ่ยอมรับแล้วว่าคุณวิไล

เธอมักทำตามใจ ฉินชอบ เสมอ

นั้น"

แม่ต้อง- "หล่อนรู้ ไ้ ยังไงว่า คุณประพันธ์
เลิกรักหล่อน?"

แม่สอาก- "ก็หล่อนไม่ตั้งใจคบ เธอเองฉัน
เวลา ที่ฉันไม่ มองเธอ นั้น หรือ
ๆ?"

แม่- "แม่โสภา คุณหล่อน บอก ฉัน ว่า
หล่อน ทำเลช ผิดทุก วัน ทั้ง ขาที่คย
แล้วเป็นยังง?"

บุตรสาวอายุ ๓๐ ขวบ- "ก็หนูทำถูกที่
ไร ควรกับหนูทุกทีนะซิคะ"

ผู้พิพากษา ๒ คน เสนอขึ้นหน้าบัลลังก์
๓ คน เสนอขึ้นอรรคมหา ๓ คน นายพันตำรวจ
คน ๓ นายร้อยตำรวจ นายสิบตำรวจ นัก
สืบอย่างละ ๓ คน พลตำรวจ ๘ คน ผู้ส่ง
ข่าวหนังสือพิมพ์ ๒ คน ต่างพากันไปทักศาล
ตำรวจเขยบั้ง ในภักที่ชายคนหนึ่งต้องหาว่า

ชีวิตไทยที่ไกลด้นยาววิถี คน จำเลย ขาค
นักไม่ไปศาล

ภายในศาลพระราชาญา หญิงผู้หนึ่ง
พุกกับสามีว่า

"อ้ายจำเลยคนนี้ ทำทางมันช่าง
อ้อมค้อมเหลือเกิน ตักขณมันบอ
ขีตๆ ที่เรียกว่า เปนมนุษย์ที่แสนจะชั่ว
ช้าทารุณ คิดฉันไม่กล้าเข้าไปนั่งใกล้
มันดอกซี้ คุณ"

สามี เห็น ดัง นั้น จึง เธอ มี ออ ออกจาก
"อ้อๆ -- อ้ออีกกระทักไป เวลานั้นตำรวจเขายัง
ไม่ได้ นำตัวจำเลยมาเลย ขาคที่แถวเขาเปนหมอความ
ของจำเลยนะแก"

หญิงนั้น "แหมหมอความ ---"
สามี "อ้าว ยัง ทำ เลี้ยง เปน อ้าย
โก่งงออยู่อีก"

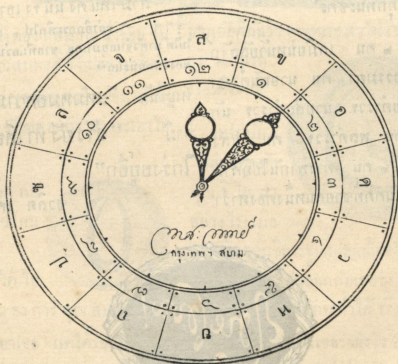
ชวลิต เศรษฐบุตร

วิชา วิชา

เทศ: แพทย์

ภาค ๕

พ.ศ. ๒๔

๘๗๕

ปริศนาวงเวียน

จงหา พยัญชนะ กับ สระ ขรรจุลงในช่อง เข็มขาว และ เข็มสั้น แล้วมา
ผสมกับ พยัญชนะประจำชั่วโมง เป็นสามตัว

วิธีผสม ตัวประจำเข็มสั้นต้องอยู่หน้า ตัวประจำเข็มขาวตามหลักอักษรประจำ
ชั่วโมง

เวลา เข็มตรง

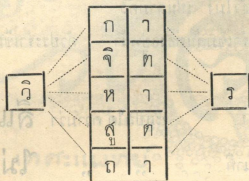
จะแปลได้ความว่า **ลีแดงอ่อน**

„ ๖ ค.ท. ๓๐ นาที

„ „ **ไม่รู้ร้อน**

ถ้าไปยังอยู่อีก ๓๐ เวลา จะได้อะไร? แปลว่าอย่างไร? จงตอบมาด้วย

ไขปริศนาภาค ๔

ป. หวานนท์ ปรากฏบุรี

- ๑. ปริศนาภาคสี่ทำ
อักษรถัดจากนี้

แห่ง 'ไทยเชวม' อ้า

- ๑. วิวแห่งสิ่งไปข้าง
หอนข้าวราด

ความขุยลเรื้อกรัง

- ๑. กมลวังโสมนั้แก่
ครยถ้วนประมวณสรพ

เหล่านักประพันธ์แปร

- ๑. กระนั้นลีเลิเคแคว้น
เทียบล้ำเลขไหน ? ๓

แสนสนุกปลูกเกษมแมน

- ๑. คราวใหม่ซ้อยจักแก่
หนึ่ง 'วิกร' พรรณา

ขัญหา

'ผิตรูป' ก็กายา

กล่าวไว้

เสร์อึดตามตามไซร์

แปรเปลี่ยน

พราซ์ปอง

- ๑. คำสอง 'วิจิตร' แล้ว

แลตระการ

แปลว่า 'ตกแต่ง' หรือ 'สคราญ'

ก็ไ้

คือ 'งาม' ถูกตามตาม

คำขอก

เพราะศัพท์ เช่นนี้ไซร์

หอนเพี้ยนเปลี่ยนคี่

๑ ที่สามเจ็กเจ็กขี้

คือ 'วิหาร' พระแสง
กระไร 'ท่อย' แผลง
ก็สมควรข้อเคา

๑ ที่สี่กลมเกลียวไว้

เครื่อง 'กำบัง' ยิ่งไ
ทรงคัพที่ ว่า 'ม่านไข'
ครองครึกนกว่าแก้ง

๑ ห้ากล 'วิหาร' เข้ม

ทรงกับ 'กว้างขวาง' นาม
ผิวดุชาดแต่ ถ. ตาม
เลียบลิขิตคึกทั้งรู้

๑ ปลงจิตคั่นแน่นแล้ว

ทาวเจ้งเว้งนภา
ทวยวิคมีแห่งนิสา
พลันนภสว่างแผ้ว

๑ ไรระแวงแห่งข้อ

จากท่านนักประพันธ์ อัน
เลียบเกณนิมิตร์ฝัน
"คนเด็กชอบอ้อยสร้อย"

๑ คนปลงวัยควา

แล้วหิยของจีนมา
ส่งตรง "ไทยเขมร" มหา
ยักสแดมย์มิใช่แก้ง

ชวนแดง

ว่าเหี้ย

กลับคัพที่ มานอ

เสิร์ฟสันถ้อยพิ

ดวงใจ

"วิสูตร" แสร้ง

เผยอดอก โฉนนา

ยั่วเข้ายวลกมล

ย่อนดาม

กระทุ

หลังวโหนงนอ

เรือจำกลด

จวบสุริยา ลับเขย

คลาคลแคล้ว

กรซึก

แผ่สรวนฉานแสง

เขยหยัน

อุโฆษถ้อย

ถวิลแว่ว ไสตร์นอ

เสิร์ฟแล้วเขียนลง

ปากกา

ลิขิตแจ้ง

นครเขตร สยามเขย

สืบถ้วนถ้วนถึง ฯ

อ. วัดมณฑุกุญชร

๓. ปรีศนาภาคลี่แสวัง

เผยแพร่แผ่นร่ำพัน

ตึกค่อเค็มพลัน

เข้กกล่าวบ่าวกลยกอง

๒. วิว่าลครูปเพี้ยน

ค่อว่า "วิการ" เติม

แปลงการพิการเสริม

ถูกเทียงกิ่งเช่นชี่

๓. วิว่าคกแต่งพรง

ค่อว่า "วิจิตร" วรรณ

เพราเพรคเลิกลงามขรร-

ถูกเทียงกิ่งเช่นชี่

๔. วิว่าทอเยี้ย

ค่อว่า "วิหาร" นาม

คเค่นธรราราม

ถูกเทียงกิ่งเช่นชี่

๕. วิว่าเครองกักกัน

ค่อว่า "วิสูตร" อังก

คือม่านสังฆามาลัง

ถูกเทียงกิ่งเช่นชี่

๖. วิว่ากรากวักวัง

ค่อว่า "วิการ" ไท

มาคองพากย์ แผลงไฟ

ถูกเทียงกิ่งเช่นชี่

เสกสรร

พากย์พร้อง

พลาญค่อ

กู่แกไก่อวล ๑

แฉกเค็ม

คอบน

สาวก

ช่องให้เชิญเห็น ๑

เพราพรรณ

วากบน

รงเจ็ด

ช่องให้เชิญเห็น ๑

เขยดาม

นน

เรืองโรจน์

ช่องให้เชิญเห็น ๑

กำบัง

เอี่ยม

เกดคัพ

ช่องให้เชิญเห็น ๑

ขวางไกล

เทศน์

เวราพากย์

ช่องให้เชิญเห็น ๑

อินทวาที

พากันขันว่าไม่ทันใจ แลบางเคื่อกก็ค้องคอย
จนน่าระอา เช่นนี้ไมใช่ว่าคณระทำการไป
โดยเฉื่อยชาเสมออันนั้นหามิได้ เป็นเพราะต้อง
การความปรารถนาใน เรื่อง ภาพ ต่าง ๆ ซึ่งมี
ประจำในเล่ม ให้เรียบเรียงงดงาม ฉะนั้น
ท่านควรระอภัยให้ข้างว่ายิ่งช้าเท่าใด เมื่อ
ถึงเวลาที่ไ้เยี่ยม ออก มาให้ท่าน เห็น แล้ว
ก็ไ้ทำความเพียรพอดำแลพอใจท่าน ตลอดจน
ทั้งภาพแลเรื่องด้วยทุก ๆ ครั้งมิใช่หรือ?

ไทยเชนม เคื่อกันขายนัน เราไ้พยายาม
แรงมือจัก การไ้ไ้ ออกเร็ว เกิน ความ
คาดหมายถึงเพียงนี้ คงจะทำความพอใจ
ให้ท่านมาก ขอเรียนให้ทราบว่า ต่อ ๆ ไป
ก็จะได้จักทำให้ไ้ไ้ ออกเร็วเช่นนี้ทุก ๆ เคื่อก

การที่ไทยเชนม ไ้ไ้ ออกล่าช้ามาแล้ว
ในคอนคัน ๆ นั้น ทำให้ท่านผู้อ่านหลายคน

เมื่อท่านพลิกดูหน้าประวัติงานเวียน ท่าน
จะเห็นปริศนา เปลี่ยนจาก สภาพเดิม เป็นวิธี
ใหม่แลแปลกขึ้นด้วย “แม่วงเวียน” เจ้า
ของปริศนา ขอไ้เรียนให้ท่าน ทราบว่า
เคื่อกต่อ ๆ ไป ก็จะได้ เปลี่ยนวิธี ใหม่ เช่นนี้
อีกเสมอ ๆ ไป

ขอให้ท่านลองอ่าน “กระบือของพระยม”
ดูบ้างว่ารสชาติเป็นอย่างไร ท่านศรีสุวรรณ
ท่านออกตัวว่า ท่านหยุดเขียนเรื่องมานาน
แล้ว เกรงว่าบางทีจะเพี้ยนไปกว่าแต่ก่อน
ขอให้ท่านลองคัดลึกลงเองเถิด ว่าจะเป็น เช่น
ท่านกล่าวออกตัวนั้นจริงหรือไม่ ?

ต่อ ๆ ไปท่านก็จะได้ เขียนเรื่องอื่น ๆ มา
ออกหนังสือเล่มอื่น ซึ่งจะได้นำลงในเดือนข้าง
หน้าอีก คราวนี้คงสมควร ความ กระหาย ท่านผู้
อ่านละ ท่านจะได้ ไม่ต้องกังวลตามรำไรเช่น
คราวก่อน ๆ ว่า “เมื่อไรจึง จะมี เรื่อง ของ
ศรีสุวรรณอีก” จนทำให้เราต้องขอย ๆ คราว
นี้เราไม่จ้านท่านละอันใจเสียแล้ว

“ข้าแยม” เป็นผู้ที่ได้ เขยมนหน้าออก
เขียนเรื่อง “เปลี่ยนสมัย” เป็นครั้งแรกซึ่ง
ยังมีได้ปรากฏนามท่านนอกจากไทยเขมรนี้

ขอให้ท่านลองอ่านดูอย่าละเสีย กนิยเขียน
ให้ทราบว่า “ข้าแยม” เป็น “คุณข้า”
จริง ๆ ไม่ใช่แฝง คณะได้ จึงวอนให้คุณข้า
เขียนเรื่องอื่น ๆ มาออกหนังสือตามเวลา แต่
คุณข้าจะไปรักให้เมื่อไรยังไม่ทราบ

เรื่อง “สังข” ที่ได้ นำลงไปแล้วนั้น
ได้ลงโดยบริบูรณ์ ตาม ต้นฉบับเดิม แล้ว
บางท่านก็ยังเข้าใจว่าไม่เจนนั่น ขอให้ลองค้น
ดูใหม่ในฉบับเดือนเมษายน พ.ศ. นี้

“เหยื่อแห่งความรัก” ของ “นาคเว”
ซึ่งแปลแลเรียบเรียงจากเรื่องของ ฟ.ว. เชน
จะได้ เริ่มนำลงในฉบับเดือนตุลาคมนี้

แก คณิต

เรื่อง “กาพย์” เดือนลงว่าต่อฉบับ
“กนิยาน” นั้นผิดไป ที่ถูกเป็น เดือน
“สิงหาคม”

